

U jami nevjernika

Naša potraga za istinom

© 2003 by VOM.
ISBN 978-0882643458

© 2013 by VOM for the Bosnian edition.
This is a joint project of VoM and OM EAST.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati, skladištiti, niti prenositi ni u kakvom obliku niti na bilo koji način – elektronski, mehanički, fotokopijama, snimkama, niti drukčije – osim pri pisanim osvrtima u kratkim citatima, bez prethodne pismene dozvole izdavača.

Ukoliko nije drukčije naznačeno, navodi iz Svetoga pisma uzeti su iz Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb 1999. god., u prijevodu dr. Antuna Sovića, Silvija Grubišića, Filiberta Gassa i dr. Ljudevita Rupčića.
Copyright by Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997.

Navodi iz Kur'ana su preuzeti iz PDF izdanja u prijevodu profesora Besima Korkuta.

Sadržaj

Uvod	7
Obraćenje pred džamijom	9
Blagoslovljen bio egipatski narod	18
Iza vela	29
Iz Kristove domovine	37
Kristovi izabranici	44
Od kršćanstva do islama pa do Krista	47
Bio sam mrtav, ali, evo, živim	51
Kako sam upoznao Boga	55
Postojano	126
Zaključak	131

*Sinovima našeg oca Abrahamama, ma gdje bili,
Sinovima Jišmaelovim i sinovima Izakovim,
Sinovima prekrasne Hagare i voljene Sare.
Vrijeme je da se raspršeni Abrahamovi sinovi ujedine.
Ko može ujediniti raspršene?
Ko može promijeniti srce i obnoviti duh?
Ko može donijeti mir, milost i ljubav?
Ko može pomiriti nebo i zemlju?
Pomiriti čovjeka sa samim sobom?
Pomiriti čovjeka s drugim čovjekom?
Ko je taj veliki čovjek koji sve ovo može?
Pođimo, sinovi Abrahamovi!
Pođimo na ustanak, u slavljenje, da gradimo i volimo.*

Uvod

Kao što se izgubljeni sin vratio ocu nakon što je pošao pogrešnim putem i besciljno lutao, tako se i Jišmael danas vraća u naručje svoga oca Abrahama, pa čak i u naručje Isusa Krista koji je postojao prije oca Abrahama i prije postanka svijeta.

Jišmael se vraća Onome koji je došao s neba i utjelovio se radi njega. Da, Bože moj i Spasitelju moj, Ti si došao da doneseš Radosnu vijest siromašnima, da iscijeliš srca slomljena, da navijestiš slobodu zarobljenicima i sužnjima da će biti izbavljeni iz mraka tamnice, da im daš vijenac umjesto pepela, ulje radosti umjesto žalosti i ruho slave umjesto duha očaja.

Došao si da ponovo sagradiš drevne ruševine i mjesta koja su davno uništena; da obnoviš srušene gradove koji su stajali uništeni vijekovima i da navijestiš slobodu, mir, iscjeljenje i ljubav. Bože moj i Spasitelju moj, došao si da spasiš sve narode.

Mi, sinovi Jišmaelovi, mnogo godina smo živjeli nesvjesni Tebe, ne znajući ništa o Tebi i mnogo Te puta nismo samo osporavali i borili se protiv Tebe, već smo bili neprijateljski raspoloženi prema Tebi. Ali našla nas je Tvoja ljubav koja nadilazi svaki razum, svaku zamisao i svako neprijateljstvo, povela nas je, smilovala nam se i očistila nas.

Spasitelju moj, Tvoja ljubav nas je vratila k Tebi, kao izgubljenu djecu u naručje njihovog oca, kao što se miljenik vraća u majčino krilo, kao što davljenika izbavlja spasilački brod.

Bože moj i Spasitelju moj, evo nas – tražili smo Te i Ti si nas našao; pitali smo Te i Ti si nam odgovorio; molili smo Ti se i Ti si čuo naše molitve. Ti si nas volio prije.

Sada smo postali sinovi, a ne robovi, slobodni, a ne zarobljeni. Postali smo pravedni umjesto opaki; postali smo kao Ti u ljubavi prema svim narodima.

Mi smo djeca Jišmaelova, sinovi našeg oca Abrahama, koji je bio nazvan "prijatelj Božiji". Odlučili smo na sljedećim stranicama najaviti svim narodima svoju ljubav, divljenje, pokornost i odanost Tebi. Mi smo mladice, a Ti si trs; mi smo nevjesta, a Ti si ženik; mi smo Tvoj grad, a Ti si naš Bog, Spasitelj i Kralj.

Tvoja,
Jišmaelova djeca

Obraćenje pred džamijom

Ovo je priča o mom obraćenju na kršćanstvo. Zovem se Abraham. Veoma sam ponosan na svoje arapsko ime jer ga je nosio veliki patrijarh. Moje novo ime je Timotej, ali to ne mijenja činjenicu da sam Abraham, s nadimkom Abu-Halil, sin prostih seljana. Odrastao sam na skromnom mjestu gdje smo imali trsku za ćilim, uljanicu za svjetlo i tvrdi sir za hranu. Učio sam pokraj malog potoka i nosio svoju bijelu galabiju. Nosim je čak i sada.

Kad sam bio mali, mama me je uzela za ruku i odvela u seoski mekteb (islamsku školu, arapski *Kottab*), gdje me je šaik učio da čitam, pišem i učim Kur'an. Uzimao je od nas desetak na kraju svake sedmice. U mektebu su mi um i srce bili ispunjeni poslušnošću prema Bogu, Stvoritelju neba i zemlje.

Kad sam pošao u srednju školu, počeo sam se više interesirati za zikr (mistično štovanje) u džamiji. Počeo sam da posjećujem seanse seoske sufijske grupe. Slavili smo Poslanika Muhammeda sve dok nismo postali nesvjesni svog okruženja, ponavljajući: "Poslaniče Božiji, pomozil!"

Jednog dana, nakon molitve u džamiji u vrijeme zalaska sunca, prišla su mi dva muškarca i predstavili se. Jedan se zvao Muhammed, a drugi Solomon. Pozdravili su se sa mnom pobožno i prijateljski. Vidio sam u njima jedinstvenu ljubaznost i stvarnu želju da ugone Bogu. Predstavili su me i svojim prijateljima. Voljeli su jedan drugog i međusobno se podsticali na poslušnost Bogu. Bio sam impresioniran njihovim jedinstvom. Pripadali su eliti mladića u našem gradu. Primijetili su moju predanost molitvi Bogu i govorničku vještinu.

Naša grupa se sastajala svakog prvog ponedjeljka u mjesecu i ja sam na tim sastancima držao govor odmah poslije emirove (emir je poglavar, vladar) propovijedi. Zapravo sam počeo propovijedati

u džamijama kad sam imao samo četrnaest godina. Pretpostavljam da je bilo dobro to raditi; imam Šafija je izdavao fetvu (vjerski savjet) kad mu je bilo šest ili devet godina. Sjećam se da je moja prva propovijed bila o idealnom načinu proslavljanja Poslanikovog rođendana. Postili smo i jeli zajedno, u krugu džamije, i slijedili Poslanika Muhammeda do u najmanje pojedinosti kao što je način hoda, govora, molitve, načina na koji jede, pije, oblači se, itd.

Ti ljudi su me podsticali da čitam, tražim i istražujem i zato im dugujem, jer su me ti činioци doveli ovdje gdje sam danas. Jednog dana, moj prijatelj je rekao mom ocu: "Abraham je jedan od govornika sunitske grupe; posjećuje sve njihove tajne i javne sastanke". Bio sam iznenađen i ljut jer me je upravo on na početku podstakao da se predam islamskom pozivu i pridružim Muslimanskoj braći. Išli smo zajedno od džamije do džamije i navješćivali islamski poziv. Uvijek sam želio da moj otac bude prisutan kad propovijedam.

Nakon što je moja tajna otkrivena, otac je počeo da me opominje i prijetio mi je mnogo puta, nadajući se da ću se predomisliti i napustiti Muslimansku braću. Naša grupa je postala dobro poznata doušniku koji se zvao Muhammed. Pratio je sve naše novosti i pokrete, te o tome obavještavao Službu državne bezbjednosti (SSI). Snimao je sve naše govore i predavao ih u lokalnu kancelariju Službe. Bio sam ponosan kad sam vidio da Muhammed snima moje govore u džamiji.

S druge strane, mom ocu i meni nije bilo drago što Državna bezbjednost ima moje ime. Otac je bio toliko zabrinut za moju sigurnost da je prišao grupi Muslimanske braće u džamiji te vikao na njih pred svima i tražio da me ostave na miru. Onda se vratio, udario me i polomio mi zube. Jedan moj prednji zub još uvijek je slomljen kao podsjetnik na dane s Muslimanskom braćom.

Prvi put u mom životu otac je spalio sve moje vjerske knjige. Bio je zabrinut za mene i bojao se da bih mogao da nastradam zbog sunitske grupe. Čak je prijetio da će se razvesti od majke ako nastavim da idem u sunitsku džamiju. Zamolio sam ga da me pusti makar da sjedim pred džamijom, kako bih mogao da slušam šeike Muslimanske braće. Pristao je uz uslov da on pođe sa mnom. Tako smo zajedno sjedili pred džamijom, a ja sam pažljivo slušao.

Te prijetnje me nisu odvratile od širenja islamskog poziva. U školi sam svako jutro držao govore o islamu. Tjerao sam svoje sestre da nose veo. Prestao sam da se rukujem sa ženama i slušam pjesme, iz straha od Božije kazne (sipanja vrelog olova u uši) na Sudnji dan. Komšije su me ismijavale jer sam previše sitničavo, do posljednjeg slova, primjenjivao sve zapovijedi Kur'ana i sunneta. Nije to bila moja krivica; bio sam naučen da je islam bitan i da vrijedi za svako doba i svaku zemlju, te da je on pravo rješenje!

Dok sam se trudio da raširim islamski poziv, nešto mi je palo na pamet. Pomislio sam da bi trebalo da pridobijem svoje kršćanske prijatelje za islam, kako bismo svi otišli u džennet (raj, arapski *Jannah*). Da si me tad pitao šta mislim o kršćanima rekao bih ti da su nevjernici i mnogobošci, ali otkrio sam da i sam Kur'an uči drukčije.

U Suri 5:82 Kur'an kaže:

Ti ćeš, sigurno, naći da su vjernicima najljući neprijatelji jevreji i mnogobošci; i svakako ćeš naći da su vjernicima najbliži prijatelji oni koji govore: "Mi smo kršćani", zato što među njima ima svećenika i monaha i što se oni ne ohole.

Prema ovom stihu, Kur'an pravi razliku između kršćana i nevjernika; da su kršćani nevjernici, Kur'an bi ih stavio u istu kategoriju.

U Suri 2:62 Kur'an kaže:

One koji su vjerovali, pa i one koji su bili jevreji, kršćani i sabejci – one koji su u Allaha i u onaj svijet vjerovali i dobra djela činili – doista čeka nagrada od Gospodara njihova; ničega se oni neće bojati i ni za čim neće tugovati! –

*Zašto na kraju
vremena ne bi
došao Muhammed
umjesto Krista kao
pravednog sudije?*

Pokušao sam ubijediti kršćane koje sam sretao u školi ili u komšiluku da je islam prava vjera. Čak sam se dopisivao s nekim kršćanima kako bih ih preobratio na islam. Ishod toga je bio da se u mom srcu rodila velika želja da uporedim islam i kršćanstvo kako bih otkrio, jednom zauvijek, šta je ispravno, a šta pogrešno, koji je put Božiji, a koji đavolov.

Borio sam se tako dvije godine. Mnogo puta sam odlučio da okončam tu unutrašnju bitku tako što bih prestao da čitam kršćanske knjige i što bih se usredsredio na učenje Kur'ana svako jutro, te slijedio primjer Poslanika Muhammeda. Želio sam pronaći mir i biti poslušan Bogu kroz pravu vjeru. Zato sam se riješio svih kršćanskih knjiga da bih postao pravi musliman, posvećen jedinom pravom Bogu, Allahu.

Ali Bog me nije ostavio na miru. Njegov Sveti Duh me je trzao iz sna. Bio sam nervozan svaki put kad bih legao. Savjest mi je bila nemirna. Noćima nisam spavao. Pitao sam se ako je Muhammed zaista bio pečat proroka (ili posljednji vjerovjesnik – Sura 33:40), zašto na kraju vremena ne bi on došao umjesto Krista kao pravednog sudije? U tom slučaju bi on bio jedan od znakova Posljednjeg dana, a ne Krist. Pitao sam se kakva tajna stoji iza Kristovog vrhunskog statusa među prorocima, toliko da je postao središte historije. Zar ne kažemo da se neki historijski događaj zbio prije Krista (nove ere) ili poslije Krista (stare ere)? Šta je tajna Tvoje slave, Isa, sine Marijin?

Ova pitanja, kao i mnoga druga, natjerala su me da uporedim Krista i Muhammeda. Nakon što sam ih dugo vremena upoređivao, shvatio sam da je to poređenje nepravilno, čak i u samom Kur'anu. Ni tamo ne nalazimo da je Krist ikad molio Boga za oprostaj zbog nekog grijeha ili krivice, kao što su činili ostali proroci i glasnici. Krist je bio u pravu kad je izazvao jevrejske vođe, rekavši im: "Tko će mi od vas dokazati neki grijeh?" (Ivan 8:46). Čak je prekorio Jevreje zbog njihove lažne pobožnosti kad su uhvatili jednu ženu u preljubi: "Tko je od vas bez grijeha neka prvi baci kamen na nju!" (Ivan 8:7).

S druge strane, u Kur'anu sam našao da je Muhammed bio samo obično ljudsko biće, kao i svako drugo, s grijehom, neprijateljstvom prema nevjernicima i smrću. Kur'an kaže:

Traži oprosta za svoje grijeha i za vjernike i za vjernice!
(Sura 47:19)

Da bi ti Allah ranije i kasnije krivice oprostio...
(Sura 48:2).

A da te nismo učinili čvrstim, gotovo da bi im se malo priklonio (Sura 17:74).

U svom komentaru Kur'ana, Imam El-Siouti objašnjava šta stoji iza Sure 17:74:

Prema Muhammedu, Kaabovom sinu, iz plemena Karz, Poslanik Muhammed je izgovarao Suru 53 dok nije rekao: "Šta kažete o Latu i Uzzau..." (imena idola), a onda ga je đavo natjerao da kaže da ih muslimani mogu obožavati te da posredovanje idola treba tražiti. Tako je ovo postao stih u Kur'anu.

Poslanik Muhammed je bio veoma tužan zbog ovoga što se dogodilo, sve dok ga Bog nije nadahnuo drugim stihom: "Prije tebe Mi nijednog poslanika i vjerovjesnika nismo poslali, a da šejtan nije, kad bi on što kazivao, u kazivanje njegovo nešto ubacio; Allah bi ono što bi šejtan ubacio uklonio, a zatim bi riječi Svoje učvrstio" (Sura 22:52).

To je osnov za Suru 17:73,74: "zamalo da te oni odvrte od onoga što ti Mi objavljujemo, da bi protiv Nas nešto drugo iznio, i tada bi te oni smatrali prijateljem. A da te nismo učinili čvrstim, gotovo da bi im se malo priklonio".

Nisam mogao naći nijedan stih u Bibliji koji kaže da bi se Krist zamalo pridružio nevjernicima da nije bilo Božijeg providjenja. Ra-

zlog za to je, kako sam saznao iz svog istraživanja, to što je Krist bio Božija Riječ. Novi zavjet, koji je izvorno napisan na grčkom, kaže da je Krist Božija Riječ u smislu “Božijeg izgovorenog uma”. Krist je Božiji um. Bog i Božiji um su isto biće i ista suština, bez razlike, podjele ili odvajanja. Krist je utjelovljena Riječ, Bog koji je došao u tijelu. Njegova božanska priroda nikad se nije odvojila od njegove ljudske prirode, čak ni na trenutak, ni za jedan treptaj oka.

Sve te misli zasipale su moj um i sudarale se u mom srcu. Bojao sam se Božijeg gnjeva koji dolazi na nevjernike. Svaki put kad sam kleknuo na molitvu, vapio sam iz sveg srca: “Bože, pokaži mi istinu! Ako je Muhammed u pravu, slijedit ću ga dok ne umrem; ako je Krist u pravu, slijedit ću Njega dok ne umrem. Dat ću Ti cijeli svoj život i služiti ću Ti do kraja, bez obzira na cijenu”.

Ponavljao sam ovu molitvu sve dok mi Krist nije došao u viđenju, u snu. Rekao mi je svojim blagim glasom: “Volim te”. Razmišljao sam o Njegovoj beskrajnoj ljubavi i žrtvenoj smrti na križu da nas spasi i otkupi. Dok su se suze slijevale niz moje lice, rekao sam Mu: “Volim Te. Poznajem Te. Znam da si Ti Alfa i Omega. Znam da si vječan, da si Ti početak i kraj”.

Bio sam presretan i plesao sam kao malo dijete slaveći Boga. Budući da je pravedan sudija, Bog je osudio svog Sina da umre umjesto nas tako da ne moramo provesti vječnost u paklu. Mi ne kažemo da Svemogući Bog ima Sina od žene – Bože sačuvaj! Onoga ko tako kaže smatramo nevjernikom. Bog nikad nije imao ženu ni dijete po tijelu. Kažemo da je Krist Božiji Sin na isti način na koji kažemo da se svjetlost rađa iz svjetla. To je duhovno sinovstvo. Nas Egipćane zovu sinovima Nila, pa niko ne kaže da se Nil oženio!

U nicejskom vjerovanju govorimo: “Vjerujem... u Gospoda Isusa Krista, jedinorođenog Sina Božijeg. Rođenog od Oca prije svih vjekova. Boga od Boga, svjetlo od svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga. Rođenog, ne stvorenog, istobitnog s Ocem, po kome je sve stvoreno”. U isto vrijeme svjedočimo da nema drugog Boga i da slavimo samo Njega.

Kršten sam nekoliko sedmica kasnije, 06. septembra 1987. godine. Svoje krštenje vidim kao svoj drugi rođendan. Kršćanin sam,

evo, već šesnaest godina. Svojoj ženi sam rekao da mi, kad umrem, na nadgrobnoj ploči napišu “Krist je pobjednik!”

Sva bića na ovom svijetu su smrtna. Samo je Krist besmrtn. Svi proroci su pokopani u grobovima za koje znamo i koje posjećujemo, samo je Kristov grob prazan jer je On u nebu, pobjednički Kralj. Svojom smrću na križu je pobijedio silu smrti. Slava Ti i hvala, moj voljeni Isuse!

Jedan prijatelj mi je ukrao dnevnik i dao ga Solomonu iz Muslimanske braće. Solomon i njegovi sljedbenici su se dogovorili da me uhvate u zamku. Fotokopirali su taj dnevnik u kojem sam opisao svoju vjeru u Krista i podijelili ga ljudima iz mog sela. Bio je to skoro skandal, ali kao što je rekao Josip kad su se njegova braća dogovorila da mu naude: “Iako ste vi namjeravali da meni naudite, Bog je bio ono okrenuo na dobro” (Postanak 50:20). Božija riječ kaže: “Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube” (Rimljanima 8:28).

Porodica me se stidjela. Majka se nije mogla pojaviti u javnosti. Ljudi su upirali prstom u nju jer ju je sin osramotio tako što je postao kršćanin. Rekla mi je da me se odrekla do Sudnjeg dana. Ništa mi nije tako slomilo srce kao bol, poniženje i sramota koje sam izazvao svojoj porodici, posebno majci. Ali, šta bih uopće mogao učiniti u vezi toga? Zaista volim majku, ali ne mogu se radi nje odreći vjere u Krista.

Jednom me je pogodila cipelom u glavu. Drugi put je obukla crninu i svima objavila da je u žalosti za mrtvim sinom, Abrahamom.

Jednog dana su se svi ljudi iz mog sela okupili da me tuku i muče, kako bi me vratili na islam. Šutirali su me i šamarali pred mojom porodicom. Moja majka ih je na koljenima molila da prestanu, ali oni su je odgurnuli nogama. Sirotica je ležala na zemlji i plakala, dok su oni vikali na moju porodicu: “Osramotili ste nas!” Usred tog haosa, jedan od šeika iz sela povikao je ostalima: “Kakav je zločin počinila ta jadna žena ako je njezin sin odlučio krenuti putem nevjernika?” Zahvalio sam Gospodu. Da nije bilo Njegove milosti odavno bih bio mučenik.

Poslije toga su me svi prijatelji izbjegavali. Smatrali su da ću im donijeti lošu reputaciju. Postao sam poznat “gost” u lokalnoj

policijskoj stanici i u Službi državne bezbjednosti. Mnoge noći sam morao da provedem u policiji iz straha za svoj život. Jedne noći su se ljudi iz mog sela okupili oko moje kuće kako bi je zapalili. Spalili su neke moje kršćanske knjige, a policija je ostale zaplijenila kao da plijeni imovinu dilera droge.

Policija je dvadeset i četiri sata nadgledala moju kuću kako bi spriječila da kršćanski materijal dođe do mene. Ali ipak, Božija riječ je stigla do mene u obliku novina u koje je bio umotan moj sendvič! Bila je to prva strana novina na kojoj se nalazio članak koptskog patrijarha Šenoude. Spomenuo je u njemu mnogo biblijskih stihova kao što su: “Ne boj se, ja sam s tobom” (Postanak 26:24) i “Sam Jahve ide pred tobom; on će s tobom biti; neće te zapustiti niti će te ostaviti. Ne boj se i ne dršći” (Ponovljeni zakon 31:8).

Bilo je to čudo i znak s neba: novine koje su prošle kroz neprobojan kordon policijskih snaga koje su okruživale moju kuću. To me je

*To me je ohrabrilo
i podiglo, u vrijeme
kad sam bio u očaj-
ničkoj potrebi za
Božijom pomoći.*

ohrabrilo i podiglo u vrijeme kad sam bio u očajničkoj potrebi za Božijom pomoći. Čim sam pročitao tu stranicu iz novina, policajac je pokucao na moja vrata. U strahu za moj život, neko iz moje porodice mi je istrgnuo tu stranicu iz ruke i spalio je. Bio sam veoma žalostan kad sam izgubio taj izvor utjehe, ali na svoje iznenađenje, sutradan kad sam prolazio iza jednog ugla, našao sam još jedan primjerak iste te strane kako leži na zemlji! Sva-

ko jutro me je u četiri sata budio glas moje majke koja je vapila Allahu da me vrati na islam.

Meni nisu draži kršćani od rođene majke. Istini za volju, majka mi je dragocjenija od bilo kog muslimana ili kršćanina. S druge strane, imam nekoga dragocjenijeg i od majke i od samog života – mog Gospoda Isusa Krista! Da Ga ne volim više nego samog sebe, ne bih zaslužio da imam udio s Njim.

Moja majka je prevrnula svaki kamen kako bi me vratila na islam. Išla je i kod vračara da baci čini na mene. Muslimani misle da džini vjeruju u Kur'an. Međutim, vračar mi nije mogao ništa. Molio sam se Svemogućem Bogu u ime Isusa Krista, u ime koje izaziva strah kod svih demona i džina. Začudo, vračar je rekao mojoj majci: "Tvoj sin slijedi put koji nikad neće napustiti!"

Bog mi je dao mnogo znakova i učinio mnogo čuda u mom životu. Ohrabren sam svaki put kad ih se sjetim. Ti znakovi i čuda predstavljaju znakove duž puta Božije očinske ljubavi koja me nosila od početka, provela me kroz sve i dovela na ovo mjesto, šesnaest godina kasnije. Bog me nikad nije napustio, ni na jedan jedini trenutak!

Abraham

Blagoslovljen bio egipatski narod

Zovem se Mozafar. Rođen sam 1969. godine, kao prvo dijete u porodici srednje klase koja je živjela u prekrasnom tihom gradu. Odgajan sam da budem odgovoran. Bio sam drukčiji od ostale djece, nisam se mnogo igrao, niti tumarao ulicama kao oni.

Moj otac je radio u drugom gradu, tako da sam se ja morao brinuti za moja dva brata: srednjeg Hassana i najmlađeg Anvara. Morao sam igrati ulogu oca veći dio sedmice. Tako su prošle mnoge godine bez problema u mojoj porodici. Bili smo imućni i išao sam u privatne škole. Kao muslimani, postili smo i molili se i držali vjerske propise umjereno, bez fanatizma ili fundamentalizma.

Jednog dana su se u mom umu rodila mnoga pitanja i potpuno promijenila moj život, iz običnog, u život pun iznenađenja i promjena. Bilo je to na dan mog polaska u srednju školu. Taj period je, po mom mišljenju, važan za svakoga, jer tada osoba počinje da traga za svojim identitetom i preispituje stvari koje je dotad uzimala zdravo za gotovo.

Svi mi smo naslijedili vjeru, jezik, rasu i rod. Niko od nas nije izabrao nijedan od ovih faktora, iako su veoma važni i vrlo djelotvorni u oblikovanju naše ličnosti. S tim prinudnim nasljeđem nosimo se sami, s Bogom i s drugima. Na primjer, mi smo kao muslimani rođeni i odgajani da mrzimo Jevreje i kršćane te da vjerujemo da su muslimani najbolji ljudi na svijetu. Niko u islamskom svijetu ne može ni zamisliti da bi drugi (Jevreji, kršćani, itd.) uopšte mogli biti u pravu. Ta ideja zapravo nikad nije ni postojala.

Tek nekoliko ljudi bi pokušalo da istraži naše nasljeđe ili preispita koliko je ispravno. Ako tražimo od drugih (Jevreja i kršćana) da ispitaju svoje i isprave ga, to znači da smo veoma sigurni da su oni u krivu te da ih smatramo slijepima jer prihvataju svoje naslje-

đe bez ispitivanja. Bilo bi prikladno da i sami radimo to što tražimo od drugih. (Logično je da se prema ljudima ponašaš onako kako želiš da se oni ponašaju prema tebi.) Mislim da bi nas ispitivanje našeg nasljeđa i nastojanje da se otkrije istina duboko ukorijenilo u onome što je dobro i učinilo fleksibilnijima za promjene u onome što ne znamo i u čemu smo tašti. Pravi Bog sigurno voli ljude koji traže istinu, svjetlo, dobro i bolji život.

Polazak u novu školu značio je i nova prijateljstva te mnoštvo iznenađenja i novih istina. Mislim da će moja generacija biti zapamćena u cijeloj historiji škole. Upoznao sam tamo i učenike ateiste koji nisu vjerovali da Bog postoji, zatim one iz nasilnih, islamskih fundamentalističkih grupa, kao i druge koji su uživali u svojoj mladosti i koje nije bila briga ni za šta drugo osim za djevojke. Za mene je to bila veoma različita i složena varijanta. Bio je to ogroman skok od normalnog, gotovo dosadnog života, u veoma bogat, i po kvalitetu i po kvantitetu.

Počeo sam da sklapam prijateljstva i upoznao sam osobu koja mi je za kratko vrijeme postala vrlo blizak prijatelj. Nakon gotovo šesnaest godina našeg prijateljstva shvatam da će svako ko nije doživio nešto takvo ostati usamljen cijeli život, ne znajući ništa o toplom odnosu, drugarstvu, iskrenosti i vjernosti. Takva osoba nikad neće upoznati druge jer nikad nije upoznala sebe. Oprosti mi, ali vrlo sam zagrižen u vezi prijateljstva.

Moj novi prijatelj, Basil, razmišljao je slično kao ja o čovječanstvu i njegovom jedinom izvoru: našem ocu Adamu i majci Evi. I on je vjerovao da osjećaji bratstva i prijateljstva treba da upravljaju svim ljudskim odnosima. To su jedini osjećaji koji nadilaze sve iluzije i prepreke različitih uvjerenja, jezika, boje kože, spola i društvene klase. Često je govorio da kad bi svi ljudi uzeli u obzir da svi imamo isto porijeklo, svijet bi postao sretnije mjesto za život, ne bi bilo ratova, ni gladi, ni borbe. Svijet bi postao malena

*Pravi Bog sigurno
voli ljude koji traže
istinu, svjetlo,
dobro i bolji život.*

kuća koja pripada ogromnoj porodici u kojoj vladaju mir, pravda, jednakost i sloboda.

Ti principi su bili naša glavna vodilja, čak i u našem emocionalnom odnosu. Imali smo platonsku ljubav – ljubav koja poštuje duh i ne obazire se na želje tijela. Ti trenuci, dani i godine bili su zaista prekrasni. Bili smo mladi idealisti sa srcem, nevinošću i radoznalošću djeteta. Utopija je bila naš san, dan i noć.

Sjećam se da smo provodili mnoge noći u razgovoru i čitanju. Moja porodica je imala drugi stan, pored onoga u kojem smo živjeli. Taj stan je postao skrovište u kojem smo Basil i ja provodili mnogo vremena pišući, slušajući svoje omiljene pjesme i čitajući sve vrste knjiga, dopuštenih i zabranjenih. Pretpostavljam da su zabranjene knjige bile privlačne na poseban način. Nisu nas privlačile ni cigarete ni droga, već zabranjene knjige, kao što je knjiga Salah Jahina “Bože, ne puštaj me u raj, ako ima zidove!”

Basil je postavljao mnogo pitanja. Rekao je da će islamska tvrdnja da su judaizam i kršćanstvo krivotvorine srušiti sve religije, uključujući i sam islam. Pitao sam: “Kako? Islam je jedina vjera koja je zaštićena i očuvana” i naveo sam mu poznati stih iz Kur’ana:

Mi, uistinu, Kur’an objavljujemo i zaista ćemo Mi nad njim bdjeti (Sura 15:9).

Odgovorio je: “Mi vjerujemo u te riječi jer smo muslimani. Niko od nas ne pokušava da gleda na slučaj krivotvorina na neutralan, objektivan način. Na primjer, je li Bog poslao Toru (Stari zavjet), Zebur (Psalmi) i Bibliju (Novi zavjet)?” Kad sam rekao da jeste, Basil me je upitao: “Postoji li neko ko bi mogao da promijeni ili prilagodi Božiju riječ?”

Naveo sam mu stihove koji poručuju da se Božija riječ ne može promijeniti. Nijedno ljudsko biće, pa čak ni anđeo, ne može to da uradi jer je Bog svemoguć, svevišnji i najmoćniji i u stanju je da zaštiti svoje Knjige.

Zatim je Basil rekao: “Vjeruješ da je Bog svemoguć, svevišnji i najmoćniji i da niko ne može promijeniti Njegovu riječ; pa kako je onda mogao dopustiti da se krivotvori, ne jedna, već sve osim

jedne Knjige? Kako je mogao dopustiti da se krivotvori Tora koju je poslao Mojsiju? Kako je mogao dopustiti da se izmijeni Zebur koji je poslao Davidu? I na kraju, kako je mogao dopustiti da se izmijeni Novi Zavjet koji je poslao Isau?”

“Je li moguće da, poslije gotovo šest stotina godina, cijelih šest vjekova – tokom kojih su se generacije ljudi rađale i umirale obmanute onim što piše u Svetim Knjigama – Bog pošalje Knjigu koju niko ne može krivotvoriti?”

“Odjedanput Bog postaje svemoguć, svevišnji i najmoćniji i čuva svoju riječ od krivotvorenja! I sve to se događa nakon duge historije tokom koje su Njegove Knjige izvrtane, a Njegove sluge zalutale – Izraelova djeca koja su bila Božiji povlašteni narod i svećenici koji su recitovali Knjigu i određivali šta je ispravno, te zabranjivali ono što je loše! Da li je moguće da su svi oni zalutali? Možeš li zamisliti da Bog, koji nije mogao zaštititi svoju Knjigu od krivotvorenja, izmjena i kvarenja, može zaštititi svoje vjernike?”

Razmišljao sam o tome i nisam imao odgovor. Znao sam da stvar nije bila u pronalaženju rješenja ili odgovora pomoću kojih bi se Bog spasio od nedoumice koju je sam izazvao.

Međutim, znao sam da su Basilova pitanja iskrena i logična. Znao sam da iskreno traži Boga, a ne svjetovna zadovoljstva. Često me je pitao zašto mi muslimani tvrdimo da su Svete Knjige mijenjane, a u isto vrijeme insistiramo da je Kur'an sačuvan – kao da je Kur'an jedina Božija Knjiga. Da li Bog nekim Knjigama daje prednost u odnosu na druge, ili je nekim prorocima naklonjeniji nego drugima?

Zar Bogu nije stalo do tih generacija čovječanstva koje su umrle u lažnim uvjerenjima, misleći da su istinita? Kako ih je mogao pustiti da posvete svoj život učenju tih Knjiga i slijede ih svim srcem, ako su one zaista iskvarene? Ne vjerujem da bi pravi Bog pravio razliku između svojih Knjiga ili proroka. Ne bi pravio razliku između Arapa i onih koji to nisu, osim u pogledu namjera njihovog srca. Stoga ta pitanja ne treba da postavljamo samo Jevrejima i kršćanima već i samom Svemogućem Bogu.

Osjećao sam da je Basil iskren u svakoj svojoj riječi. Sjećam se da smo proveli mnoge noći čitajući sve tri Knjige – Toru, Bibliju

i Kur'an – pokušavajući da nađemo sličnosti i razlike među njima. Odlično smo se provodili dok smo to radili, iako je bilo mentalno i emocionalno iscrpljujuće. Neutralnost i objektivnost u istraživanju nikad nije bilo nešto jednostavno. Nema ništa lakše nego proglasiti neku vjeru ispravnom ili pogrešnom bez prethodnog stvarnog istraživanja koje će zadovoljiti i Boga i istraživača.

Basil me je jednom upitao: “Šta dolazi prvo: autentične ili krivotvorene novčanice?” Rekao sam da prvo dolaze autentične, a potom krivotvorene. Uzvratio je: “To je logično. Ali kako je Bog onda

*Nema ništa
lakše nego pro-
glasiti neku vjeru
ispravnom ili
pogrešnom bez
prethodnog stvar-
nog istraživanja.*

mogao dozvoliti da Njegove prve tri Knjige budu krivotvorene, a da samo četvrtu (Kur'an) sačuva netaknutu? Koji je standard po kojem provjeravamo krivotvorenje: prve Knjige ili one kasnije?” Basil je i dalje podsticao moj um: “Oprosti mi, prijatelju moj, ali kako bi Onaj ko je dopustio da sve Njegove Knjige budu izmijenjene tražio od nas da vjerujemo Njegovoj četvrtoj Knjizi?”

Možeš li vjerovati da sam prihvatio sva ta hrabra Basilova pitanja, a da pritom nisam smatrao da se ruga Bogu ili Kur'anu? Znao sam da je zaista volio Boga i poštovao ljude. Samo je razmišljao pravično, pošteno i objektivno. Često je govorio: “U zagrobnom životu nam neće pomoći ništa osim istine”. Tako je postavljao zdravorazumska pitanja kao što su: Kako su Svete Knjige izmijenjene? Kada? Gdje? I ko je to učinio?

Bila su to pitanja koja nijedan musliman, ni u prošlosti ni u sadašnjosti, ne bi ni pokušao da istraži. Pitanje krivotvorenja jasno je kao bijeli dan; samo bi ga neuka osoba previdjela.

Basil se interesovao za pitanja religije i zagrobnog života više nego ja. Jedne večeri dok smo sjedili i razgovarali, i meni i njemu je u isto vrijeme nešto palo na pamet (kao ona “telepatija” o kojoj smo čuli). Pomislili smo, naime, da bi bilo dobro napisati brošuru

o našim principima, snovima, razmišljanjima, razgovorima i lijepim uspomenama.

Bio je to poseban san koji je započeo te večeri, 1986. godine; večeri za pamćenje! Brošura je trebala nositi naslov “Mi ne vjerujemo!” Glavna je zamisao bila da objasnimo šta je to što ne vjerujemo i zašto. Sjećam se jedne rečenice iz Uvoda: “Mi smo zarobljenici naših običaja, tradicije, zajedničkih osjećaja i nemoćnog razuma...”

Jednog dana je Basil kao i obično došao kod mene. Vidio sam u njegovim očima nešto što nisam vidio nikad prije. Izgledao je kao neko ko krije tajnu i to više ne može da podnese. Osjetio sam da njegove oči otkrivaju tu tajnu prije nego što je to mogao učiniti njegov jezik. Počeo je da hoda tamo-amo po sobi i govori kao neko ko glasno razmišlja a ne kao da se obraća posebno meni. Bio je to jedinstven govor!

“Ti znaš da ja već dugo istražujem i čitam sve Svete Knjige, kao i svjetovne. Sve vrijeme sam pokušavao da ostanem objektivan. Ne tražim ništa drugo osim Boga. Nemam namjeru da uzdignem neku vjeru iznad dugih”.

“Nakon dugo vremena marljivog istraživanja i besanih noći provedenih u potrazi za trenutkom u kojem ću progledati, u potrazi za očinskim srcem koje se raduje povratku izgubljenog sina, moram ti reći da put potrage nije posut ružama. Naprotiv, mnogo puta sam imao osjećaj da se davim u moru pitanja na koja nema odgovora. Ponekad sam skoro bio spreman da napustim objektivnost i prihvatim bilo koju vjeru, kao što se davljenik hvata za bilo šta u blizini, ali nisam mogao poreći da me okružuje sila Svemogućega. Kad sam dotakao dno, potpuno frustriran, osjetio sam kako mi nova nada ispunjava dušu i daje novu snagu, podiže me i upravlja mojim koracima na tom putu”.

“Svako jutro sam obnavljao svoj zavjet da ću tražiti cilj i istrajati sve dok ne otkrijem istinu, sve dok ne nađem Boga koji će me izmiriti s nebom, sa samim sobom i s drugim ljudima – svim drugim ljudima, i prijateljima i neprijateljima. Tražio sam Boga koji će mi promijeniti srce, čak stvoriti novo; srce koje će znati kako Ga slaviti, kako biti milostiv, oprostiti, brinuti, sijati i promijeniti svijet na bolje!

“Hoćeš li vjerovati u to, prijatelju moj? Našao sam tog čudesnog, divnog Boga! On je moj Spasitelj, moj Bog, moja kruna, moja snaga, moj Gospod, moj uzrok i moja borba – Isus Krist!”

Znao sam Basila veoma dobro i bilo mi je poznato njegovo progresivno razmišljanje, ali ipak sam bio šokiran kad sam čuo da se odrekao islama da bi postao otpadnik. Moj blizak prijatelj, kojeg volim, ostavio je islam i postao nevjernik. Nisam mogao razgovarati s njim. Shvatio je da sam šokiran i ostavio me na miru da preispitam naše prijateljstvo i svoje lično istraživanje.

Zabrinuo sam se i osjetio kako se sumnja uvlači u moja nasljeđena uvjerenja. Činilo mi se kao da mi je korijenje iščupano. Pomislio sam u srcu da su me sumnje uhvatile u zamku jer nisam proučavao i slijedio svoju vjeru onako kako sam trebao. Da sam proučavao islam i ispunjavao sve njegove zapovijedi i neobavezna pravila, imao bih odgovore na sva svoja pitanja. Tek onda bi iz mog srca nestale sve sumnje i zamijenila bi ih duboka vjera u islam – moju vjeru i vjeru moga oca. Nakon toga bih mogao da povedem na pravi put i svog prijatelja Basila koji je zalutao i postao nevjernik.

Otišao sam kod Basila i rekao mu šta mislim. Njegov odgovor me je šokirao. Nije odbacio ni mene ni ono što sam rekao. Nije se čak ni naljutio. Naprotiv, bio je sretan kad je čuo šta sam otkrio, kao da je želio da proučavam i slijedim islam i da postanem pravi musliman u pravom smislu te riječi.

Zapravo me je ohrabrio kad je rekao: “Istina ne pripada čovjeku, već čovjek pripada istini. Bog nikad neće dopustiti da neko ko Ga iskreno traži zaluta. Zato nisam zabrinut ni za tebe, ni za sebe. Nastavi sa svojim planovima i slijedi islam i neka ti Bog podari uspjeh. Ali budi oprezan, Mozafare; dobre namjere nisu dovoljne da se dođe do obale istine. One će te jedino s nepristrasnim i poštenim istraživanjem, uz čvrstu odlučnost, bezbjedno provesti kroz tu potragu. Bog će ti pokazati put, istinu i bolji život”.

Stoga sam započeo život stroge predanosti i dubokog istraživanja islama. Pridružio sam se islamskoj grupi koja se zvala “Grupa predaka”. Zajedno smo klanjali sve namaze u džamiji, pohađali časove doktrine i javno pozivali mlade ljude da se predaju islamu. Ponekad sam zajedno s braćom odlazio na duhovne vježbe na

nekoliko dana, najviše sedmicu, u druge gradove, i onda smo se zajedno molili u tamošnjim džamijama.

Postavljali smo kampove u kojima smo učili Kur'an i raspravljali o savremenim vjerskim i političkim pitanjima bitnim za našu grupu. Sve te aktivnosti su se odvijale pod nadzorom univerzitetskih profesora i visokoobrazovanih stručnjaka (ljekara, inženjera, pravnika, nastavnika, itd.) Uprkos tom novom posvećenju i velikoj promjeni u mnogim vidovima mog života kod kuće, s komšijama i školskim drugovima, i dalje sam zabranjivao gledanje televizije, slušanje muzike i uživanje u bilo kojem obliku dokolice.

Tražio sam od svoje majke i svih žena u porodici da nose čadore. Zapovijedao sam svim prijateljima da klanjaju namaze tačno na vrijeme. Svi moji odnosi s ljudima su se promijenili osim mog prijateljstva s Basilom. Sad smo se razlikovali kao dvije strane svijeta, posebno u uvjerenjima. Religijski gledano, on je bio nevjernik i otpadnik, ali s ljudske tačke gledišta bio je moj jedini prijatelj kojeg nisam mogao napustiti.

Da, bio je nevjernik jer je postao kršćanin, ali još uvijek je bio pošten, iskren, vjeran i pun ljubavi prema svima. Molio sam se Bogu da vrati Basila na islam. Braća iz Grupe predaka su tražila od mene da prekinem to prijateljstvo i da se borim protiv njega jer je sad bio nevjernik. U to vrijeme se u gradu saznalo da je Basil postao kršćanin i on je poslije toga bio izložen velikom progonu.

Ipak, ostao je postojan i prijateljski raspoložen. Čak je volio svoje progonitelje i praštao im. Bio sam zadivljen i šokiran u isto vrijeme. Mučila su me mnoga pitanja. Kako može biti potpuno ispunjen mirom i ljubavlju, a nevjernik je? Zašto im ne vrati zlo za zlo – oko za oko, zub za zub?

Govorio je da slijedi primjer Krista u kojeg vjeruje tako što voli svoje neprijatelje i prašta onima koji ga progone. Pred takvom ljubavlju nestale su sve moje godine posvećenosti islamu i fundamentalizmu, i sve što me je podsticalo protiv njegovog srca i ljubavi.

Ta ljubav me je natjerala da se suočim sa svim svojim tvrdnjama da je moja religija ispravna, da je Allah pravi Bog univerzuma, da smo mi muslimani najbolji ljudi na svijetu i da je naš Poslanik Muhammed pečat proroka (ili posljednji vjerovjesnik – Sura

33:40) i Božiji Glasnik. Sve te tvrdnje nisu mogle izdržati pred tolikom rijekom ljubavi. To me je natjeralo da se vratim svojoj obrednoj posvećenosti u nadi da ću se jednog dana promijenti i postati jači od Basila i njegovog Boga. Tad ću se suočiti s njima i poraziti ih.

Nakon pune dvije godine stroge posvećenosti islamu i iskrenog istraživanja, otkrio sam nešto što mi je potreslo cijelo biće i natjeralo me da posumnjam kao nikad prije. Naime, otkrio sam da sve islamske zapovijedi o bogoštovlju nisu posljedica islamskog božanskog nadahnuća; sve su postojale u Arabiji prije Muhammeda i Kur'ana. Također sam otkrio da su šerijat i sve kazne upražnjavani i prije islama. Mnoga islamska učenja preuzeta su iz Tore, kao što je kamenovanje preljubnica, odsijecanje ruke lopovu, itd.

Otkrio sam i da je pravo kršćanstvo potpuno drukčije od onoga kako ga islam predstavlja. Islam napada kršćanstvo i tvrdi da kršćani vjeruju u tri boga, da se Bog oženio Marijom te se tako rodio Isus, sin bogova. Islam tvrdi i da kršćani obožavaju Isusa i Mariju kao bogove, odvojeno od pravog Boga. Otkrio sam da je sve to apsolutna laž. Sve te ideje potiču iz praznovjerja koje je vladalo u Arabiji prije i tokom Muhammedovog doba.

Pravo kršćanstvo je vjerovalo u jednog Boga šest vjekova prije islama i donijelo je sa sobom uzvišene principe i učenja s kojima se nijedno ljudsko biće ne može drugačije suočiti, osim s poštovanjem. Nakon četiri godine proučavanja, rasprava, istraživanja i posvećenosti Grupi predaka, zajedno s neprospavanim noćima, očima punih suza i molitava Bogu da me povede pravim putem, odlučio sam da zastanem i preispitam sve u svom životu. S druge strane, imao sam još jedan problem. Bio sam se obavezao da ću se pridružiti svojoj grupi svaki dan u džamiji radi molitve i učenja. Kako ću sad odjednom istupiti? Kako da obrijem bradu i odbacim galabiju? Ta i mnoga druga pitanja motala su mi se po glavi.

Otkrio sam da je pravo kršćanstvo potpuno drukčije od onoga kako ga islam predstavlja.

Šta će pomisliti znajući da se družim s Basilom koji je postao kršćanin? Reći će da sam to postao i ja? Izazvat će mi mnogo problema i progonit će me. Nisam imao izbora osim da savladam svoje strahove i suočim se s istinom, ovog puta s logikom i mudrošću. Nakon četiri godine marljivog istraživanja čovjek nema kud nego da prihvati rezultat, ma koliko ga to moglo koštati.

Stoga sam prestao sa svim svojim aktivnostima i zamolio Boga da mi pokaže pravi put. U to vrijeme sam sve više sumnjao u islam i bio sve uvjereniji u Krista. Četiri godine moj prijatelj Basil nije štedio truda da mi objasni sva pitanja i probleme s kojima sam se suočavao u vezi kršćanstva. Svaki dan je neumorno i samouvjereno razgovarao sa mnom o Kristu. Bio sam gotovo spreman da prihvatim Krista za svog Boga i Spasitelja, ali postojalo je nešto u meni što još uvijek nije htjelo da prigrlji tu vjeru. Još nisam bio ispunjen vjerom u Krista. Rekao sam Basilu da ne znam šta je razlog za to.

Rekao je: “Ne znam ni ja, ali vjeruješ li da Bog zna sve i da je On jedini koji ti može odgovoriti i zadovoljiti svu tvoju glad za istinom?”

“Vjerujem”, odgovorio sam.

“Vjerujem i ja. Pomolimo se onda i zatražimo od Boga da ti se jasno otkrije. Bog u kojega mi vjerujemo stvaran je i blizak. On čuje naše molitve i razgovara s nama. Živ je i možemo komunicirati s Njim. Nije tek iluzija”.

Složio sam se s Basilom i počeo sam da se molim, tražeći od Boga da mi se jasno otkrije, da me vodi i ugasi moju žeđ za istinom. Jedne hladne noći, u martu 1988. godine, molio sam se u suzama sve do zore. Izlio sam pred Njega cijelo svoje srce i četiri godine bola i borbe. Još se sjećam te noći od prije jedanaest godina kao da je bilo jučer. Bila je to noć u Svetinji nad svetinjama, nakon četiri godine iscrpljenosti i nesigurnosti. Uvijek sam nastojao ugoditi Bogu da bih osjetio da je sa mnom i da mi je blizu, makar samo na jedan trenutak. Ali što sam se više predavao islamu, to sam se osjećao usamljenije; što sam bio poslušniji, to su me više morale brige; što sam bio pobožniji, to sam se više bojao. Četiri godine bez mira, spokoja i sigurnosti. Moja tvrdnja da nam je Bog islama bliži nego što smo mi sami sebi, činila se neosnovanom.

Iako tad još uvijek nisam priznao Krista za svog Boga, prišao sam Mu blizu i dotakao se Njegovog učenja. Podigao je moje srce prema sebi i nadoknadio mi za godine siromaštva, usamljenosti i gorčine. Ispunio me je radošću, mirom i određenim spokojem koji nisam mogao da objasnim. Bilo je to nešto što nikad do tad nisam iskusio.

Tog ranog jutra želio sam da otrčim svim članovima svoje porodice, svim prijateljima i poznanicima, i kažem im kakvo sam blago pronašao – pravog Boga kojeg sam našao u Isusu Kristu koji me je volio prije nego što sam ja zavolio Njega.

Požurio sam k Basilu i ispričao mu cijelu svoju priču, kao da je on nije znao. Slušao je dok su mu suze lile niz lice. Zahvaljivao je Bogu za mene kao kad majka prima svoje dijete ili kad otac četiri godine čeka da mu se vrati izgubljeni sin.

Tvoj,
Mozafar

Iza vela

Svako od nas ima pokoji komadić sjećanja, snove iz ranog djetinjstva, činioce koji su oblikovali njegov život. Da, sjećam se svakog trenutka; gotovo da se sjećam i trenutka svog rođenja – urezan je u moj um jer mi je majka pričala sve o tome. Bila je srijeda, 1971. godina, i ja sam bila prvorodena kćerka svojih roditelja. Bila sam prva radost, prvi dječiji plač u našem domu.

Najstarija sam od četiri sestre. Naš materijalni status je bio prosječan, kao i kod većine običnih porodica. Otac je davao sve od sebe da podmiri naše potrebe. Njegov san je bio da nam pruži dobro obrazovanje, posebno meni. Išla sam u državne škole. S obzirom na to da je imao četiri kćerke, otac je želio da dobije i sina. Što se tiče religije, odgajane smo prema moralnim vrijednosima i posvećenosti vjeri.

Moj otac je pravi musliman. Budući da je odrastao na selu, revno je držao sve vjerske obrede i pazio na tradiciju. Mama je bila manje konzervativna od njega. Molila se tek tu i tamo. Sjećam se da su se ona i tata često raspravljali oko toga. On je želio da nam oboje budu dobar primjer u svemu što se tiče vjere. Tata je ustajao rano za sabah namaz, u džamiji nedaleko od nas. Ponekad bi me probudio ezan (poziv na molitvu). Bila sam zadivljena očevom istrajnošću da klanja svih pet obaveznih namaza u džamiji tačno na vrijeme. Ništa ga u tome nije moglo spriječiti – ni hladnoća zime, ne vrelina ljeta, pa čak ni bolest.

Jednom sam ga pitala zašto se ne moli kod kuće u vrijeme zimske hladnoće. Odgovorio mi je da će ga Bog više nagraditi što više bude išao van u džamiju po tako ružnom vremenu. Moj tata je kao konzervativan čovjek bio veoma vjeran islamu, i još uvijek je.

Kad sam imala sedam godina, tata me je podsticao da postim cijeli Ramazan (mjesec u islamskom kalendaru u kojem su svi mu-

slimani obavezni postiti). A onda me je poučio i jednom hadisu (Poslanikove pouke): “Uči djecu do sedme godine i tuci ih do desete”.

Bila sam gladna tokom dugih dana posta, posebno u toj dobi, ali sam bila vjerna i strpljivo čekala večer. Uspjela sam da postim cijeli mjesec. Tata je bio veoma sretan i objavio je tu vijest svim članovima naše porodice, ponosan na moju posvećenost vjeri.

Bila sam veoma sretna zbog saznanja da će me Bog nagraditi prema svom obećanju, a najveću radost mi je predstavljala činjenica da sam uspjela da ispunim taj težak zadatak. Do svoje dvanaeste godine nisam se redovno molila i tata se uvijek prepirao s nama zbog toga. Disciplina u učenju i disciplina u molitvi bile su važne teme koje su u našoj kući, sve vrijeme dok smo tamo živjele, izazvale mnoge rasprave i grdnje.

Tata nas je kažnjavao na način koji snažno odbacujem. Ako se neka od nas nije molila iz bilo kojeg razloga osim zakonskog, odbijao je da jede s nama za istim stolom, u skladu s Poslanikovom poukom. Pitala sam se kako je Poslanik mogao naučavati principe koji vode u razdor u porodici. Šta je tata očekivao da će takva kazna postići?

Odrasli smo u uvjerenju da su kršćani nevjernici i mnogobošci, te da nisu vrijedni našeg prijateljstva ni druženja s njima. Ali postojao je jedan izuzetak od tog pravila. Jedan tatin prijatelj, koji se zvao Favzi, bio je kršćanin. Poznavali su se od djetinjstva i bili su vrlo bliski. Kad su on, njegova žena i sin dolazili kod nas na veselja i blagdane, uvijek sam se čudila kad bi tata, nakon što oni odu, rekao za sebe: “O, Favzi, velik je gubitak to što si kršćanin. Kako bih volio da si musliman!”

Kad sam imala trinaest godina, krenula sam u pripremnu srednju školu. Prvog dana svi učenici obično trče i bore se kako bi dobili što bolja mjesta u razredu. Pored mene je sjela djevojčica koja se zvala Marcella i čije ime nije bilo uobičajeno. Bio je to zaista nov doživljaj za mene. Morala sam imati posla s tom kršćanskom nevjernicom koja je sjedila sa mnom u klupi cijele godine. Ali uskoro sam je bolje upoznala i bila sam njome očarana. Još se sjećam nevinosti kojom je zračilo njezino lice. Čak i danas pamtim njezinu nježnost kao da je bilo jučer, a ne prije mnogo godina.

Jednom me je pitala kakav sendvič imam. Rekla sam da sam ponijela sendvič s rimskim sirom. Marcella je rekla da ona ima sendvič sa šunkom i predložila mi je da se zamijenimo. Njezin me je prijedlog uznemirio i objasnila sam joj: “Muslimani ne jedu svinjetinu; to je zabranjeno u islamu”. Pitala je zašto. Rekla sam joj da nas Bog štiti od tog mesa koje nije dobro za naše zdravlje. Pogledala me je začuđeno i ušutjela. Pitala sam se da li je moj odgovor bio istinit i logičan; zašto ishrana svinjetinom nije uticala na zdravlje kršćana koji je jedu godinu za godinom? Nisam imala odgovor, a nisam se ni trudila da ga nađem; uskoro sam na sve to zaboravila.

Prošla je prva godina škole a naše jednostavno, lijepo prijateljstvo je raslo. Jednog dana, sljedeće školske godine, Marcella je tražila nešto u svojoj torbi, tako da je izvadila sve knjige na stol. Podigla sam njezinu Bibliju. Bila sam znatiželjna kao nikad prije i ta znatiželja je rasla iz dana u dan. Pitala sam je mogu li da pogledam njezinu Svetu Knjigu. Dok sam listala stranice pogled mi je pao na tekst u kojem je stajalo da je Isus iz Nazareta prolazio zemljom čineći dobro. Pitala sam je ko je Isus. Da li je On osoba. Tad sam prvi put čula Njegovo ime.

Marcella je odgovorila da je On Krist. Zatvorila sam Knjigu i predala joj je. Taj izraz mi nije izlazio iz glave i silno sam ga željela razumjeti. “Prolazio je zemljom čineći dobro” – kakva divna osoba koja se posvetila činjenju dobra! Otišla sam kući s dubokom čežnjom u srcu da dođem do Biblije i saznam više o toj osobi. S apsolutnom nevinošću zamolila sam oca da mi nabavi Bibliju i rekla mu zašto. Ne možeš ni zamisliti šta se zatim dogodilo! Iz oca je sunuo tako strašan gnjev da me je pretukao. Cijelo mi je lice bilo modro, dok je neprestano ponavljao dvije rečenice: “Kršćani su nevjernici... Biblija je krivotvorena”. Plakala

*“Prolazio je
zemljom čineći
dobro” – kakva
divna osoba koja se
posvetila činjenju
dobra!*

sam, žalila zbog onoga što sam učinila i pokajala se. Ali, nedugo zatim, ista želja se vratila. Tražila sam od Marcelle da mi priča o Isusu. Rekla mi je da je On volio sve ljude i da je činio čuda kako bi im pomogao.

Jednog dana sam bila na času islamske vjeronauke. Nastavnik je bio mlad i imao je molitveni znak na čelu. Željela sam ga pitati nešto što mi se već dugo motalo po glavi. Ustručavala sam se jer sam znala da je zabranjeno postavljati takva pitanja, ali nisam više mogla da to držim u sebi. Najzad sam prikupila hrabrost i rekla: "Nastavnice, mogu li nešto da Vas pitam? Mislim... oh, neka mi Bog oprost". Zatim se moj jezik odvezao i uspjela sam da izgovorim pitanje: "Zar ne bi bilo razumnije da je Poslanik Muhammed pomogao svim tim ženama u njihovim teškim okolnostima, bez ženidbe s njima? Zar ne bi bilo razumnije da im je pomogao, a da uslov za to nije bio brak? Zar ne bi bilo razumnije da nije bio mnogoženac?"

Odgovor je bio šamar i riječi "Nevjernice!" Tad sam prvi put dobila batine u školi. Bila sam veoma uvrijeđena. Otišla sam kod upravnice da se žalim i kažem šta se dogodilo. Rekla sam joj da sam imala pravo pitati. Bilo je to zdravorazumsko pitanje, a njezova dužnost kao vjeroučitelja bila je da mi odgovori. Pitala sam se zašto me je optužio da sam nevjernica. Upravnica je bila vrlo zagrižena. Uvijek nas je korila što ne nosimo veo, ali bila je i veoma mudra. Rekla mi je da se Poslanik ženio tim ženama jer da je imao kontakt s njima samo da bi im pomogao, to bi im pričinilo mnogo problema i izložilo ih ogovaranju i sumnji. Klimnula sam ali nisam bila doista uvjerena. Njezin odgovor nije ispravio uvredu koja mi je nanesena. Sve je bilo beskorisno i ja sam se ponovno pokajala i odlučila da više na to ne obraćam pažnju.

Otac nas je tjerao da se dosljedno molimo te sam tako i ja odlučila da se posvetim molitvi. Shvatila sam da su rasprave i razmišljanje beskorisni pa sam odlučila da klanjam svih pet namaza, kao obavezu, kako bih izbjegla očeve psovke. Osjećala sam da sam na to primorana. Pri prvom namazu molila sam od Boga da mi pomogne da obavim i posljednji i ispunim dužnost. Nisam razmišljala o Bogu i moja molitva nije dovela ni do kakve promjene u mom

karakteru. Ni moj stav prema kršćanima nije se promijenio – i dalje sam ih mrzila; bila je to posljedica našeg odgoja. Marcella je bila jedina kršćanka s kojom sam imala dodira. Čak sam izbjegavala da prođem pored crkve u našem susjedstvu.

Kod kuće je sljedećih nekoliko godina sve ostalo isto. Između mojih roditelja sukobi i svađe su od loših postali još gori, sve dok nisu učinili nešto što će sasvim promijeniti tok njihovog života. Bilo je to “ono što zakon preporučuje kao posljednje”, kako su rekli – razvod. S tim je počela moja nova uloga u porodici. Imala sam šesnaest godina kad sam postala glava porodice umjesto oca i preuzela brigu za svoje sestre. Morala sam da se usredsredim na tri stvari: da postignem što bolji uspjeh u školi, da budem dobra majka svojim sestrama i da preuzmem očeve odgovornosti.

Nisam sebi dozvoljavala da mislim ni na šta drugo. Pripremnju srednju školu sam završila s najvišim ocjenama. Željela sam da studiram ali otac mi iz finansijskih razloga nije dopustio da idem u srednju školu kako bih se mogla brinuti o porodici. Osjećala sam se kao da se sve urotilo protiv mene. Bio je to osjećaj odbačenosti i pobune. Ali nije bilo izlaza iz te teške situacije. Svaka godina je donosila više žalosti, tuge i bola. Nisam imala gdje da odem!

Ovog puta sam utočište našla u Bogu. Uostalom, nisam ni imala drugog izbora osim da tražim Boga. Bila sam sasvim nemoćna, do kraja iskrena i u dubokoj potrebi za Njim. Predala sam se molitvi i postu i držala sam sve islamske propise. Počela sam da nosim veo. Nakon svake molitve zazivala sam Boga i razgovarala s Njim ali sam osjećala da moje molitve i molbe udaraju u plafon i vraćaju se meni bez odgovora, pomoći ili barem nade. Uvijek sam osjećala da je Bog veoma daleko od mene, kao što je istok udaljen od zapada.

Nakon što sam završila školovanje, ostala sam više od dvije godine kod kuće. Taj rutinski način života mi je bio jako dosadan, tako da sam počela da tražim posao. Saznala sam da jedna advokatska kancelarija traži sekretaricu.

Vlasnik te kancelarije je bio kršćanin. Bila sam sigurna da će moj otac odbiti takvu ideju, ali sam morala da mu kažem. Kategorički je odbio, ali ja sam ostala uporna i on je na kraju popustio.

Sad kad sam radila za kršćanina, moja znatiželja za tu vjeru počela je rasti.

Počela sam s pitanjima upućenim šefu u vezi ikone Djevice Marije koja je visila na zidu iza njega. Odakle im to? Zašto su govorili da je Isus Bog kad ga je rodila obična žena, čak i ako je Njegovo rođenje bilo čudo? Jedva da sam završila pitanje, a njegov gnjev je planuo i strogo mi je rekao: "Ovdje nema pitanja o vjeri. Dovoljno je i ovo što se trenutno događa u zemlji". Mislio je na užasan teroristički napad koji se dogodio 1991. godine.

Strah i nepoznavanje vlastite vjere nisu dopustili tom advokatu da uđe u bilo kakav razgovor o religiji. Neznanje i strah više su nego dovoljni da sakriju najčudesniju ljepotu. Tako sam odlučila da sama saznam nešto više o kršćanstvu, ovog puta iz kršćanskih knjiga u biblioteci naše kancelarije. Čitala sam o raspeću, Trojstvu, te o Božijem Sinu i Njegovoj ljubavi. Oduševila me je priča o tako velikoj ljubavi koja se jasno pokazala na križu i u spasenju. Otkrila sam da je logična za um i blagotvorna za dušu. Počela me je hvatati zebnja od tako dubokog razmišljanja, pa sam prekinula čitanje. Htjela sam da razgovaram s nekim islamskim teologom koji bi odgovorio na sva moja pitanja i pomogao mi da ta privlačnost prema Kristu prestane.

Otišla sam kod šeika u džamiju u blizini moje kuće i ispričala mu sve o svom nezadovoljstvu i velikom strahu. Odmah je našao lijek za moju bolest traganja za znanjem i dao mi recept koji je uključivao tri koraka kojih sam se morala strogo držati:

1. Prestani čitati o toj vjeri i napusti posao.
2. Pokaj se, moli se i posti tri dana.
3. Uči Kur'an svaki dan.

Uradila sam sve što je šeik tražio osim jednoga; nisam napustila posao. Bojala sam se da mi otac više neće dopustiti da radim. Počela sam otkrivati i nešto što je produbilo moje sumnje i brige. Kad sam ponovo počela da učim Kur'an, nisam nalazila iscjeljenje za svoju bolest. Ženi, prema Kur'anu, nedostaje pronicavost

i vjerska predanost, zato je nasljeđe muškarca dvostruko veće od nasljeđa žene!

Na sudu je svjedočenje dvije žene jednako svjedočenju jednog muškarca (s obzirom da su žene manje inteligentne). Stoga nijedna žena ne može biti ljekar, naučnik, sudija, filozof, pa čak ni mudra osoba!

Većina ljudi osuđenih na pakao bit će žene! Štaviše, mnoge među njima će služiti kao ogrjev u paklu! Zamisli samo – mi žene smo stvorene samo da zadovoljimo muškarce i na kraju ćemo izvršiti kao ogrjev za paklenu vatru ili kao džennetske nimfe (lijepo žene koje su tu da zadovolje muškarce u raju).

Žena u islamu ne smije izlaziti iz kuće osim iz jednog od tri razloga: da se preseli u muževljevu kuću, da obavi hadždž (godišnje hodočašće u Mekku) ili da bude sahranjena. Bila sam umorna od stihova u Kur'anu koji govore o borbi u islamu i moru krvi koja se i dan danas proljeva u ime religije. Pokušaj zamisliti kako je to kad se nakon dvadeset i jedne godine čvrstog vjerovanja u nešto ispostavi da je to laž. Bio je to najteži period u mom životu. Kako može neko ko je uvijek tražio utočište u Bogu odjednom živjeti bez utočišta i bez Boga?

Nakon neprospavanih mjesec dana, plača i čekanja na pravoga Boga da siđe s neba na zemlju i odgovori mi, umorila sam se od razmišljanja. Vratila sam se učenju Kur'ana, nakon čega sam bila još zbunjenija. Stoga sam odlučila da čitam Bibliju kako bih našla istinu.

Ali ljudi su govorili da izvorna Biblija više ne postoji. Šta sam mogla da uradim? Nisam imala izbora osim da čitam tu oštećenu verziju i pokušam da otkrijem istinu između redova. Tako sam počela da je čitam i naišla na ime Isus – ime koje sam davno čula i koje me je privlačilo. Čitala sam kako je iscjeljivao bolesne,

*Neznanje i strah
više su nego
dovoljni da sakriju
najčudesniju
ljepotu.*

oslobađao zarobljene, oprostio preljubnici, volio i blagosiljao svoje neprijatelje. Prvi put u životu sam našla nešto što nikad nisam iskusila – očinsko srce i majčinsku brigu – jer su moji roditelji bili razdvojeni a ja sam bila najstarija kćerka.

Sad osjećam da je Isus moj otac i majka. Osjećam kako me gri, drži u naručju poput djeteta. Odnio je sav teret od kojeg su mi gorjela leđa. Po prvi put u životu osjećam da sam prava žena – stvarna osoba, stvarno voljena; ne roba koja služi da se zadovolje muškarci, već žena stvorena na Božiju sliku. Plakala sam kao neko ko je upravo izbavljen iz pakla i smrti. Tog dana sam rekla Isusu: “Isuse, Ti si moj Bog i moj Spasitelj. Ti si moj otac i moja majka; Ti si mi sve u životu”.

Tada sam okrenula novi list i počela da živim novi život, pun događaja, čuda i progona, ali o tome ćemo drugi put.

Tvoja,
Leila

Iz Kristove domovine

Rođen sam u Kristovoj domovini, voljenoj Palestini. Mi smo ti takozvani “Arapci sa Zapadne Obale”. Rođen sam kasnih pedesetih, pod tamnom sjenom “okupacije”. Živio sam u zemlji koja nije moja domovina, ali ko od nas može birati vrijeme svog rođenja ili smrti?

U mojoj porodici je bilo sedmoro dječaka i četiri djevojčice. Otac je umro kad sam imao osam godina. Srce mi je bilo ispunjeno tugom: rođenje bez domovine i dječastvo bez oca. Osjećao sam kao da me nebo ne voli. Mislim da je djetinjstvo doba kad se oblikuje naša predstava o Bogu. Dosad vjerovatno već možeš zamisliti kakve su bile osobine mog Boga.

Moje selo se nalazilo u blizini Al-Qudsa – Jerusalema koji je ubijao proroke i kamenovao one koji su mu poslani, Jerusalema koji je raspeo Krista.

Kad se rodiš u Jerusalemu, postaneš komandos koji je ukroćen i dijete koje se ne razlikuje od revolucionarske djece koja gađaju kamenjem neprijatelja koji im je okupirao zemlju. Ali ko može dušu i srce staviti iza brave? Ne može to čak ni zatvor, a ni “okupacija”.

Stoga sam i ja u sebi nosio srce, duh i revoluciju “Djece kame-nja”, iako nikad nisam vidio ni jedan protest niti bilo koju vrstu intifade (ustanak) u svom selu. Ali sjećam se da sam se kao dijete vinuo visoko u svojim snovima u kojima sam bio oslobodilac Palestine. Ti snovi su su se uvijek završavali tako što sam umirao kao mučenik.

Bio sam pravo palestinsko dijete u punom smislu te riječi, čak i s pokušajima “okupacije” da ispere mozak mladim Arapima da zaborave svoje korijene, domovinu i plač svojih majki.

Zapravo je tuga bila jezik koji smo naučili od ranog djetinjstva. Bili smo bespomoćni i uhvaćeni u zamku na svaki način: u zarađivanju za život, u traženju skloništa, u školi, na ulici. Nismo bili

isti kao jevrejska djeca. Diskriminacija je bila očigledna u svemu. Ako "okupacione" snage prave razliku između istočnih i zapadnih Jevreja, kako onda neće biti diskriminatorski raspložene prema nama?

Sve te stvari su me oblikovale, kao i moju vjeru u Boga. On je bio moje prvo i posljednje utočište. Molio sam se i postio do svoje petnaeste godine, ali kakav je bio ishod toga? Šta se promijenilo?

Da li se dogodilo čudo koje nas je oslobodilo?

Da li nam je vraćena naša zemlja?

Da li je Bog podigao naše mučenike iz grobova?

Da li nam je Bog vratio izgubljenu sreću ili okončao prolijevanje naše krvi?

Da li je Bog vratio prognanike u njihovu domovinu?

Milion pitanja je eksplodiralo u meni protiv sudbine koju nam je nebo odredilo. Zašto su smrt, genocid, progonstvo i tamnice postali naša sudbina, a ne nekih drugih zemalja i naroda? Je li to volja neba? U mojoj duši je odzvanjao potvrđan odgovor.

Zato sam odbacio tu sudbinu, to predodređenje i tog Boga. Živio sam četiri godine ne vjerujući ni u jednog boga. U mom srcu je živio očit ateizam i pokazivao se u riječima i djelima. Tako je moj život izgubio svaki smisao; sav moral i principi uvenuti su u meni. Zapravo sam počinio sve moguće grijeha i prijestupe: kako one velike tako i male.

A onda se nešto dogodilo! Bio je to početak promjene u mom životu. Sreo sam mladu Evropljanku Tinu. Došla je u Jerusalem na godinu dana. Upoznali smo se i postali dobri prijatelji. Nije bila kao obični ljudi koje srećemo svaki dan. Naprotiv, bila je jedinstvena i spadala je u veoma rijetku vrstu ljudi; kad takve ljude upoznaš, nikad ih ne zaboraviš. Bila je ljudsko biće u pravom smislu te riječi, zračila je životom i posebnim stavom – stavom zbog kojeg si osjećao da si važan, da si civilizovana osoba i da je vrijeme dragocjeno. Da, ona je doista žena s kojom odjednom osjetiš da sve ima smisla i vrijednost.

Tina je tečno govorila četiri jezika. Uvijek je napominjala da se proljeće i ljeto u Evropi ne mogu uporediti s proljećem i ljetom u Jerusalemu, s njegovim prekrasnim vrtovima i cvjetnim poljanama.

Počela se brinuti jer ju je privlačio musliman. Znala je da njezina konzervativna i tradicionalno kršćanska porodica nikad neće odobriti takvu vezu.

Tina je počela planirati svoj povratak kući. Bila je u Jerusalemu već godinu dana – godinu koja je proletjela kao jedan dan! I ja sam planirao da otputujem u Evropu, što je nju veoma obradovalo. Zapravo sam je posjetio u julu 1979. godine. Bila je tad moj vodič. Posjetio sam i njezinu porodicu koja me je toplo primila.

Jednom smo govorili o običaju da se u Evropi i zapadnim zemljama jede svinjetina. Tina je rekla nešto što me je zaprepastilo. Rekla mi je da je Gospod Isus Krist rekao da čovjeka ne prlja hrana ni piće već ono što izlazi iz srca, kao i njegove namjere!

Ta posjeta je odlučila naš odnos. Shvatili smo da nismo samo prijatelji već da se volimo. Stoga smo se odlučili vjenčati. Brak nije bila laka odluka za mene, nego prije prvi korak na dugom putu preuzimanja odgovornosti.

Kad sam se vratio u Jerusalem da obavim pripreme za vjenčanje, majka me je nestrpljivo čekala. Moja majka je konzervativna muslimanka, vrlo jake ličnosti. Rekla mi je da se protivim mom putovanju u Evropu radi ženidbe te da Tina treba da dođe u Jerusalem, gdje bi se obavilo islamsko vjenčanje prema zakonu našeg Boga i Njegovog Poslanika. U Palestini je bilo uobičajeno da žena sa zapada koja se uda za muslimana automatski postane muslimanka, nosi veo, nauči arapski i uči Kur'an.

U isto vrijeme Tina se pokajala i obnovila svoj odnos sa svojim Bogom i Spasiteljem Isusom Kristom. Postala je kršćanka u pravom smislu te riječi i istiniska vjernica. Nakon što sam sve pripremio, otputovao sam u Evropu i vjenčali smo se. Naš brak je zapravo bio najvažniji i najčudesniji korak koji sam preduzeo ikad u životu.

Tina nije spadala u kategoriju tipičnih kršćanskih žena koje su udate za muževe nevjernike; što znači da mi nije pridikovala dan i

*Isus je rekao da
čovjeka ne prlja
hrana ni piće
već ono što
izlazi iz srca!*

noć niti me je korila za svako zlo i negativno djelo (s njezine tačke gledišta). Čak nije nikad ništa uradila da bi me natjerala da se osjećam lošijim od nje. Bila je pobožna žena i ohrabrenje na mom putu preobražaja u osobu koja odražava Božiji lik.

Bila mi je pokorna. Znala je kako treba postupati sa istočnjakom koji je veoma ponosan, koji brani svoje mišljenje, koji je pun samopoštovanja i muževan. Sve te njezine vrline uticale su na mene, ali nisu me sasvim promijenile. I dalje sam živio grešnim životom. Opijao sam se i provodio po cijele noći u barovima, zbog čega sam postajao ćudljiv.

Kako se samo Tina napatila sa mnom! Niko to ne bi mogao da izdrži, ali ona je zaista bila nalik Isusu. I kamo sreće da sam samo pio – koristio sam i sve vrste droge. Proveo sam godine u ropstvu đavolu, ali usred trnja stajao je postojani cvijet, pun beskrajne ljubavi – moja žena, Tina. Bio sam ponosan na njezinu vjeru i moral pred svim ljudima. Bio sam izgubljen pet godina, kao da očekujem smrt, kao da polako umirem. Tina se molila za mene. Molila je Boga da me spasi i izbavi.

Nije mogla da šuti i nije mogla da pusti Boga da šuti. Zapravo su nebesa uslišila njezine molitve posljednjeg dana 1984. godine. Teturao sam ulicom nakon duge noći opijanja, kad mi je prišao jedan čovjek i pozvao me u svoju kuću na šoljicu čaja. Bio sam pijan, ali pristao sam da pođem s njim.

Razgovarali smo nekoliko sati. Ujutru sam se sjećao samo malog dijela našeg razgovora. Sjetio sam se da me je pitao za moju vjeru u Boga i da sam mu ja odgovorio: “Da, vjerujem u Boga i Njegove glasnike i proroke: Mojsija, Isaa i Muhammeda”.

On je rekao: “Ja znam samo jedan put u nebo. To je naš Bog i Spasitelj Isus Krist, koji je izvršio pomirenje između Boga i čovjeka. Bez Isusa Krista ne možeš ući u raj, ma koliko bio dobar ili davao milostinju”. Onda je tražio da čitam Evanđelje po Ivanu. Sjećam se i da sam bio ljut na njega kad sam otišao, ali dopala mi se njegova smjelost i poštenje. Pozvao sam ga da dođe kod mene i dao mu adresu. Dogovorili smo sastanak za sljedeći petak.

Kod kuće sam potražio ženinu Bibliju i počeo da čitam Evanđelje po Ivanu. Pročitao sam ga nekoliko puta. Nastojao sam da se dobro

pripremam za razgovor u petak. Tog dana sam odlučio da prestanem piti, kako bih bio potpuno svjestan razgovora.

Moj poznanik je došao zajedno s još jednim čovjekom koji se zvao Nels. Govorili su mi o Božijoj ljubavi prema meni i prema svim narodima, kako je Bogu stalo do svakog od nas, te kako su čovjekova sebičnost i zlo donijeli svo stradanje na zemlji – na paloj zemlji.

Bog nije zadovoljan ni čovjekovim zlom ni posljedicama tog zla. On ne želi da prolazimo kroz stradanje koje smo sami izazvali. Čovjek žanje što je posijao. Bog, prava ljubav, ne kuša nikoga na zlo. Bog je izvor dobra, vrlina, svetosti i providenja. Pažljivo sam slušao; moje srce je bilo žedno.

Tina i ja smo se sastajali s tom dvojicom ljudi vrlo često, do te mjere da je religija postala moja preokupacija nakon dugih godina rasipanja života uludo.

Tina je htjela da upoznam Krista, očekivanog Mesiju iz Staroga zavjeta (Tore). Željela mi je dokazati da je Krist središte Starog i Novog zavjeta, središte božanskog nadahnuća. Znala je da tečno govorim hebrejski, jezik Starog zavjeta. Počela je da mi citira sva proročanstva koja su govorila o Kristu. Gotovo tri stotine proročanstava je govorilo o Njemu: o Njegovom čudesnom rođenju, životu, stradanju, raspeću, smrti i uskrsnuću. Otkrio sam da su sva ta proročanstva postojala stotinama i hiljadama godina prije Krista.

To otkriće je potreslo svo moje biće. Bio sam zbunjen što Jevreji ne vjeruju u Krista (očekivanog Mesiju), iako čitaju Stari zavjet svaki dan. Zapravo je Bog taj koji vodi, a ne napamet naučen tekst izgovaran bez razmišljanja.

Počeo sam shvatati da Krist nije obična osoba. On je srž Starog zavjeta i Jevreji još uvijek čekaju da dođe. I mi muslimani čekamo Krista kao pravednog vladara koji će suditi svim narodima. Kršćani, naravno, čekaju Krista da se vrati da sudi čovječanstvu i vlada kao Kralj kraljeva. Ko je ta osoba koju čekaju svi narodi – Jevreji, kršćani i muslimani?

Da je Isus bio običan čovjek, uzeo je više nego što je zaslužio, u poređenju s drugim vjerama koje su imale proroke poput Mojsija u Starom zavjetu i Muhammeda u islamu. Bilo bi prikladnije da

Jevreji čekaju Mojsija a muslimani Muhammeda, ali ipak svi još uvijek čekaju Isusa Krista.

Čak su i čuda koja je Krist činio bila drukčija od čuda ostalih proroka. Razlika nije bila u proročkoj poruci ili primaocima, već u tome što je Krist bio jedini prorok koji je bio otjelovljenje Boga i Njegovih božanskih osobina i moći, do te mjere da je bio jedno te isto s Njim. Prema tome, kako Bog može dati proroku, ma kakav bio njegov status ili poruka, takvu privilegiju – privilegiju da bude partner s Bogom, ne samo u Njegovim osobinama, moći i svetosti, već i u Njegovoj ljubavi?

Moja unutrašnja borba dosegla je vrhunac, iako nisam bio zagriženi musliman. Većinu vremena bio sam nevjernik. Kako je moćna religija na istoku! Duboko je ukorijenjena u našim genima, krvnim zrcima i koštanoj srži. Nema ništa teže od promjene nečijih uvjerenja koja su urezivana u čovjeka kroz cijelo djetinjstvo i period odrastanja.

*Ko je ta osoba koju
čekaju svi narodi
– Jevreji, kršćani i
muslimani?*

Mislio sam da ako dobra djela zaista moraju prevagnuti nad lošim, meni će biti potreban još jedan život da učinim dovoljno dobrih djela koja će obrišati ona zla. Zato nije bilo šanse da ja mogu biti spašen dobrim djelima ili davanjem milostinje. Ko će me izbaviti iz mojih grijeha i taštine? Ko je onda taj ko će me spasiti?

U to vrijeme nisam bio svjestan da Kristova ljubav raste u meni; naposljetku nisam više mogao da podnesem borbu, pa sam zavapio Bogu: “Dopusti mi da upoznam istinu. Gdje je prava i istinita vjera? Nebeske religije vjeruju da si Ti jedan, ali pitanje je jesi li još uvijek daleko od nas, na devetom nebu, ili si se utjelovio i došao nam bliže?”

Rekao sam Mu: “Isuse Kriste, ako si zaista moj Bog i Spasitelj, promijeni moj život i moje crno srce pretvori u bijelo; od srca punog mržnje u srce puno ljubavi; iz nečistog srca u srce puno svetosti i čistote”. Moj život se zapravo počeo mijenjati na način o kakvom nisam ni sanjao. Počeo sam da osjećam radost koja je ispunjavala

cijelo moje biće – bez droge i alkohola. Cijeli moj život je počeo da se mijenja.

Sad imam jasne ciljeve, principe i novi smisao svog života. Sada je tu Bog za kojega sam spreman sve da izgubim; On je za mene svedovoljan. Moja žena se najzad raduje jer je vidjela žetvu koja je bila plod njezinih suza i molitava. Sad je naš dom postao crkva, Kristova nevjesta. Započeli smo novi život služenja na slavu Isusa Krista!

Tvoj,
Halil

Kristovi izabranici

Kad smo bili djeca, otac nas je učio da se molimo. On je uvijek bio predan molitvi. Moji roditelji su bili prosti ljudi, ali iskreni u svom bogoštovlju i načinu života. Otac je bio službenik i pružio nam je pristojan život. Nisam znala mnogo o svojoj vjeri osim redovne molitve i nošenja vela. O kršćanstvu i kršćanima nisam ni razmišljala. Mislila sam da je zabranjeno razmišljati o vjeri koja je krivotvorena.

Išla sam u školu za medicinske sestre. Kad sam je završila, dobila sam posao u privatnoj bolnici, u kojoj sam živjela zajedno s nekoliko kršćanskih medicinskih sestara. Prvi put u životu sam došla u dodir s ljudima iz te vjere. Živjela sam s njima veći dio mjeseca, osim onih nekoliko slobodnih dana koje smo imali jednom mjesечно. Nasuprot mojim očekivanjima, ponašale su se prema meni veoma ljubazno i prijateljski. Mislila sam da će me maltretirati jer su kršćani bili većina u bolnici, a mi muslimani smo bili u manjini.

Privlačile su me te kršćanke. Počela sam da se raspitujem kod jednog ljekara o malim svarima koje su mi privukle pažnju, kao što je slika Krista na križu. Odgovorio je na sva moja pitanja, a ja sam htjela da znam još. Počeo mi je davati kasete sa snimljenim propovijedima koje su objašnjavale mnogo toga što sam čula ali nisam razumjela. Slušala sam te kasete u tajnosti i mnogo toga je počelo dobijati smisao. Zapazila sam i da se u Kur'anu spominje Krist pa sam počela da tražim stihove koji govore o Njemu.

Čitala sam ih i razmišljala o njihovom značenju. Otkrila sam da su pripisivali Kristu neke osobine koje nikad nisu pripisane Poslaniku – bile su to zapravo osobine Boga. Osjećala sam se kao da čitam te stihove prvi put. Moje oči su bile otvorene za njihov

dublji smisao i značenje od plitkog objašnjenja u koje sam odra-
stajući vjerovala.

Moje uvjerenje je raslo, pa sam tražila od onog ljekara da mi
objasni značenje Trojstva i raspeća. I ovog puta je odgovorio na
sva moja pitanja. Sve što je rekao upućivalo je na činjenicu da je
Krist doista bio Bog; čak je i Kur'an implicirao nešto takvo.

Ljekar koji me je poučavao otputovao je na godinu dana, ali
sam ja nastavila da čitam i istražujem. Svakog dana sam bila sve
uvjerenija da je Krist Bog, sve dok se nisam zatekla kako se mo-
lim Isusu i priznajem Ga za svog Gospoda! Jedne noći sam bila u
sestrinskoj spavaonici, ležala sam u svom krevetu i razmišljala o
Kristu, o tome šta treba da uradim da
se krstim i promijenim vjeru. Htjela
sam da živim svoju novu vjeru svim
srcem, ali bojala sam se onoga što bi
mi se moglo dogoditi ako moja poro-
dica za to sazna.

Umorila sam se od razmišljanja
i odlučila da spavam. U sobi je bio
mrak, ali ja sam iznenada ugledala
Krista kako stoji na velikoj poljani i
pruža mi ruku dok sam se utapala u
dubokom moru, okružena mnoštvom
ljudi, od kojih me niko nije mogao spasiti. To viđenje mi se ukazalo
triput zaredom sve dok nisam došla k sebi. Bila sam opijena od
radosti. Neprestano sam vikala da sam Ga vidjela, da mi se ukazao.
Kad su me prijateljice upitale šta se dogodilo, nasmijala sam se ali
nisam im rekla ništa. Ta noć je bila najsretnija u mom životu. Bila
sam ispunjena radošću i mirom kakve nikad prije nisam doživjela.

Nakon toga sam se suočila s velikom krizom. Nisam se htjela
odreći svoje vjere i moja porodica me je optužila da sam luda. Tri
godine su mi pokušavali ugovoriti brak, ali ja sam uporno odbijala.
Potom me je jedan čovjek zaprosio, a moja porodica je insistirala da
se udam za njega. Bili smo u ljetovalištu u Aleksandriji i igrali se
na plaži, kad su me otac i brat uhvatili i odnijeli u more. Pokušali

*Ti stihovi iz
Kur'ana pripisivali
su Kristu osobine
koje nikad nisu pri-
pisane Poslaniku.*

su da me udave. Plakala sam i pitala zašto to rade, a oni su rekli: “Nećemo te ubiti, ali želimo ti pokazati da možemo, ako ne dođeš k sebi i ne udaš se za tog čovjeka”.

Pod pritiskom sam slagala i rekla im da ću se udati za njega. Zaručila sam se i vratila na posao u bolnicu. Sigurna sam da će se stvari promijeniti. Prekinula sam kontakt sa svojom porodicom i ne znam šta će se sljedeće dogoditi. Znam samo da volim Krista i živim za Njega, bez obzira na to s kakvim nevoljama ću se morati suočiti.

Fatma

Od kršćanstva do islama pa do Krista

Na nas više od svega utiče djetinjstvo i način života naših roditelja. Sjećam se mnogih stvari iz svog djetinjstva kao da je bilo jučer – mnogo je bolnih sjećanja. Bio sam svjedok niza vrlo ružnih svađa između oca i majke. Imao sam jednu sestru. Mnoge noći bismo oboje plačući zaspali, čak i bez večere, zbog svađe naših roditelja.

Otac je bio bogat čovjek koji nam je obezbijedio dobar život. Bili smo kršćani ali nismo znali ništa o kršćanstvu. Ne mogu da se sjetim da su otac ili majka ikad s nama razgovarali o Bogu ili kršćanstvu. Nikad nas nisu podsticali da idemo u crkvu.

Ja sam bio veoma povučen i imao sam mnoštvo psihičkih problema. Kad sam odrastao, odlučio sam da živim svojim životom, na svoj način, daleko od ukočenosti moje porodice. Moja sestra je, kao i ja, bila puna pobune i mržnje, ali je imala mnogo bliskih prijatelja. Većinu svog vremena je provodila napolju, zabavljajući se sa svojim društvom.

Odlučio sam da slijedim sestrin primjer. Htio sam imati vlastiti svijet i svoje prijatelje, dobre ili loše, svejedno. Između šesnaeste i dvadesete godine počeo sam pušiti, piti, tulumariti i imati ljubavne veze sa ženama. Nisam se mogao pronaći u svim tim zadovoljstvima. Sreća nije bila ništa osim nekoliko prolaznih trenutaka. Moji snovi su se raspršili i osjećao sam se jadno; kao šizofreničar podijeljene ličnosti: one vanjske koja se zabavlja i opija i unutrašnje koja je tužna i depresivna.

Veoma sam se udaljio od sestre ali i dalje smo gajili osjećanja jedno prema drugom. Bili su nam zajednički tuga, prikraćenost i nemir našeg doma. Nismo imali nikakav odnos s Bogom. Mene On nije ni zanimao. Nisam Ga poznavao i niko mi nije govorio o Njemu. Zamišljao sam Ga kao nekog ko nas je stvorio i onda nas prepustio same sebi. Vjerovao sam da živi na nebu i da se ne

miješa u naš život. Stavio je pred nas dobro i zlo i jednog dana će upotrijebiti svoju vlast da nagradi one koji su činili dobro i kazni one koji su činili zlo. Sestra i ja smo diplomirali, ali naš život je ostao isti. Mnogi muškarci su prosili moju sestru ali ona ih je uvijek kategorično odbijala. Roditelji nisu znali razlog njezinog odbijanja, a mene nije bilo briga.

Jednom sam došao kući pijan u tri ujutro i zatekao roditelje u vrlo lošem stanju. Nisam posebno obratio pažnju na to i pokušao sam otići u krevet, ali oni su me grubo protresli i probudili. Bio sam iznenađen, s obzirom da su bili navikli na moj način života. Kad sam se otrijeznio shvatio sam da su bili ljuti jer sestra nije došla kući. Tražili smo je i popunili obrazac za nestale osobe u policijskoj stanici, ali sve je bilo uzalud. Nestala je bez traga.

Bio sam veoma tužan kad je moja sestra nestala. Iako je naš odnos bio plitak, veoma sam je volio. Zajedno smo preživjeli bolna vremena, ali nikad nismo o tome razgovarali. Osjetio sam da se majci i ocu srce slomilo, uprkos njihovim neprestanim svađama i međusobnim optužbama za sestrin nestanak. Nisu mnogo govorili o tome kako se osjećaju, ali vidio sam to u njihovim očima.

Nakon mjesec dana sestra nas je pozvala i priredila nam veliko iznenađenje. Udala se za muslimana i sama postala muslimanka!? Bio je to znak za uzbunu za mene i natjerao me na razmišljanje: Ko je Bog? Koja vjera je prava? Zašto je moja sestra to uradila? Čime je namamljena da prijeđe u drugu vjeru? Razmišljao sam o mnogim pitanjima.

Kad je sestra nazvala po drugi put majka je plakala, a otac ju je molio da se vrati kući. Rekla im je da je njezina odluka konačna, da je već promijenila dokumenta i da sad ima muslimansko ime, te da je trudna i da želi odgajati svoju djecu kao muslimane. Bio sam veoma iznenađen kad sam to čuo i htio sam da je vidim, stoga mi je dala svoju adresu.

Otišao sam kod nje a ona me je dočekala toplo kao nikad prije. I njezin muž mi je ukazao dobrodošlicu i bio je vrlo prijateljski raspoložen prema meni. Pitao sam ih o islamu a oni su mi počeli pričati o njegovom pozitivnom učenju. Pokušali su me uvjeriti da

je kršćanstvo nevjera i mnogoboštvo. Ja zapravo ništa nisam znao o vlastitoj religiji tako da je nisam mogao uporediti i bio sam vrlo prijemčiv. Lako su uticali na mene i ja sam prihvatio sve njihove ideje u svoj prazan um i bolesnu dušu. Rekao sam im da sam uvjeren ali da ću još jedanput razmisliti o svemu, kako se ne bih kasnije kajao zbog svoje odluke.

Počeo sam da razmišljam o cijeloj stvari. Vidio sam da moja sestra sva sretna slijedi svoju novu vjeru. Ali da li je zaista sretna? Da li je zadovoljavaju svi ti rituali njezine nove vjere? Odgovara li Bog na njezine molitve? Mučio sam se tim pitanjima, ali niko o tome nije ništa znao. Već sam donio odluku, nadajući se da ću naći i Boga i sebe preko te nove vjere. Sve sam dogovorio i pripremio nove dokumente.

Prije nego što sam otišao u krevet zazvonio je telefon. Javila se majka i rekla mi da je poziv za mene. Kad sam prinio slušalicu uhu čuo sam krasnu muziku i kršćanske pjesme, a ženski glas je rekao: "Hoćeš li se sada sastati sa mnom?"

Bio sam iznenađen i rekao sam: "Da li ti mene poznaješ? Jer ja sigurno tebe ne poznajem. Ko ti je dao moj broj? Zašto želiš da se sastaneš sa mnom?" Rekla mi je da želi da se pomoli sa mnom.

Do tada sam već rekao svojoj porodici i nekolicini prijatelja da ću prijeći na islam. Nisam se više plašio autoriteta svojih roditelja, crkve, pa čak ni Boga. Smatrao sam da slijedim "pravog" Boga u islamu. Glavna briga mi je bila da spasim dušu nakon ispraznog života koji sam vodio.

Moji prijatelji su pokušavali da razgovaraju sa mnom više puta, da se mole sa mnom ili da me odvedu u crkvu. Ja sam sve to nabusito odbijao i insistirao na tome da sam slobodan da donosim vlastite odluke. Ali ovog puta je nešto bilo drukčije. Bez kolebanja sam pozvao tu ženu da me posjeti i dao joj svoju adresu. Petnaest minuta kasnije zazvonilo je zvono na ulaznim vratima. Nakon uobičajenog upoznavanja, tražila je da se moli sa mnom. Bio sam neobično tih i saglasan. Štaviše, nisam je ni pitao kako je znala za mene; bio sam tih i pun poštovanja na neki čudan način. Ona se molila a ja sam gorko plakao. Molila je istinitog Boga da stane kraj mene i povede me da donesem ispravnu odluku.

Žena je došla u pratnji svog muža i male kćerke. Bio sam zavidljiv kad me je djevojčica pogledala i rekla da vidi Isusa kako sipa vodu na mene. Objasnili su mi da ta slika Krista kako me krštava pokazuje da me On još uvijek želi zato što me voli. Pozvali su me da ujutru zajedno odemo u crkvu jer je trebalo da sam započnem lični odnos s Kristom i naučim sve o svojoj vjeri. Onda su otišli.

Da li je zadovoljavaju svi ti rituali njezine nove vjere? Odgovara li Bog na njezine molitve?

Pozvali su me ujutru i ja sam im rekao da nisam siguran, a oni su došli kod mene i odveli me u crkvu. Kad smo ulazili unutra, prišla mi je neka žena i rekla: "Moram ti nešto reći..." Činilo se da oklijeva. Ponovno me je pogledala i rekla: "Isus ti kaže: Ja sam put, istina i život". Počeo sam da plačem. Preplavili su me osjećaji zbog svega što se dogodilo. Nisam očekivao da Bog odgovori na moja pitanja na ovakav način, govoreći mi da je Krist put, istina i život!

Moj život se preokrenuo na bolje. Počeo sam redovno odlaziti u crkvu i upoznao sam Boga na nov način. Prije sam mislio da je Bog daleko, ali On je sišao na zemlju da me spasi jer me je volio. Odstupio sam od svega lošeg u svom životu, kao što je opijanje i blud. Započeo sam novi odnos s ocem i majkom. Poveo sam ih u istinsku vezu s Bogom. Odjedanput se sve promijenilo. Sad zajedno idemo u crkvu i molimo se i kod kuće. Svađe i tuče su zauvijek nestale iz našeg doma jer je Bog dotakao svakog od nas. Žarko se molimo za moju sestru i tražimo od Boga da je spasi i vrati natrag.

Ašraf

Bio sam mrtav, ali, evo, živim

Ja sam sedmo dijete od nas četrnaest. Živimo u jednom od siromašnih, gusto naseljenih područja u kojem muslimani i kršćani borave zajedno. Odrastao sam u muslimanskoj porodici. Moj otac je teško radio kako bismo sastavili kraj s krajem; radio je dan i noć, samo da zaradi za goli život. Mi dječaci smo većinu vremena provodili motajući se po ulicama. Glad nas je često podsticala da krademo hljeb ili boce mlijeka koje su rano ujutru bile dostavljane pred zatvorene trgovine.

Kao dijete nisam volio da učim i brzo su me izbacili iz škole. Još uvijek se dobro sjećam pobožne kršćanske gospođe koja je skupljala djecu s ulice i držala im časove vjeronauke. Učila nas je o Kristovoj ljubavi za sve ljude, pokazivala nam duhovne filmove i čitala nam Bibliju. Na kraju časa davala nam je bombone ili sok. Bila je prema nama vrlo ljubazna i nježna; zato nas je bila sramota kad bismo pred njom učinili nešto neumjesno!

Kulturne institucije nisu se bavile djecom niti su za nas organizovali bilo kakve aktivnosti; to je radila samo ta dobra gospođa. Kao dječak, posebno sam uživao u kršćanskim blagdanima, Božiću i Uskrsu. Bili su to radosni događaji.

Nakon što su me izbacili iz škole, počeo sam da radim kao fizički radnik u luci i na drugim mjestima. Ipak sam živio u velikom vakumu koji je bio užasan. Bio sam usamljen, bez prijatelja ili bilo koga ko bi se brinuo za mene. Odrastao sam u porodici u kojoj je postojala samo jedna ljubav: prema novcu. Bio sam materijalista; rob novca.

Izbacivanje iz škole loše je uticalo na mene. Tražio sam utočište u alkoholu, kako bih zaboravio na svoje probleme. Pokušavao sam da nađem rješenje u kockanju i opijanju. Život sam vidio kao za-

bavu i gomilanje novca. Moja braća su se počela baviti trgovinom te zarađivati prilično mnogo novca i ja sam bio zelen od zavisti, pa sam odlučio da započnem svoj posao. Uspio sam da otvorim malenu trgovinu i novac je počeo pristizati i u moj džep, ali nisam imao mira ni spokoja.

Osjećao sam smrtnu prazninu tokom šest godina. Porodični problemi su počeli izlaziti na površinu. Braća i sestre su imali bračne probleme, otac je ostario, a majka se razboljela. Svi problemi pali su na moja leđa. 1982. godine bio sam u dugovima do guše. Stalni pritisak različitih problema odveo me je u tešku depresiju. Naposljetku sam doživio nervni slom 1986. godine.

Gledajući natrag na svoj život prije sloma, shvatam da sam bio alkoholičar. Između 1982. i 1984. godine pio sam neprestano i pomamno. 1984. sam otputovao u Francusku radi liječenja teških psihičkih problema. Liječili su me mjesec dana i onda sam se vratio kući. Šokirao sam se kad sam po povratku svoju trgovinu zatekao potpuno demoliranu.

U avgustu 1986. sam počeo da osjećam užasne bolove u želucu i drugim dijelovima tijela. Izgubio sam svijest i morali su me odvesti u bolnicu. Bio sam u veoma lošem stanju; moje tijelo je gotovo prestalo funkcionisati. Prijatelji i rođaci su me skoro dvije sedmice posjećivali u bolnici očekujući da ću uskoro umrijeti. Jedan od njih je bio kršćanski svećenik. Još uvijek ga se sjećam po ljubavi i poniznosti. Posjećivali su me i neki drugi kršćanski prijatelji i molili se za mene.

U to vrijeme su u bolnici u kojoj sam ležao medicinske sestre stupile u štrajk i morali su da se oslobode svih pacijenata koji nisu bili ozbiljno bolesni. Ja sam, međutim, morao ostati. Nakon sedamnaest dana liječenja postao sam histeričan, skakao sam iz kreveta i napadao sve oko sebe. Presjekao sam cijevi za kiseonik i izgubio svijest. Ljekari su mislili da mi je došao kraj.

Pregledali su me i nakon sat vremena proglasili me mrtvim! Pozvali su moju porodicu da dođe kako bi im izdali smrtovnicu. Dok sam bio u tom stanju vidio sam jarko svjetlo kako me dodiruje i čuo sam glas koji je triput ponovio: "Ustani!" Vidio sam Isusa Krista. Ukazao mi se kroz to jarko svjetlo.

Moja porodica je donijela mrtvački kovčeg kako bi preuzela moje tijelo. Kakvo god da je bilo moje stanje, slabost ili smrt, nakon što mi se Isus ukazao život se vratio u moje tijelo i ja sam se oporavio. Kad su ljekari došli i vidjeli me, bili su šokirani. Napisali su medicinski izvještaj i moj slučaj opisali kao “vrlo rijedak, čudan i neobjašnjiv”. Uvjeren sam da me je Isus Krist vratio u život, jer On je rekao: “Ja sam put, istina i život” (Ivan 14:6).

Izašao sam iz bolnice veoma slab, ali bio sam nanovo rođen jer sam povjerovao u Isusa Krista kao svog Spasitelja. Rekao sam Mu: “Gospode, ako mi želiš dati život, neka to bude na slavu Tvoga imena”. Ponovo sam postao nalik djetetu. Sve sam vidio s nove tačke gledišta. Želio sam biti s kršćanskom braćom. Kad sam hodao ulicom, ljudi su upirali prstom u mene i govorili: “On je bio mrtav, ali evo, sad je živ”. Zapravo je Isus Krist promijenio moj život. Jedan dan sam prolazio pokraj knjižare. Kolebao sam se nekoliko trenutaka, ali onda sam pokucao. Otvorila je vrlo prijatna žena i pustila me unutra. Ugledao sam Bibliju među ostalim knjigama. Sjetio sam se žene koja nam je držala časove vjeronauke kad sam bio dječak. Pomislio sam da bi ova žena mogla znati nešto o njoj pa sam je pitao. Rekla je: “Poznajem je, naravno! Nalazi se u staračkom domu, mada je moguće da je dosad već umrla”.

Odlučio sam da joj sutradan odem u posjetu. Ušao sam unutra i vidio je kako spava na stolici. Sjetio sam se pjesme sa časova vjeronauke i počeo sam da pjevam. Otvorila je oči i upitala: “Ko si ti?”

Odgovorio sam: “Ja sam Sajed. Sjećaš li me se? Bilo je to prije trideset i pet godina”. Ispričao sam joj svoju priču i kako sam postao kršćanin.

“Divno, ali budi pažljiv Sajede. Budi vjeran u svom životu s Gospodom”, rekla je.

Započeo sam novi život pouzdajući se u Isusa Krista. Počeo sam da čitam Bibliju i iskusio sam pravi život s Gospodom. Bio sam

*Ponovo sam
postao nalik
djetetu. Sve sam
vidio s nove
tačke gledišta.*

tako žedan Riječi života da sam čitao i čitao, kako bih utolio tu žeđ. Uz sve svoje slabosti i nedostatke vidio sam kako me Gospod obnavlja. Bog nam je obećao: “Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta” (Matej 28:20). Također je rekao: “Ja sam svjetlo svijeta. Tko mene slijedi, sigurno neće ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život” (Ivan 8:12).

Predivno je doživjeti zajedništvo s Bogom. Kad sam Ga tražio, cijelo moje biće je ispunjavao nezamisliv unutrašnji mir. Zaista se mogu poistovjetiti s ocem koji je rekao za svog izgubljenog sina: “‘Jer mi ovaj sin bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i nađe se.’ I počnu se veseliti” (Luka 15:24).

Bio sam mrtav, ali, evo, živim; izgubljen sam bio, ali On me je pronašao.

Sajed

Kako sam upoznao Boga

Najbolji način na koji bih mogao da započnem svoje svjedočanstvo jeste da iz dubine srca zahvalim Bogu za tako silno obraćenje u svom životu i u životu svih onih koji Ga vjerno traže. Bog me vodio svojom silnom moći i izbavio me iz lavlje jame. Začudo, ovo obraćenje nije bilo posljedica moje želje, niti reakcija na nešto što sam čuo, a ni zbog propovijedi nekog pastora ili evangelizatora. Upravo suprotno, dok sam jurio naokolo napadajući Njegovu Riječ i Njegov narod, On je pripremio sve da me uhvati u mrežu iz koje neću moći pobjeći!

On je živi Bog koji traži izgubljenog sina. Pruža ruku svakome ko se pokaje; širi svoje svjetlo na sve izgubljene u svijetu; blago kuca na vrata svake siromašne i uništene kuće kako bi je ispunio duhovnim bogatstvom, čistotom i svetošću. Daje izobilno i ne žali zbog toga. Ne daje nam prema našim djelima, već prema svojoj milosti.

Bio sam veoma neodlučan svaki put kad sam htio da napišem svoje svjedočanstvo. Bojao sam se pretjerivanja; nisam želio da budem stavljen na pijedastal. Ja ne zaslužujem nikakva priznanja; sva slava pripada Bogu. Pored toga, još je u meni ostalo pomalo oholosti. Mislio sam da će naviještanje Božijega djela u mom životu biti uvreda za moj ego jer sam nekad bio okrutan prema sljedbenicima živoga Boga – istoga Boga koji je tražio i mene i otvorio mi oči da vidim svjetlost za koju prije nisam znao.

Kao što ćeš pročitati na stranicama koje slijede, ja nisam imao logični izbor, osim da se prepustim toj bici između demona koji je živio u meni i svetog Boga koji mi je ponudio svoje spasenje i koji je raširio ruke da me zagrlji. Zaista sam bio u stanju reći s Jobom: “Po čuvenju tek poznavah te dosad, ali sada te oči moje vidješe” (Job 42:5) i zamoliti s Davidom: “Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni” (Psalam 51:12).

To je Gospod Isus Krist, vječna Božija Riječ. On je put, istina i život; onaj ko vjeruje u Njega neće umrijeti; ko dođe k Njemu nikad više neće gladovati ni žeđati; On je prvi i posljednji, Alfa i Omega, Gospodin Isus Krist!

Moj život prije nego što sam povjerovao u Krista

Moram prvo reći nešto o svom životu prije nego što sam povjerovao u Krista jer će to pokazati koliko nas On voli, čak i kad se borimo protiv Njega. On nas traži kao što pastir traži ovcu koja se izgubila u pustinji.

Rođen sam i odrastao u krajnje fundamentalnoj porodici. Svojom sam voljom slijedio njihov primjer, mada su oni vjerovatno uticali na mene. Počeo sam u malom mektebu (arap. *Kottab*; islamska osnovna škola) koji se nalazio na osami u blizini našeg malog sela u Gornjem Egiptu, 200 km južno od Kaira.

Moje interesovanje je u početku bilo usmjereno samo na pamćenje dijelova Kur'ana koji su bili dio nastavnog programa, ali postepeno je postajalo sve ličnije. Motivirala me je ljubav prema Božijoj riječi. U to vrijeme je Vrhovno vijeće za pitanja islama održavalo godišnje školsko takmičenje u pamćenju stihova iz Kur'ana na kojem su učestvovala sve škole u zemlji. Majka me zamolila da se prijavim. Učinio sam to i dobio najbolju ocjenu – osvojio sam prvo mjesto i dobio novčanu nagradu u vrijednosti od deset egipatskih funti. Moj otac se veoma obradovao toj vijesti. Ohrabrio me je da nastavim da učestvujem na tom takmičenju svake godine, samo da bih dobio novčanu nagradu.

Nastavio sam marljivo da učim Kur'an. Uspio sam da naučim napamet više od petnaest dijelova Kur'ana prije nego što sam završio pripremnu školu. Cijeloga sam ga naučio napamet tokom srednje škole. U to vrijeme sam živio u kući s roditeljima i širom porodicom, uključujući sve moje stričeve i rođake. Jedan od mojih rođaka je bio fanatičan musliman koji je pohađao Islamski Univerzitet El-Azhar. On me ubjeđivao da čitam knjige. Ponekad mi ih je i kupovao.

U jednom trenutku se naša uža porodica preselila u odvojenu kuću, dalje od ostale rodbine. Moj rođak je također otputovao u jednu arapsku zemlju kako bi radio kao islamski propovjednik u jednoj od džamija. Tamo je živio dvije godine. Kad se vratio rekao mi je da nismo poznavali pravi islam po kojem možemo ući u džennet (raj; arap. *Jannah*), jer smo znali vrlo malo. Rekao mi je i da se upoznao s nekim islamskim vođama i imamima koji su uspjeli da pobjegnu od ovdašnjeg tiranskog vladara. Tražio je od mene da uđem dublje u proučavanje nekih knjiga koje su napisali imam Ibn Tammemah, šaik Sajed Kotb i Ibn Hazem Al-Zaheri. Uprkos teškoćama na koje sam nailazio u njima, veoma sam ih cijenio. Nudile su nevjerojatno izazovan put svakome ko bi njime htio da ide. Na primjer, naišao sam na jedan hadis koji kaže: “Ko jede ili živi s nevjernikom postaje kao on/ona”.

*On nas traži kao
što pastir traži
ovcu koja se izgubila u pustinji.*

Od tog trenutka započela je nova etapa mog vjerskog života. Počeo sam ispitivati ljude oko sebe kako bih otkrio ko je nevjernik a ko musliman, te sakupljati stihove iz Kur’ana koji će mi pomoći da razlikujem pravog muslimana od onoga koji to nije; htio sam ocrtati prirodu svoga odnosa s jednim i s drugima. Naposljetku sam se našao u vrlo nezgodnoj situaciji jer sam otkrio da moj otac, prema kriteriju tog hadisa, spada među nevjernike, jer je pušio i nije nosio bradu. Moja majka nije klanjala i često je ljude nazivala pogrđnim imenima. I moja braća su bili nevjernici jer su gledali televiziju i pušili. Neki među njima nisu obavljali svih pet dnevnih namaza ili nisu nosili bradu. Iako se nevjernicima nazivaju nemuslimani, kao na primjer kršćani, ja sam revno svrstao i svoju porodicu u istu kategoriju.

Toliko sam bio nezadovoljan svojom braćom da sam ih spriječio da nastave neke etape svojih studija. Čak sam od oca tražio da se razvede od majke jer me ona nije slušala, što je njega, naravno, silno razgnjevalo. Došao sam do zaključka da su moj otac, majka i

braća nevjernici. Pitao sam rođaka treba li da se držim podalje od njih i on mi je odgovorio potvrdno. Pitao sam ga gdje da idem ako s njima prekinem vezu i on me je pozvao da živim s njim.

“Imaš li nekih sumnji u vezi vjere svoga amidže i njegove žene?”, pitao je.

“Nemam, oni su pravi vjernici”, odgovorio sam.

“Hajde, uzmi svoje stvari i dođi da živiš sa mnom, daleko od života nevjere i vjerolomstva u tvojoj kući”.

I tako sam se spakovao i napustio svoju porodicu. Majka i braća su se u suzama oprostili sa mnom. Nisu me ganule njihove suze. Čvrsto sam odlučio da ne ostanem u blizini nevjernika ni trenutka duže. Bio sam izvan sebe od radosti što ostavljam svoj dom radi Boga.

Moj rođak je kasnije otišao da živi u Kairo, u iznajmljeni stan u blizini Univerziteta El-Azhar. Bio je na posljednjoj godini studija tako da sam se, posramljen i ponižen, morao vratiti k ocu. Pitao sam rođaka: “Zar ne misliš da je moj povratak u očev dom grijeh?”

Odgovorio je: “Ne, budući da neophodnost ne poznaje zakon i opravdava zabranjeno”. Potkrijepio je to stihom iz Kur’ana:

A onome ko bude primoran, ali ne iz želje, tek toliko da glad utoli, njemu grijeh nije. – Allah zaista prašta i milostiv je (Sura 2:173).

Bio sam na devetom nebu kad sam to čuo. Upravo sam zavšavao srednju školu i odlučio sam marljivo učiti kako niko ne bi mogao reći da je vjera prepreka za akademski uspjeh. Maturirao sam s najvišim ocjenama i uspio sam da se upišem na medicinski fakultet na Univerzitetu u Kairu.

Malo po malo, moj um se oslobodio svih misaonih obrazaca koje je moj rođak često isticao. Čitao sam mnogo knjiga koje mi je on zabranjivao jer su prenosile ideje islamske grupe “Al-Takfir i Al-Hijrah”, odmetnika dvadesetoga vijeka. Njegove riječi su me podstakle da otkrijem šta ti ljudi imaju da kažu.

Na medicini sam se susreo s mnogim političkim strujama koje su predstavljale manje legalne grupe. Odlučio sam da se pridružim

jednoj vjerskoj grupi kako bih bio u ravnoteži s ostalima. Vođa grupe je bio član nastavničkog osoblja i generalni sekretar. Drugi čovjek je bio odgovoran za kontakte među članovima grupe.

Suočio sam se s mnogim teškoćama u grupi. Živjeli su tradicionalnim islamskim životom koji je bio daleko od ispravnog shvaćanja islama u odnosu na nemuslimane (ne mislim pritom na kršćane, već na nominalne muslimane). Stoga su moje vjerske ambicije sve više rasle. Mahnito sam se trudio doseći status onih koji su ulazili u pustovine protiv vlasti i režima. Zato sam osnovao svoje jezgro, malu grupu. Poučavao sam ih islamu, onakvom kako sam ga ja shvaćao. Osjećao sam njihovu poslušnost i predanost. Molili smo se zajedno na zabačenom mjestu, daleko od džamija, jer smo došli do zaključka da su sve to građevine koje su sagradili Jevreji kako bi ometali Poslanika Muhammeda.

Tako sam svoj odnos s ljudima počeo uređivati prema njihovom položaju i shvaćanju islama. Ko odbaci ono što mi kažemo smatrat će se nevjernikom i prema njemu će se postupati kao prema takvom:

Neka vjernici ne uzimaju za prijatelje nevjernike kad ima vjernika... (Sura 3:28).

Nije mi to bilo teško činiti. Vodili su nas velika želja i entuzijazam da slijedimo primjer Poslanika Muhammeda.

Uvijek smo sebi predočavali Abu Obeida, Garahovog sina, za kojega Poslanik Muhammed kaže da je bio nacionalni vođa koji je ubio svoga oca kad je ovaj odbio da se pridruži islamu; zatim Mo-saaba, Omairvog sina, koji nije slušao preklinjanja svoje majke i ostavio ju je da umre jer je odbacila islam; i na kraju Abu Bakru koji je rekao svome ocu da će ga ubiti ako ne prihvati islam. Sve te slike činile su nas još okrutnijima prema našim porodicama i prijateljima ako bi odbacili našu verziju islama. Meni je, čak i u svoj mojoj revnosti, bilo bolno vikati na majku i oca te proklinjati braću i sestre prijeteći da ću ih ubiti, ali moj jedini motiv bila je poslušnost Allahu i Poslaniku. Htio sam dosegnuti status onih koji su se pokorili Bogu. Neprestano sam sâm sebe podsjećao na hadis

Poslanika Muhammeda: “Nijedan među vama nije postao pravi vjernik sve dok ne zavoli Allaha i Poslanika više od svoga novca, djece pa čak i samoga sebe”.

Bila je tu i jedna vjerska grupa s kojom smo morali definisati naš odnos u skladu s Kur’anom i Sunnetom. Bio je to narod

*Sve što su kršćani
mogli učiniti bilo
je da se, lukavo
i pakosno, prema
muslimanima
ophode lijepo.*

Knjige – kršćani prije svega, budući da u Egiptu Jevreja nije ni bilo; čak i da su neki živjeli tamo, nisu imali nikakvog dodira s drugima. Nakon što smo ispitali stav Poslanika Muhammeda prema kršćanima, otkrili smo da je ta slika vrlo mračna. Međutim, nama je to odgovaralo jer smo bili ljubomorni na njihovu jednostavnost, pristojnost i izuzetnu druželjubivost s nominalnim muslimanima. Imali su neki čudan mir kad su se suočavali s neprilikama i napadima koje smo im mi prouzrokovali.

To smo protumačili kao prljav pokušaj s njihove strane da izađu iz osame kao manjina među muslimanskom većinom. Smatrali smo da je jedino što mogu činiti bilo da se, lukavo i pakosno, prema muslimanima ophode lijepo; inače im među nama ne bi bilo mjesta. Tačno to Kur’an kaže o njima:

I poniženje i bijeda na njih padoše i Allahovu srdžbu na sebe navukoše (Sura 2:61).

Naša mržnja prema kršćanima poprimila je oblik uznemiravanja i napada na njih na ulici, ali oni su na naše uvrede odgovarali odvratnom krotkošću. Mi smo uzvratili još većom agresivnošću, a počeli smo planirati i kako da ih mučimo i zastrašujemo. Doznali smo da je Bog ozakonio njihovo ubijanje, pljačkanje njihove imovine i otimanje njihovih kuća. Prema Kur’anu, svu njihovu imovinu trebalo je smatrati “darom” od Boga namijenjenog muslimanima.

Plijen od stanovnika sela i gradova koji Allah Poslaniku Svome daruje pripada: Allahu i Poslaniku Njegovu (Sura 59:7).

To znači da im se sve što imaju može oduzeti bez rata, baš kao što je Poslanik učinio s Jevrejima u Bani Kuraizi, kad ih je opkolio, pogubio njihove mladiće, žene zarobio i okupirao njihovu zemlju sa svim palminim drvećem, te ih istjerao iz njihovog grada.

Iako nismo mogli učiniti isto što i Poslanik, uspjeli smo provaliti u kršćanske trgovine i opljačkati ih. Neprijateljstvo i mržnja u našim srcima dosegli su vrhunac kad smo napali njihove crkve u različitim dijelovima sela gdje sam živio. Glavni cilj operacije bio je napad i uništenje jedne od crkava. Taj napad je uznemirio vlasti jer su koptski kršćani demonstrirali protiv tog incidenta. Istovremeno, činilo se da je Vlada bila sretna zbog tog incidenta jer su prema nama postupali veoma lijepo u zatvoru.

Nakon što smo odslužili kaznu, seljani su nas dočekali kao heroje. Bila nam je to dobra motivacija da nastavimo s progonom kršćana, ali mudrije i opreznije, kako bismo izbjegli ponovno hapšenje. Sve se ovo dogodilo u vrlo kratkom vremenskom razdoblju. Ja sam se u sve uključio još više i ta vijest se poput požara širila među mojim kolegama studentima. Ishod je bio taj da je jedan od glavnih vođa islamske grupe "Al-Takfir i al-Hijrah" htio razgovarati sa mnom kako bi mi izrazio svoju duboku zahvalnost na pokazanoj hrabrosti i ljubavi prema Bogu i Njegovom Poslaniku. Znao sam da pripada Šukri grupi i zato sam bio veoma sretan. Htio sam da budem jedan od njih. Vođa je bio veoma oprezan u razgovoru sa mnom. Na jednom ljetnom odmoru smo organizovali kamp za islamsku grupu medicinskog fakulteta. Za taj kamp smo finansijsku podršku dobili od uprave fakulteta. Cilj je bio da provedemo više vremena u raspravi o konceptima islama.

Nakon kampa, prijatelj me je pitao kakvo mišljenje imam o islamskoj grupi i da li bih volio da im se pridružim kad bih za to dobio priliku. Nastavio je dalje citirajući hadise o potrebi uključivanja u grupu koja slijedi Boga, Njegov Sunnet i Njegovog Poslanika. Jedna od tvrdnji je glasila: "Onaj ko umre bez zakletve na vjernost,

umire kao što je umirao nevjernik prije pojave islama”. Također je rekao: “Nema islama bez grupe, ni grupe bez emira”.

Smatrao sam, s obzirom da sam volio Boga i Poslanika, da je najbolje što bih mogao uraditi bilo da se pridružim islamskoj grupi. Ta, određena grupa, bila je najbliža mojoj zamisli islama. Dogovorili su mi sastanak s emirom grupe, u kući jednog od njezinih članova u Kairu. Rukovao sam se s emirom Šokrijem i rekao mu: “Predajem ti se da te slušam i pokoravam ti se, da idem s tobom kroz sito i rešetio i da te stavim ispred sebe, osim ako ne postanem svjedok tvoje javno izražene nevjere”. Zakletva na vjernost ne predstavlja samo riječi koje ponavljaš; njom praktično stavljaš svoj život u ruke emira. Predaješ se Bogu i Poslaniku.

Bio sam veoma ushićen tog dana; sretniji sam bio samo onda kad sam, kasnije, kršten. Zakletva je učinila da se potčinim emiru bez straha. Radio sam sve što je od mene tražio, a da pritom uopšte nisam razmišljao o bolu i borbi s kojima ću se suočavati, jer sam smatrao da sve to radim iz poslušnosti Bogu i Poslaniku. Bio sam spreman da uradim i više nego što se od mene tražilo. Prema svojoj porodici sam počeo da se ponašam grubo i prestao sam da ih pozdravljam. Kad bi me nešto upitali, odgovarao sam im stihovima iz Kur’ana:

Hoćete li da vam kažemo čija djela neće nikako priznata biti, čiji će trud u životu na ovome svijetu uzaludan biti, a koji će misliti da je dobro ono što rade? (Sura 18:103,104)

Otac je tražio da mu kažem šta je to što bi ga, prema mom mišljenju, učinilo pravim muslimanom. Rekao sam mu da pusti bradu i prestane slušati radio. Složio se. Potom sam mu rekao: “Moja majka ne klanja namaze; to znači da je nevjernik i ne možeš više živjeti s njom”. Žestoko se uvrijedio. Obrijao je bradu i zamalo me pogodio velikim kamenom, ali pobjegao sam.

Moram reći da je moj osnovni motiv za pridruživanje islamskoj grupi bio taj što je ona bila vrlo neprijateljski raspoložena prema kršćanima koje sam strahovito mrzio. Uvijek sam tragao za stiho-

vima u Kur'anu koji bi opravdali moju mržnju i donijeli mi čistu savjest u onome što sam radio.

Šokri me je imenovao emirom jedne manje grupe u predgrađu Kaira. Bio je veoma ponosan na mene i na moju predanost našoj zajedničkoj stvari. Zvao me je "Abu Obeida". Svaki član grupe je imao nadimak; nismo znali prava imena jedan drugog.

Šokri mi je sve više vjerovao. Slao me je u arapske i strane zemlje kako bih uspostavio kontakt sa članovima grupe. Zajedno smo radili na privlačenju novih članova koji će se pridružiti grupi i položiti zakletvu na vjernost emiru Šokri Mustafi.

Vlasti su nam pravile problem; zato smo na kraće vrijeme pobjegli u brda izvan Menie, Badarija i Assiuta. Svaki put kad bi nas uhapsili, slali su nas u Kairo a onda oslobađali. Svi smo smatrali da treba da promijenimo mjesto boravka jer nismo više mogli da živimo među nevjernicima, prema Poslanikovom hadisu: "Odbacujem svakoga ko živi među nevjernicima". Morali smo poslati jednog našeg člana da nađe najbolje mjesto u koje bismo se mogli iseliti. Tražili smo stalno mjesto boravka, a vratili bismo se samo da izvršimo presudu nad svjetovnim režimom koji nije slijedio Božije zapovijedi.

Jednog dana, 1977. godine, jedan član i ja smo primili naređenje da, ne postavljajući pitanja, potražimo namješten stan u siromašnom i gusto naseljenom području. Našli smo odgovarajući stan i iznajmili ga, još uvijek ne znajući zašto. Sutradan smo saznali da je nekoliko članova naše grupe otelo šeika Muhammeda. Nekoliko minuta kasnije posjetio nas je drugi član i ispričao nam cijelu priču. Šeik Muhammed je uvijek napadao našu grupu. Pisao je laži o nama, kao na primjer da jednu ženu udajemo za više od jednog muškarca.

Naša grupa ga je više puta upozorila da prestane s napadima, ali je on to shvatio olako.

Rečeno nam je da je svrha te operacije bila da izvršimo pritisak na vlasti da oslobode neke vođe koje su bile uhapšene zbog incidenta na Vojno-tehničkoj akademiji. Htjeli smo da tražimo i otkupninu kako bismo pokrili neke od naših brojnih troškova.

Nekoliko sati kasnije uhapšena je većina, ako ne i svi članovi naše grupe širom Egipta. Uhapšeni su čak i ljudi koji jedva da su ikad imali i najmanji kontakt s nama. Prebačeni smo u zatvor Kalla gdje smo dvije godine mučeni i ispitivani zbog “pripadnosti antivladinoj grupi”. Kad su nas pustili na slobodu morali smo odmah da napustimo zemlju. Podijelili smo se i raštrkali po nekim arapskim zemljama, čekajući naređenja od emira kojega je Šokri postavio na svoje mjesto. To je bio početak kraja naše grupe. Iskreno mogu reći – da nije bilo “operacije šaik Muhammed”, imali bismo veliku moć u upravljanju Egiptom.

Kao što sam već spomenuo, neki među nama su tražili grad u koji bismo se mogli iseliti i pripremiti za veliki džihad. Rečeno nam je da je mjesto nađeno i da su mnoga braća već tamo. Početkom 1980. g., i ja sam se pridružio ostatku grupe na tom području. Bio je to pustinjski kraj i u blizini nije bilo nikoga osim beduina koji su tuda prolazili. Pripremili smo mjesto na kojem ćemo boraviti i počeli smo se seliti u malim grupama, budući da smo imali samo jedan auto. Mnogi naši članovi su odrasli u tom području, pa su nam mnogo pomogli u upoznavanju terena i običaja nove zajednice. Uspjeli smo iskopati bunare u kampu. Imali smo tajnu lozinku za ulazak i izlazak i smjenjivali smo se na straži. Vježbali smo gađanje i svakome smo dali pušku da se može odbraniti u slučaju napada.

Prvih nekoliko dana sve je išlo dobro i mi smo bili sretni. Sjećali smo se vremena kad je Poslanik Muhammed pobjegao u Medinu. Radovali smo se danu kad ćemo se moći vratiti u Egipat i zauzeti ga, kao što je Poslanik zauzeo Mekku. Ustanovili smo i jedan običaj: svaki od nas je, budući da smo svi napustili svoje nevjerne porodice i iselili se radi Boga, ponavljao sljedeću strofu:

Zbogom, moja domovino; zbogom, možda i zadugo!
Tvoj narod i moj narod napustio je Božiju Knjigu!
Teško mi je otići, ali idem – idem tražiti Istinu!

Ponavljali smo ove riječi s velikim oduševljenjem. Nije nas bilo briga ni za šta, osim za islamski poziv. Bili smo spremni da se suočimo sa bilo kakvim teškoćama radi Boga. Smatrali smo da

ćemo ako umremo otići u nebo; u suprotnom, dobit ćemo bitku. Ta strofa nas je ispunjavala radošću i ponosom, ali ispunjavala je i naše oči suzama i tugom jer su nam nedostajali prijatelji i porodica.

Grad u koji smo emigrirali trpio je mnoge nevolje, nemire i gerilski rat. Svi stanovnici su bili naoružani, što je nama omogućavalo da nosimo oružje a da nas zbog toga niko ne gnjavi. Lokalne vlasti su bile svjesne našeg prisustva; saznali su za nas od beduina koji su se ponekad znali izgubiti u pustinji i obično bi dolazili kod nas da im pokažemo put. Jednog dana je naš stražar vidio kroz teleskop kako se dva automobila s naoružanim ljudima u njima približavaju našem kampu. Kad su se približili na nekoliko metara, zaustavio ih je i upitao šta žele. Htjeli su se sastati s nama kako bi saznali ko smo, zašto boravimo u tom području i kojoj grupi pripadamo. Bojali su se da pripadamo odmetnicima iz tog kraja. Tokom dugog razgovora u kojem sam i ja učestvovao, saznali su da nismo mještani već došljaci, što ih je učinilo još sumnjičavijim. Nakon mnogo rasprave morali smo sa žaljenjem napustiti kamp i odreći se snova o životu na tom području.

S obzirom na to da smo bili u zemlji koja je graničila s Egip- tom, povratak je bio lak i jeftin. Nismo imali drugog izbora nego da nastavimo s našim planom. Odlučili smo da se vratimo u Kairo, ali desilo se nekoliko nepredviđenih stvari te smo neki drugovi i ja ostali tamo još prilično dugo. Za to vrijeme smo upoznali neku braću koja su učestvovala u ratu u Afganistanu. Uspjeli smo ih ubijediti da afganistanski rat protiv Rusa nije bio radi Boga a islama. Zakleli su se na vjernost našoj grupi i mnogo su nam pomagali sve dok se nismo vratili u Egipat početkom 1990. godine.

Čim smo se približili Kairu, uhapšeni smo i sprovedeni u Mi- nistarstvo unutrašnjih poslova. Ispitivali su nas neko vrijeme, a onda pustili. Pokušali smo, zajedno s onima koji su ostali vjerni, obnoviti grupu. Sastajali smo se dvaput mjesečno kako bismo učili i preformulisali glavne ideje grupe, što smo završili u februaru 1990.

Jednog dana nam je došao jedan brat. Njegov zadatak je bio da pregleda knjige, časopise i novine, kako bi prikupio informacije o sličnim islamskim grupama širom svijeta. Bio je uzrujan i lice mu je bilo crveno kad nas je upitao: “Jeste li danas čitali novine?”

“Ne. Šta se dogodilo?”

“Uhapsili su grupu misionara koja je obraćala nominalne muslimane na kršćanstvo, tako što su ih mamili novcem ili ih uvlačili u seksualne odnose”.

Bilo nas je strahovito stid, posebno zato što je bio sveti mjesec Ramazan. Morali smo zauzeti stav protiv onih koji su promovirali zlo. Ali kako ćemo promijeniti zlo? Fizičkom snagom? To bi bilo veoma teško. Riječima? To je najmanje što možemo učiniti. Ali kako i kada?

Početak

Osjećali smo se veoma poniženo kad smo pročitali taj članak jer se nismo na pravi način zauzeli za Boga. Odlučili smo odigrati djelotvornu ulogu protiv kršćanske evangelizacije, kako bismo je zaustavili po svaku cijenu. Nakon duge rasprave isključili smo vojno rješenje iz više razloga. Na primjer, sistem državne bezbjednosti razvio se u Egiptu daleko iznad nivoa na kojem je bio 1970-ih; ak-

*Da bismo se
suprotstavili
kršćanskoj evange-
lizaciji odlučili smo
razotkriti lažno
učenje Biblije.*

tivne vođe naše grupe, koje su se uspjevale neopaženo prikrasti svakom bratu izvan zemlje koji se nalazio u opasnosti, nisu više bile među nama, a mi nismo imali adekvatnu zamjenu. Neki od tih vođa su bili pogubljeni; drugi su služili doživotnu zatvorsku kaznu.

Stoga smo isključili vojnu opciju i tražili drugi način na koji ćemo se suprotstaviti kršćanskoj evangelizaciji. Na kraju smo predložili “logičko suočenje” – razotkrivanje lažnog učenja i netačnosti Tore i Biblije. Sve vođe su pozdravile takav pristup i mi smo počeli tražiti osobu koja će preuzeti tu veliku odgovornost isticanja istine i poražavanja nevjernika. Nisam očekivao da budem kandidat za taj zadatak; ne zbog nedostatka sposobnosti već zato što su svi znali koliko mrzim

kršćane. Nakon duge napete tišine emir je objavio ko je izabran za taj posao. Gotovo sam se onesvijestio kad sam čuo svoje ime. Bio sam van sebe od bijesa. Kako su mogli tražiti od mene da obavim posao koji, naravno, zahtijeva čitanje jevrejskih i kršćanskih knjiga?

Emir me je pogledao i rekao: “Ovo je naređenje! Nemaš izbora osim da se pokoriš, ako zaista vjeruješ u Allaha i Sudnji dan”. Zatim je citirao stih iz Kur’ana:

Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo po svom nahođenju postupiti.
(Sura 33:36)

Pokušao sam ga ubijediti da izabere nekoga drugog, ali on je odbio. Rekao mi je: “Smatram da si ti najbolji čovjek za taj zadatak. Uradiš li to dobro, ubit ćeš dvije muhe jednim udarcem. Prvo, prosvijetlit ćeš sve muslimane i otvoriti im oči za činjenice koje ne mogu vidjeti; drugo, zaradit ćeš mnogo valjanog novca jer će tvoje istraživanje biti prevedeno i objavljeno širom svijeta”.

Njegove riječi su u meni podstakle nestrpljenje da se latim posla i pozabavim temom i prirodom istraživanja. Emir je objasnio: “Tvoje istraživanje treba da ima dva dijela. Prvo, treba da dokažeš iz Tore i Novog zavjeta vjerodostojnost Muhammedovog proročkog poziva, kako kaže Kur’an...

...onima koji će slijediti Poslanika, Vjerovjesnika, koji neće znati čitati ni pisati, kojeg oni kod sebe, u Tevratu i Indžilu, zapisana nalaze (Sura 7:157)

“Drugo, treba da dokažeš, pronalaženjem protivrječnosti, da Tora i Novi zavjet kakve ljudi danas imaju nisu iste knjige koje je Bog nadahnuo; da su mijenjane i prepravljane”.

Nevoljno sam prihvatio svoju misiju i rekao emiru: “Ali ovaj zadatak zahtijeva da kupim Bibliju, kako bih mogao da je čitam”. Rekao mi je da ćemo to i učiniti i uputili smo se u centar Kaira. Hodali smo ulicom Gomhoria, sve dok nismo pronašli knjižaru u kojoj su prodavali Biblije. Nismo mogli da uđemo u našoj tradici-

onalnoj odjeći jer je veoma upadljiva. Ljudi iz knjižare bi najvjero-
vatnije pozvali policiju, misleći da smo došli da je uništimo. Zato
smo zamolili jednog prolaznika kojeg smo prvo pitali za ime, da
uđe unutra i kupi Knjigu za nas, što je on i učinio.

Zatim smo se emir i ja uputili mojoj kući u južnom dijelu Kaira.
Trebalo nam je za to više od dva sata, a ja sam se za to vrijeme
pokušavao otarasiti Biblije. Jednom sam je ostavio na sjedištu,
drugi put sam se pravio da sam je zaboravio, ali emir ju je svaki
put vraćao i podsjećao me da je držim sa sobom. Naposljetku smo
stigli do moje kuće. Emir je oputovao u svoj grad i ostavio me da
počnem svoje teško putovanje s Biblijom.

Prvi dan je bio najteži. Bio sam pod utiskom da Biblija nije od
Boga te da mi može donijeti demone u kuću, tako da se neću moći
moliti. Zato sam je držao van svoje spavaće sobe. Danima sam
bio paranoičan. Kad god bih čuo neki zvuk u kući mislio sam da je
Bog poslao demone da me kazni jer sam kod sebe imao tu Knjigu.
Nisam držao Bibliju u sobi u kojoj sam se molio jer sam mislio da
onda anđeli neće doći u nju.

Dugo sam imao te strahove – sve dok nisam shvatio da nisam
ja odlučio da držim tu Knjigu u svojoj kući. Samo sam bio poslušan
Bogu, kroz poslušnost emiru. Poslanik Muhammed nam je u svom
hadisu rekao da slušamo emira: “Ko je poslušan mom emiru, meni
je poslušan; ko je neposlušan mom emiru, meni je neposlušan”.
Došao sam do zaključka da sam samo izvršavao naredbe emira
kojega je postavio Bog, prema tome Biblija mi ne može naškoditi
ako je držim u svojoj sobi; Allah će mi pomoći.

Grupa mi je obezbijedila sve što mi je trebalo. Davali su mi
500 egipatskih funti svakog mjeseca kao naknadu za punovreme-
no istraživanje. Svaki put kad sam nastojao da zaboravim na tu
obavezu, sjetio bih se hadisa: “Ko je poslušan mom emiru, meni
je poslušan; ko je neposlušan mom emiru, meni je neposlušan”.
Tad bih triput zamolio Boga za oproštaj i pomolio se. Ništa me
nije ometalo da obavim taj posao. Imao sam mnogo priručnika koji
su mi pomogli da dam najbolje od sebe, a već sam imao i dosta
znanja o pitanjima kršćanstva, tako da sam odlučio da krenem na
to teško putovanje.

Brinuo sam jer nisam znao odakle ili kako početi. Nisam imao neku posebnu metodu kojom bih pristupio različitim dijelovima istraživanja. Na primjer, što se tiče dokazivanja Muhammedovog proročkog poslanja, očekivao sam da ću u Tori i Bibliji naći tačno ime Muhammed, ili barem Ahmed, ili Mahmud. Nisam znao gdje i kako početi. U glavi mi je bila zbrka. Nisam bio siguran koje ime treba da tražim u Tori.

Bio sam toliko zbunjen da sam odlučio da prijeđem na drugi dio istraživanja: traženje razlika i protivrječnosti koje dokazuju da Tora i Biblija nisu od Boga. Ni tu nisam uspio da odredim standard po kojem ću ih procjenjivati i opovrgnuti ih. Bio sam uznemiren jer sam se zbog svega toga osjećao nesposobno da obavim istraživanje. Predaja nije bila moja osobina pa sam odlučio da se koncentrišem i ne žalim trud kako bih postigao cilj.

Emir i ja smo se sastajali jednom mjesečno kako bismo razgovarali o istraživanju. Svaki put sam ga molio da se predomisli i dodijeli zadatak nekome drugom, a ja bih toj osobi pomogao. On je, začudo, uporno ostajao pri tvrdnji da sam ja prava osoba za taj posao.

Molio sam se i tražio od Boga snagu. Osjećao sam se neobično hrabro i počeo sam čitati Bibliju, ali bez nekog sistema ili metoda. Počeo sam s Knjigom Postanka i nisam znao šta treba da tražim. Naišao sam na čudna imena za koja nikad ranije nisam čuo i to me naljutilo. Bacio sam Knjigu u ugao i bijesno rekao: "Ti Jevreji i kršćani su glupi! Kako mogu reći da je ovako čudna Knjiga, puna čudnih imena, od Boga? Oni su ludi!" Prestao sam čitati.

Dva dana kasnije, vratio sam se čitanju Biblije. Ovoga puta nisam čitao Postanak jer nisam htio da ponovo naiđem na ona teška imena i riječi. Prevrnuo sam nekoliko stranica i nastavio da čitam. Bio sam zadivljen spisima u Brojevima, Izlasku i Ponovljenom zakonu. Našao sam mnoštvo detaljnih informacija o Mojsiju, faraonu i Izraelcima, što je zadovoljilo moju znatiželju.

Pročitao sam Stari zavjet za dva mjeseca ali je to bilo površno čitanje, a ne temeljno. Zatim sam ga pročitao ponovo, ovoga puta tražeći sve što bi bilo bitno za Muhammeda, Ahmeda ili Mahmuda, ali nisam našao ništa. Prešao sam na čitanje Novog zavjeta. Cijelog

sam ga pročitao ali nisam došao ni do kakvog zaključka. Nisam to mogao da podnesem. Bio sam ljut na emira koji me je upetljao u to istraživanje od samoga početka.

Kad me emir posjetio, rekao sam mu da ne mogu da nađem nikakav trag koji bi me odveo do onoga što smo tražili. Pročitao sam i Toru i Bibliju i ništa nisam našao. Emir mi je rekao da će mi knjiga koju smo proučavali u inostranstvu mnogo pomoći u istraživanju. Zvala se “Razotkrivanje istine”, a napisao ju je pokojni šejk El-Hindi. Potražio sam je u svojoj ličnoj biblioteci i našao je.

Ta knjiga nam je bila dragocjen priručnik, posebno kad smo vodili rasprave s kršćanima kako bismo ih uvjerali da je islam prava religija. U njoj su se nalazili netačni citati iz Tore i Biblije koje smo čitali kršćanima, kako bismo ih obratili na islam. Koristili smo ih uspješno, obraćajući i po tri osobe u nizu.

Počeo sam s novim načinom istraživanja uz pomoć nekih drugih knjiga koje mi je dao emir, kao što su “Sekte i denominacije” od Shahrstanija, “Odlučivanje o sektama i kultovima” od Ibn Hazme, kao i drugih historijskih i biografskih djela koja su napadala kršćanstvo. Zapisao sam sve stihove za koje je Ibn Hazma rekao da su protivrječni i potražio ih u Tori i Bibliji. Većina njih je bila zapravo preoblikovana ili se odnosila na druge ljude, a ne one koji su spomenuti. Istina, pronašao sam mnogo stihova koji su do neke mjere bili protivrječni, ali ako bismo ih upotrijebili kao osnovu za dokazivanje da Tora nije vjerodostojna, onda bismo to morali prihvatiti i za slične stihove u Kur’anu, kao i da ni on onda nije od Boga. (Sve sam to kasnije naveo u svom istraživačkom radu pod naslovom “Odgovor Ibn Hazmi”.)

Istraživao sam iskreno, motivisan samo ljubavlju prema Bogu i Poslaniku. Moja grupa je primijetila da moje oduševljenje Biblijom raste iz dana u dan. Neprestano su me pitali o tome, a ja sam im neprestano lagao. Morao sam izmisliti neko opravdanje pa sam im rekao da ćemo se sastati s nekim mladim kršćanima kako bismo ih pozvali da prijeđu na islam, te da zato moramo upoznati njihovo vjerovanje.

Nakon što su moji pokušaji da potkopam Toru dokazujući njezino protivrječje propali, odlučio sam da pređem na drugi dio svog zadat-

ka: utvrđivanje prema stihovima iz Tore i Biblije da je Muhammed Božiji Poslanik. Istražio sam El-Hindijevu knjigu “Razotkrivanje istine” i oduševio se, jer sam pronašao šta sam htio. Radosno sam se molio i zahvalio Bogu jer me je odveo do tih stihova. Počeo sam da ih zapisujem sljedećim redoslijedom:

Postanak 17:20; 49:10
 Ponovljeni zakon 18:18-20; 32:21; 33:1-3
 Izaija 42:9; 54:1-3; 65:1,2
 Psalmi 45:1-4; 149:3
 Daniel 2:31,32
 Matej 3:2; 13:31; 20:1; 21:33
 Ivan 14:15
 Otkrivenje 2:27

Nisu ovo bili jedini stihovi koje je El-Hindi naveo kao dokaz Muhammedovog poslanja, ali sam druge isključio jer nisu bili tako jasni. Proučavao sam ih veoma pažljivo i objektivno. Mi, kao jedinstvena grupa vjernika, nikad nismo prihvatili neku informaciju bez jakog dokaza iz pouzdanog izvora. Ovi stihovi su, na površini, bili veoma privlačni svakom muslimanu i lako ih je mogao prihvatiti, ali se kroz dublje proučavanje – metodom fundamentalnih muslimana – otkrivalo da su izvedeni zaključci na temelju ovih dokaza nevažeci.

Stoga sam sakupio sve knjige za koje sam mislio da će mi pomoći u istraživanju. Počeo sam zamišljati svoju budućnost nakon uspješno obavljenog posla. Učinit ću Bogu i Poslaniku veliku uslugu i zaraditi lijepu sumu novca. Kad već govorimo o novcu, emir i ja smo otišli u knjižaru zastupnika Sunneta i objasnili im kakva je zamisao moje knjige. Bili su impresionirani. Tražili su da im damo jedno poglavlje kao uzorak i ponudili da kupe autorsko pravo. Sahnjao sam da ću postati bogat i slavan zbog knjige koju ću napisati, ali moja glavna motivacija je bilo navješćivanje pobjede islama.

Ponovno sam počeo čitati Bibliju. Postao sam ovisnik o čitanju Biblije. Zapisao sam mnoge podatke kojima sam imao namjeru da dokažem, logikom i potkrepljivanjem, da Tora i Biblija potvrđuju

Muhammedovo poslanje. Rezultat nije bio dobar jer sam bio previše sitničav u istraživanju, zbog želje da dođem do apsolutne potvrde Muhammedove božanske poruke. Oslanjao sam se na mnoštvo literature, kao što je, na primjer, “Rječnik zemalja” od Jakot El-Hamavija, u kojem sam naišao na grad pod nazivom Faran. Provjerio sam gdje se taj grad nalazio i kako se sada zove. Koristio sam i lingvističke rječnike, kao što je “Rječnik arapskoga jezika”, pa čak i hebrejske, samo da bih shvatio značenje riječi kao što je na primjer bila riječ “Šelon”.

Htio sam da napišem knjigu koju niko neće moći da ospori, niti ijednu riječ u njoj. Nažalost, stvari nisu išle onako kako sam ja htio. Svi moji logički i lingvistički zaključci padali su jedan za drugim. Nisam mogao naći nijedan jedini stih koji je naglašavao moju teoriju. (Inače, napisao sam još jednu brošuru pod nazivom “Ugušena istina”, u kojoj sam naveo sve stihove

*Je li moguće da
su nas sve te
knjige prevarile i
predstavile nam
izmišljeni lik?*

koje sam proučavao i objasnio kako sam došao do zaključka da se oni ne odnose na Poslanika Muhammeda.)

Završio sam proučavanje svih navedenih stihova ali nisam našao ono što sam tražio. Osjećao sam mješavinu tuge, očaja, zebnje i zbunjenosti. Nikad mi ni na kraj pameti nije bilo da Muhammed nije prorok. Pokušavao sam da se umirim zaključkom da nisam uspio da povežem dokaze s Poslanikovom ličnošću.

Odlučio sam da probam ponovo. Ovog puta sam koristio i druge knjige: “Dokazi o proročkom poslanju”, “Rječnik zemalja” i “Arapsku enciklopediju”. Dao sam sve od sebe da se ovaj pokušaj ne završi neuspjehom. Jer neuspjeh bi, nakon svih muka kroz koje sam prošao, značio uništenje mog života. E pa, drugi pokušaj nije bio ništa bolji od prvog – naprotiv, bio je čak i gori! Drugi put sam naišao na mnoštvo mjesta u tekstu koja su pobijala moju teoriju.

Ponekad bih pogledao u veliku hrpu islamskih knjiga i priručnika pred sobom i pitao se: *Je li moguće da su nas sve te knjige pre-*

varile i predstavile nam izmišljeni lik? Ako bi to bila istina, Bog onda ne bi zaslužio obožavanje. Nisam htio da idem tim putem. Zato bih se brzo pomolio i tražio od Boga oprostjenje.

Iznenada sam se zatekao kako se više i ne obazirem na svoje istraživanje i kako se vraćam čitanju Biblije po treći put. Nalazio sam čudno ushićenje u tom čitanju, toliko snažno da sam se bojao da je neko na mene bacio čini. Inače smo govorili da su kršćani vračari koji izvlače svoje čarolije iz Tore i Biblije. Pored svega toga, Biblija me je privlačila na čudan, neodoljiv način.

Emir me je redovno posjećivao. Svaki put sam očekivao da se naljuti na mene zato što nisam postigao cilj, te da me razriješi dužnosti. On je, naprotiv, svaki put bio sve oduševljeniji i uvjeravao me da sam najbolji izbor za taj zadatak.

Počeo sam čitati Evanđelje po Mateju i sapleo sam se čak i prije nego što sam završio prvo poglavlje. Vidio sam da prate Kristovo rodoslovlje sve do Davida. Pomislio sam da su ljudi. Tješio sam se tom mišlju, nadajući se da ću naći ono što tražim. Poglavlja četiri, pet i šest iz Evanđelja po Mateju zaista su me oduševila. Već sam ranije dvaput pročitao taj dio ali ovoga puta sam se osjećao kao da ga čitam prvi put. Osjećao sam se kao da se tu nalazi ruka koja mi dodiruje glavu i otvara moj um. Čuo sam glas u sebi kako kaže: "Vrijeme je da shvatiš to što čitaš a da pritom ne brineš ko je u pravu a ko u krivu". Zadrhtao sam bez očitog razloga.

Otkrio sam da Biblija govori o onome što smo mi radili s kršćanima; baš kao da bilježi sadašnje događaje. Pročitao sam šta u njoj piše o progonu, ponižavanju i ubistvima – našoj predodžbi o poslušnosti Bogu. Kako je čudno da Biblija zna sve što smo govorili i radili kršćanima! Je li moguće da su kršćani taj dio dodali nedavno?

Uvijek smo kršćansku ljubav i poniznost tumačili kao strah od nas muslimana jer su bili slabašna manjina; kao što Kur'an kaže:

I poniženje i bijeda na njih padoše (Sura 2:61).

Našao sam mnogo stihova koji su promicali ljubav, poslušnost, pokornost, pa čak i ljubav prema neprijateljima. Bio sam zbunjen; kako neko može zapisati uzrok vlastitog poniženja?

Svaki put kad sam čitao Božiju zapovijed kršćanima da vole svoje neprijatelje sjetio sam se svog grubog ponašanja prema roditeljima. Bio sam i više nego okrutan prema njima. Uvijek sam pronalazio nove načine da ih povrijedim. Jedanput sam se razbolio i morao sam da se podvrgnem ozbiljnoj operaciji u bolnici. Otac je želio da me vidi, ali sam ga odbio i rekao da ne želim da vidim nevjernika. Majka mi je slala hranu preko treće osobe, jer je ja inače ne bih htio primiti. Satima je stajala vani ispod mog bolničkog prozora, na suncu koje je pržilo, samo da bi ukrala kratak pogled na mene kroz prozor.

Ova sjećanja su me uvijek dovodila do plača i proklinjao sam dan kad sam upoznao Allaha. U meni je bjesnio rat. Obično sam se tješio razmišljanjem o onome što su Abu Obeida i Abu Bakr uradili svojim očevima i Mosaab svojoj majci. To bi ohladilo moja uzavrela osjećanja.

Završio sam sa čitanjem Evanđelja po Mateju, ali njegove riječi su se urezale u moje pamćenje. Progonile su me dan i noć, posebno kad sam htio da uradim nešto loše. Pročitao sam ostala evanđelja i poslanice i ostao zadivljen filozofijom i retorikom superiornijim od onih u Kur'anu. S obzirom da je Biblija napisana 630 godina prije islama, kako uopšte možemo reći da je Kur'an jedinstven u retorici?

Jedne hladne zimske noći izgovarao sam sure iz Kur'ana nadajući se da ću izbrisati iz uma riječi iz Evanđelja po Mateju. Braća i ja smo bili ljubomorni; zavidjeli smo kršćanima jer su bili u bliskim odnosima s mnogim ljudima. Nasuprot njima, mi nismo mogli uspostaviti čak ni povremene odnose s minimumom tolerancije, kako bismo pozvali ljude da se pridruže islamu. Bila je to velika prepreka na našem putu. Islamski poziv nam uopšte nije dozvoljavao slobodu izgrađivanja odnosa koji bi nas približili ljudima – upravo ono što nam je bilo potrebno kako bismo ih privukli islamu.

Naš život je bio pun nasilja, okrutnosti i terorizma. Nije to bilo naše standardno ponašanje. Smatrali smo da ako ne postupamo na taj način, nismo poslušni Allahu. A On u Kur'anu kaže kako treba da postupamo s nevjernicima, bilo da se radi o narodu Knjige, mnogobošcima ili lažnim muslimanima. O sljedbenicima Knjige,

Kur'an kaže:

O vjernici, ne uzimajte za zaštitnike jevreje i kršćane! Oni su sami sebi zaštitnici! A njihov je onaj među vama koji ih za zaštitnike prihvati; Allah uistinu neće ukazati na Pravi put ljudima koji sami sebi nepravdu čine (Sura 5:51).

Što se tiče drugih nevjernika, kao što su muslimani koji ne klanjaju namaze, ne daju desetak, ne puštaju bradu ili počine grijeh ali odbijaju da se pokaju, Kur'an kaže:

O vjernici, ne prijateljujte sa nevjernicima umjesto s vjernicima! (Sura 4:144)

O članovima porodice i rođacima, Kur'an kaže:

O vjernici, ne prijateljujte ni sa očevima vašim ni sa braćom vašom ako više vole nevjerovanje od vjerovanja. Onaj od vas koji bude s njima prijateljevao, on se doista prema sebi ogriješio (Sura 9:23).

Ne treba da ljudi koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovu suprotstavljaju, makar im oni bili očevi njihovi, ili sinovi njihovi, ili braća njihova, ili rođaci njihovi (Sura 58:22).

Dodamo li ovim stihovima iz Kur'ana vjerodostojni hadis El-Bokharija, muslimana, i El-Termezija, prema Omaru, Poslanik Muhammed je rekao: "Ne rukujte se sa sljedbenicima Knjige; ne uzvraćajte im pozdrave; susretu li vas na putu odgurnite ih u stranu".

Mnoštvo takvih stihova odredilo je naš odnos prema porodici, prijateljima i nemuslimanima. Nismo se mogli sami o tome izjasniti, niti smo imali izbora u definisanju tih odnosa, jednostavno zato što islamski način razmišljanja u cjelini, a Kur'an posebno, ne daju muslimanima priliku za korištenje vlastitog uma. Upravo suprotno, onaj ko koristi svoj um kako bi objasnio neki stih ili hadis,

bio bi obilježen kao nevjernik. Stvari moraš prihvatiti tako kako ih je Muhammed protumačio. Ako postoji nešto što Muhammed nije spomenuo, ti treba da se držiš podalje od toga. El-Bokhari spominje hadis po kojem je, prema Ibn Abbassu, Poslanik Muhammed rekao: “Onaj ko izrazi svoje mišljenje o Kur’anu spremio je sebi mjesto u paklu”.

Nakon svih ovih stihova iz Kur’ana i hadisa, kako smo mogli biti ljubazni ili prijateljski raspoloženi prema onima koji se razlikuju od nas? To nije bilo moguće, jer Kur’an kaže:

I ne držite stranu onih koji nepravедno postupaju, pa da vas vatra prži (Sura 11:113).

Stoga se moje srce punilo gnjevom i ozlojeđenošću svaki put kad sam u Bibliji pročitao stih koji je govorio o ljubavi i praštanju. Mnogo puta sam se osjećao posramljeno dok sam čitao Bibliju za koju smo tvrdili da je krivotvorena. Pitao sam se, ako su kršćani prepravili Bibliju a ipak stječu ljubav i poštovanje, kako onda mi, koji nismo mijenjali Božiju riječ, u tome ne uspijevamo? Nešto tu nije uredu.

*Kako su ljudi
mogli prije dvije
hiljade godina
govoriti o nečemu
što se događa
danas?*

Pokušao sam da ne obraćam pažnju na te misli, ali one su se uvijek vraćale. Šta ako u svom istraživanju ne dođem do zaključka? Toliko sam se s tim mučio da sam svaki put kad bi me te misli obuzele vapio na sav glas: “Bože, oprost mi! Objavljujem da nema Boga osim Allaha i Muhammed je Njegov Poslanik”. Potom bih se brzo pomolio da ih se oslobodim. Govorio sam sebi da je Muhammed zaista Allahov Poslanik, čak i ako ja to ne mogu dokazati iz Tore ili Biblije.

Moj problem je postao još ozbiljniji. Umjesto da tražim podatke kojima ću dokazati Muhammedovo poslanje, otkrio sam da me pri-

vlače riječi iz Tore i Biblije. Razmišljao sam kako da se oslobodim njihovog uticaja i kako da dokažem da Tora i Biblija nisu od Boga. Sve što je napisano u obje knjige bilo je dobro i ništa od toga nije mogao napisati čovjek. Kako ljudi mogu proniknuti u dubine budućnosti i kako su mogli prije dvije hiljade godina govoriti o nečemu što se događa danas? Pretpostavimo li, zbog argumenata, da je Toru i Bibliju sastavio čovjek, onda bismo tog čovjeka morali staviti na isti nivo s Bogom po znanju i mudrosti. Zacijelo znamo da je Bog sveznajući, svemoguć i da mu nema ravnog.

Počeo sam da čitam Knjigu psalama, a zatim i Izreke. Zapamtio sam neke stihove iz Psalma 23 i 143 i ponavljao sam ih u molitvi. Svi koji su me čuli kako se molim bili su ganuti tim stihovima i tražili su od mene da ih zapišem kako bi i oni mogli da ih koriste u molitvi. I dalje sam pokušavao da nađem dokaze o Muhammedovom poslanju i krivotvorenju Biblije, ali nisam mogao. Borio sam se sa sumnjama i protivrječnim mislima. Pokušavao sam da ih ignorišem ali one su svaki dan bile sve snažnije. Volio sam Boga, ali moje porijeklo i moja ljubav su me sprečavali čak i da pomislim da islam možda nije prava vjera koju je dao Bog. Bio sam zbunjen i uznemiren i nisam više noću mogao uživati u okrepljujućem snu kao nekad.

Jednog ranog jutra, dok sam klanjao sabah-namaz i izgovarao stihove iz Kur'ana, iznenada sam stao a misli su mi počele lutati. Pitaо sam se: "Šta bih uradio kad bi se ispostavilo da islam nije put u nebo?" Pokušao sam da ne obraćam pažnju na to pitanje, ali nisam mogao. Čak nisam mogao završiti jutarnju molitvu. Gorko sam plakao sve dok nisam zaspao na ćilimu. Par sati kasnije majka me probudila. Otišao sam na posao rasijan. Nisam znao kuda idem, ni s kim razgovaram.

Kad sam se vratio kući, silno sam želio da čitam Bibliju. Ovoga puta je to bilo Evanđelje po Ivanu, od prvog do petnaestog poglavlja. Naišao sam na vrhunsku retoriku, filozofiju i jezičke izraze koji su bili veoma elegantni i povezani – posebno kad Biblija govori o ovcama i pastiru; trsu i vinogradaru; mladicama koje rađaju plodom i onima koje ne rađaju, te se bacaju u vatru.

Frustriran, glasno sam viknuo u svojoj praznoj sobi: “O, Bože, smiluj se svome sluzi! Molim Te reci mi gdje si i na čijoj si strani! Jesi li s Jevrejima i kršćanima ili si s muslimanima? Molim Te, smiluj mi se. Tvoj sam sluga; predao sam svoj život Tebi, kako bih Te slijedio. Zahvalan sam na svoj Tvojoj milosti. Ja ne mogu stati pred Tebe, a Ti nećeš sići dolje da staneš pred Svoj dah. Ti si Svemogući Bog, a ja sam bespomoćno ljudsko biće koje ne može učiniti ništa sve dok mi Ti to ne dopustiš. Ti si jedini milosrdan i milostiv, a ja sam tvoj sluga koji nema ni moć ni mudrost. Sav moj život je u Tvojim rukama. Volim Te još od svog djetinjstva. Žrtvovao sam se radi neba i Tvoje ljubavi. Nisam se bojao ni zatvora ni mučenja – ni cijeli svijet nije mogao da stane na put moje potrage za Tobom. Zašto onda tako postupaš sa mnom? Volio sam Te i pokušao da Ti ugodim onako kako nas je naučio Tvoj Poslanik Muhammed, a evo me sad, bespomoćan i nesposoban da nastavim dalje. Svaka strana kaže da si Ti njezin Bog. Ne znam ko je u pravu a ko nije. O Bože, treba li da Ti se zakunem da Te volim? Mislim da ne, jer Ti znaš sve. Koliko sam samo stradao u svojoj potrazi za Tobom! Ostavio sam obrazovanje, porodicu, prijatelje. Lutao sam kao stranac. Zatvorili su me i mučili radi Tebe; zašto mi ne odgovaraš? Ako si Ti Bog muslimana, odnesi iz mog uma sve osim islama, ali ako si Bog kršćana, pokaži mi svjetlo koje ću slijediti”.

Dok je to mučno putovanje trajalo, jedva da sam spavao, a u mom umu su se kovitlale misli: Šta ako islam nije Božiji put? Šta ako su Tora i Biblija taj put? Zar treba da postanem kršćanin? Zadržtao sam na pomisao šta bi moglo da mi se dogodi kad bi me krivili i Bog i ljudi. Jednog dana sam odbacio sve svoje strahove i rekao sebi: “Šta ti u stvari hoćeš? Što je mnogo, mnogo je! Više nisi onakav kakav si bio. Imaš dva puta pred sobom, i oba se čine prava. Ne gubi vrijeme i svom svojom snagom traži Božiji put. Nije važno da li je to put Jevreja, kršćana ili muslimana; važno je samo da bude Božiji – ako zaista tražiš Boga. To je tvoja sudbina i moraš je prihvatiti. Budi uvjeren da će ti Bog odgovoriti prema tvojoj iskrenosti. Zaboravi da si musliman i počni tražiti ponovo. Šta te u tome sprečava?”

Razmislio sam o tome i rekao: “Bože, molim Te, vodi moje korake i daj mi snagu, jer se suočavam s teškim iskušenjem. Ako mi ne pomogneš, demoni će me rastrgati. Lutat ću zemljom bez cilja i spokoja. Molim Te, Bože, pomози mi. Obećavam da ću Te slijediti ma gdje da si, čak i ako si s kršćanima koje ne mogu podnijeti...” Iznenada sam osjetio kako cijelo moje biće preplavljuje mir i spokoj. Po prvi put sam razmišljao logički.

Došao sam do zaključka da su kršćani zalutali i postali nevjernici iz dva razloga. Prvo, rekli su da je Krist, Isa, Marijin Sin, Bog; drugo, rekli su da je umro na križu te da je uskrsnuo, kako bi otkupio ljude od grijeha. Zašto ne bih usmjerio svoje istraživanje na ta dva pitanja i istražio ih sa islamskog gledišta? Zanimalo me je šta islamski teolozi misle o tome.

Počeo sam pregledati knjige islamske povijesti, biografije i egzegzeze. Tražio sam sve što je povezano s Kristom, te da li je očitovao Božije osobine kako se spominje u Kur'anu. Koristio sam pouzdanu i vjerodostojnu literaturu, kao što je “Tumačenje” od Ibn Kesira; “Historija islama” od Dhahabija; “Početak i kraj” od Ibn Kesira; “Sekte i denominacije” od Shahrastanija; “Odlučivanje o sektama i kultovima” od Ibn Hazme (poznatog još i kao Abu Muhammed); “Svete knjige prije islama” i “Kršćanstvo između logike i prepričavanja”. Rezultat moje intenzivne potrage bilo je pronalaženje nekih Kristovih osobina kojima se čak ni kršćani nisu bavili u svojim knjigama. Na primjer:

1) Sposobnost stvaranja:

Kur'an kaže:

To vam je Allah, Gospodar vaš, nema drugog boga osim Njega, Stvoritelja svega (Sura 6:102).

Gospodar tvoj sve stvara i On je Sveznajući (Sura 15:86).

Oni kojima se vi, pored Allaha, klanjate ne mogu nikako ni mušicu stvoriti, makar se radi nje sakupili (Sura 22:73).

A oni kojima se oni, umjesto Allahu, klanjaju – ništa ne stvaraju; oni su sami stvoreni (Sura 16:20).

Pa da li je onda Onaj koji stvara kao onaj koji ne stvara?!
(Sura 16:17)

Ovo su samo neki od stihova u kojima se moć stvaranja ograničava na Boga. Kad je Bog htio pokazati da se razlikuje od drugih bogova naglašavao je ovu svoju osobinu koja nadilazi sve druge bogove. Ali, Kur'an istovremeno kaže da je Krist također stvarao:

Kada si, voljom Mojom, od blata nešto poput ptice napravio i u nju udahnuo, i kada je ona, voljom Mojom, postala ptica (Sura 5:110).

Kad sam pročitao ovaj stih pomislio sam da je Bog dao Kristu tu sposobnost, a ne da je ona bila dio Njegove biti. Ali i pored toga, Krist je bio jedini kome je Bog darovao svoje božanske osobine. Zašto Krist, a ne Muhammed? Bog je rekao Muhammedu:

Ti ne možeš mrtve dozvati ni gluhe dovikati kada se leđima okrenu? (Sura 27:80)

Vraćanje sluha gluhim daleko je lakše od stvaranja, a Bog nije dao Muhammedu, najboljem među njegovim ljudima i pečatu proroka, sposobnost da učini da gluhi čuju. Rekao je da ljudi ne mogu stvoriti ni mušicu, a Kristu je dao sposobnost da stvori pticu. Ptice su mala stvorenja, mada se ovdje ne radi o veličini već o principu. Ko stvori malo biće može stvoriti i veliko. To ne može doći od čovjeka, već samo od Boga.

2) Poznavanje sakrivenog:

Bog u Kur'anu kaže za sebe:

Reci: “Niko, osim Allaha, ni na nebu ni na Zemlji, ne zna što će se dogoditi” (Sura 27:65).

U Njega su ključevi svih tajni, samo ih On zna (Sura 6:59).

U prvom stihu, Kur'an van svake sumnje ističe da znanje o onome što je sakriveno pripada samo Bogu i više nikome. Drugi stih podvlači činjenicu da samo Bog vidi nevidljivo i poznaje budućnost.

Istovremeno Kur'an uči da je Muhammed korio svakoga ko je njemu pripisivao sposobnost poznavanja onoga što je sakriveno:

Reci: “Ja vam ne kažem: ‘U mene su Allahove riznice’, niti: ‘Meni je poznat nevidljivi svijet’” (Sura 6:50).

Jednom mu je Moaz rekao: “...ako Allah hoće i ti ćeš htjeti”, a Muhammed ga je prekinuo riječima: “Kako možeš mene izjednačavati s Allahom? Niko, ni na nebu ni na Zemlji, ne zna ono što je sakriveno osim Allaha”.

Što se tiče Krista, vidimo da su sva ograničenja uklonjena. On zna i čini što drugi ljudi ne mogu. Kur'an kaže,

i kazivaću vam šta jedete i šta u domovima svojim gomilate (Sura 3:49).

Veoma je neobično da Krist u ovim stihovima govori u prvom licu; to onda znači da govori sam Bog. S druge strane, Muhammedu je uvijek bilo rečeno šta da kaže. Krist je bio jedinstven jer je govorio od sebe, što znači da su Njegove sposobnosti bile Njegove, a ne stečene.

U knjizi “Početak i kraj”, od Ibn Kesira (dio 2., str. 86.), pročitao sam priču koja me posramila. Bio je to dokaz van svake sumnje da je Krist posjedovao natprirodnu moć da poznaje ono što je sakriveno. (To je duga priča; oni koje zanima neka je potraže u knjizi Ibn Kesira.)

3) Liječenje bolesnih:

U Kur'anu se spominju Abrahamove riječi da je Bog jedini iscjelitelj:

koji me, kad se razbolim, liječi (Sura 26:80).

Muhammed je u vjerodostojnom hadisu rekao: “O Bože, nema iscjeljenja osim tvojega”. Istovremeno, u Kur'anu otkrivamo da Krist kaže za sebe:

I iscijeliću slijepa od rođenja, i gubava (Sura 3:49).

4) Davanje života i smrti:

Bog je jedini koji u svojim rukama drži život i smrt; niko drugi ih ne može dati. Kur'an kaže:

I samo Mi dajemo život i smrt, i samo smo Mi vječni (Sura 15:23).

Mi ćemo, zaista, mrtve oživiti i Mi smo zapisali ono što su uradili i djela koja su iza sebe ostavili (Sura 36:12).

Mi, zaista, dajemo život i dajemo smrt, i sve će se Nama vratiti! (Sura 50:43)

Što se tiče Krista, Kur'an spominje da je za sebe rekao:

i oživljavaću mrtve, voljom Allahovom (Sura 3:49).

Ibn Kesir priča priču koja potvrđuje da je Krist imao vlast dati život i smrt. Priča kaže da je Krist vidio ženu kako oplakuje svoju kćerku koja je davno umrla. Pitao ju je: “Ženo, zašto plačeš?” “Umrla mi je kćerka, a nemam druge djece”, odgovorila je. Krist ju je upitao: “Želiš li da je vratim u život?” Žena je odgovorila: “Oh, da, Duše Božiji!” Krist je stao kraj groba i pozvao djevojčicu tri puta. Ona je na treći poziv izašla iz groba i govorila sa svojom majkom. Potom je zamolila Krista da joj dopusti da se vrati. On joj je rekao: “Vrati se!” Grob se zatim zatvorio i ona je ponovno bila mrtva (“Početak i kraj”, dio 2. str. 84.).

5) Davanje opskrbe:

Kur'an kaže:

opskrbu daje jedino Allah, Moćni i Jaki! (Sura 51:58)

Jasno je rečeno da hranu daje samo Bog. On kori svakoga ko tvrdi da ima moć da nahrani ljude. Što se tiče Krista, Ibn Kesir navodi da je On imao posebnu sposobnost da dà opskrbu onome kome hoće. Najbolji primjer je kad je nahranio pet hiljada ljudi s nekoliko vekni hljeba i par riba.

6) Neuporedivost:

Kur'an kaže o Bogu:

Niko nije kao On! On sve čuje i sve vidi (Sura 42:11).

Što se tiče Krista, samo po sebi se razumije da je bio bez premca. Rodila ga je djevica bez kontakta s muškarcem. Jedini je nazvan “Božija Riječ i Njegov Duh”. Bio je jedini nad kojim sotona nije imao nikakvu vlast. Samo On je imao božanske osobine.

7) Zapovjedna vlast:

Kur'an spominje sljedeću Božiju osobinu:

Ako nešto hoćemo, Mi samo za to reknemo: "Budi!" – i ono bude (Sura 16:40).

On je stvoritelj nebesa i Zemlje, i kada nešto odluči, za to samo rekne: "Budi!" – i ono bude (Sura 2:117).

Moć da kaže i da se to dogodi jedinstvena je Božija osobina. Prema Ibn Kesiru, Krist je pokazao ovu osobinu kad je pretvorio vodu u vino ("Početak i kraj", dio 1., str. 85.).

8) Prijestolje iznad vode:

O Božijem prijestolju Kur'an kaže:

Njegov prijesto je iznad vode bio – da bi vas iskušao koji će od vas bolje postupati (Sura 11:7).

Kortobi i El-Hadathi kažu da se ovaj stih također odnosi na Krista čije je prijestolje Bog postavio iznad vode kako bi provjerio ljudsku vjeru. Krist je hodao po vodi Tiberijadskog mora prema svojim učenicima, kako bi provjerio njihovu vjeru. Kasnije im je rekao da su malovjerni (Matej 8:26).

9) Sudija i Vladar:

Kur'an kaže o Bogu:

Nije u mojoj vlasti ono što vi požurujete; pita se samo Allah, On sudi po pravdi i On je sudija najbolji (Sura 6:57).

pa pričekajte dok nam Allah ne presudi, jer On je sudija najbolji (Sura 7:87).

El-Bokhary objašnjava da je sljedeću izjavu čuo od Ibn Abbasa, koji je čuo kako Poslanik Muhammed kaže za Krista: “Posljednji Dan neće doći sve dok se Marijin sin ne vrati kao pravedni sudija koji će dijeliti pravdu i iskorijeniti nepravdu”.

10) Sveznanje i sveviđenje:

Kur'an kaže o Bogu:

Pogledi do Njega ne mogu doprijeti, a On do pogleda dopire; On je milostiv i upućen u sve (Sura 6:103).

Ovo je još jedna Božija osobina koja se očitovala u Kristu. Ibn Kesir i Kortobi su pričali da je Krist jednom bio na gori, kad su Ga Rimljani htjeli uhapsiti. Prošao je kroz njihove redove i oni Ga nisu mogli vidjeti, ali On je vidio sve njih (“Sekte i denominacije”, Shahrستاني, str. 27.).

11) Najmilostiviji i najmilosrdniji:

Kur'an kaže:

A vaš Bog – jedan je Bog! Nema boga osim Njega, Milostivog, Samilosnog! (Sura 2:163)

ta svi će oni, i oni na nebesima i oni na Zemlji, kao robovi u Milostivog tražiti utočište! (Sura 19:93)

U svojim knjigama “Sekte i denominacije” i “Dokazi proročkog poslanja” Shahrستاني i Azraki navode da je Krist slika Boga. Bio je samilostan. Uskrsnuo je Jairovu kćerku i iscijelio mnoge bolesne. Stvorio je oči slijepcu od rođenja tako što je na njih stavio blato, jer je tako Bog stvarao na početku.

12) Usporedbe:

Kur'an kaže da samo Bog može govoriti u usporedbama.

Allah navodi primjere ljudima, Allah sve dobro zna (Sura 24:35).

Allah ljudima navodi primjere da bi pouku primili (Sura 14:25).

Ibn Kesir, Kortobi i Zamakhshari kažu u El-Kašafu da je Bog koristio usporedbe kako bi ljude doveo bliže sebi, te da je tako činio i Krist. Novi zavjet obiluje usporedbama koje nijedan drugi prorok nije ispričao.

13) Slanje i davanje ovlašćenja glasnicima:

Kur'an kaže,

Navedi im kao pouku stanovnike jednog grada kad su im došli poslanici; kad im Mi poslamo dvojicu, ali im oni ne povjerovaše, i pojačamo trećim (Sura 36:13,14).

Ibn Kesir i svi ostali tumači slažu se da je spomenuti grad bila Antiohija, a poslanici Kristovi glasnici koje je On ovlastio. Koji je čovjek, osim Krista, imao takvu vlast?

14) Obožavanje:

Kur'an kaže,

Jevreji govore: "Uzejr je – Allahov sin", a kršćani kažu: "Mesih je – Allahov sin". To su riječi njihove, iz usta njihovih, oponašaju riječi nevjernika prijašnjih – ubio ih Allah!

Kuda se odmeću? Oni, pored Allaha, bogovima smatraju svećenike svoje i monahe svoje i Mesiha, sina Merjemina (Sura 9:30,31).

Ibn Kotaiba vidi ovaj stih kao problematičan jer zapovijeda obožavanje Boga i Krista. Stoga je smatrao da, s ciljem izbjegavanja tog problema, izraz “Mesiha, sina Merjemina” treba sintaktički tumačiti kao drugi objekat uz glagol “smatrati”, a ne kao “dodatak” riječi “Allah”. Na taj način ovaj stih neće podupirati kršćansko stanovište o Kristovom božanstvu. (U izvorniku početak 31. stiha, prema redosljedu riječi u rečenici, glasi: “Oni svoje svećenike i monahe smatraju bogovima, osim Allaha i Mesiha sina Merjemina”. – op. prev.)

15) Dolazak na oblacima:

Kur'an kaže,

Čekaju li oni da im Allahova kazna dođe iz vedra neba?
(Sura 2:210)

Ibn El-Fadl El-Hadathi je rekao da se ovaj stih odnosi na Krista koji će se Posljednjeg Dana vratiti na oblacima. I za sljedeći stih kaže da se odnosi na Krista:

i kad dođe naređenje Gospodara tvoga, a meleki budu sve red do reda (Sura 89:22).

Zapravo sam našao i više nego što sam tražio i htio. Zapisao sam svoja otkrića u posebnoj knjižici koju sam prvo naslovio “Kristovo božanstvo”, ali pošto sam završio istraživanje, morao sam promijeniti naslov u “Neizbježnost Kristovog božanstva”. Završio sam ovom rečenicom: “Čak i da kršćani nisu tvrdili da je Krist Bog, morao je to biti”.

Što se tiče drugog dijela – Kristove smrti kao žrtve za grijeh – muslimani su uvijek odbacivali tu ideju zbog onoga što piše u Kur'anu:

nijedan grješnik neće tuđe grijeh nositi (Sura 17:15).

Kako nevin može umrijeti za grešnike? Ali, imali smo još jednu dilemu: je li Krist zaista umro? Ne znam zašto, ali bio sam čvrsto uvjeren da neću naći ništa što dokazuje Kristovu smrt. Ako bih tražio i ništa ne bih našao, to bi mi umirilo savjest i osnažilo moju vjeru u islam. Zato sam bio veoma nestrpljiv da odbacim dokaze Kristovog božanstva, dokazujući da nije umro i da nije mogao umrijeti za grešnike.

Pokušavao sam da pobijem ideju žrtvene smrti, kad sam naišao na sljedeći stih u Kur'anu:

i kada je Musa rekao narodu svome: “O narode moj, prihvativši tele, vi ste samo sebi nepravdu učinili; zato se Stvoritelju svome pokajte i jedni druge poubijajte. To je bolje za vas kod Stvoritelja vašeg” (Sura 2:54).

Pročitao sam Ibn Kesirovo tumačenje ovoga stiha. Rekao je da su se Izraelci htjeli pokajati za grijeh obožavanja teleta, ali Bog nije prihvatio njihovo pokajanje. Mojsije je zatim posredovao za njih a Bog mu je rekao da prenese Izraelcima da postoji samo jedan način da im oprost, a to je da svaki čovjek ubije svaku osobu koju sretne. Kaže se da su Izraelci povezali oči kako ne bi imali milosti prema svojim porodicama i da bi imali hrabrosti da poslušaju Božiju naredbu. Ibn Kesir kaže da je tog dana ubijeno najmanje sedamdeset hiljada ljudi, te da je krv tekla kao rijeka. Kad je Bog vidio da je dovoljno, rekao je Mojsiju da kaže Izraelcima

Pošto sam završio istraživanje, morao sam promijeniti naslov u “Neizbježnost Kristovog božanstva”.

da prestanu. Prihvatio je njihovo pokajnje kroz krv umrlih. Ako neko nije obožavao tele a umro je kao žrtva pomirnice za one koji jesu, zašto bismo onda odbacili ideju da je bezgrešni Krist umro za grešnike, te da je i sada živ?

Osjećao sam da me Bog okružuje dokazima te da više ne mogu odbijati Kristov poziv da Ga slijedim. Čak sam pronašao brojne navode o Kristovoj smrti. Pročitao sam i Ibn Kesirovo tumačenje Sure 4:157, kao i druge stihove iz Sure 3 koji govore o njoj. Zapravo se ljudi nisu slagali u vezi toga koliko je dugo Krist bio mrtav, a ne da li je umro. Priče su varirale od tri sata, do jednog ili dva dana. To dokazuje stvarnu Kristovu smrt.

Moja frustracija je sve više rasla jer sam želio da pronađem nešto što bi opovrgnulo kršćanska uvjerenja. Bio sam ponosan na svoju vjeru i na sebe, i mrzio sam kršćane. Istovremeno nisam imao izbora, osim da se prilagodim novonastaloj situaciji, ali kako?

Nikad nisam prestao čitati Bibliju; postala mi je prijatelj. Što sam je više čitao, bila mi je milija. Prilikom jednog čitanja ostao sam zatečen sljedećim stihovima:

Kad molite, ne budite kao licemjери koji se vole upadno moliti u sinagogama i na raskršćima, da ih vide ljudi. Zaista, kažem vam, već su primili svoju plaću. A ti kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata te se pomoli Ocu svom u tajnosti, pa će ti platiti Otac tvoj, koji vidi u tajnosti (Matej 6:5,6).

Zadivila me je činjenica da je u Bibliji prije dvije hiljade godina zabilježeno ono što se događa danas. Sjetio sam se kako sam stavljao nešto tvrdo na pod na mjesto koje tokom klanjanja dodirujem čelom kako bih se hvalio svojim "molitvenim znakom", modricom koju bih dobio od pritiskanja čelom o taj predmet. Hvalio sam se i svojim postom i obožavanjem. Čak sam nosio karakterističnu odjeću da pokažem da sam religiozan.

Istražio sam pitanje Kristove smrti i raspeća, kao i da li je zaista umro. Proučavao sam svu kršćansku literaturu koja se bavila Kristovom žrtvenom smrću. Naposljetku je moj um gotovo bio uvjeren u Njegovo božanstvo i raspeće. Neki ljudi bi mogli pomisliti da

sam bio zadovoljan svojim zaključcima. Naprotiv, bio sam veoma uznemiren, frustriran i napet. Više bih volio da me je Bog ubio prije nego što sam otkrio da sam cijeli život živio u lažnom uvjerenju. Bilo mi je veoma teško prihvatiti da su ti odvratni, prljavi kršćani bili u pravu, a ja u krivu.

Malo sam spavao, tumarao ulicama i razgovarao sam sa sobom, dok su me misli razdirale, a sumnje potresale cijelo moje biće svaki put kad bih se počeo moliti. Nisam znao šta da radim. Tražio sam od braće da prorijede dolaske kod mene. Izmislio sam izgovor da sam pod policijskom prismotrom. Postepeno sam se potpuno udaljio od cijele grupe. Prispavalo bi mi se svaki put kad sam, kao i obično, ponavljao stihove iz Kur'ana. S druge strane, Biblije mi nikad nije bilo dosta. Nevjerovatno sam se vezao za tu Knjigu. Jednog dana me je posjetio emir i otkrio da nisam napravio suštinski napredak u svom istraživanju. Rekao mi je: "To je Allahova volja! Daj nam Bibliju, a mi ćemo naći nekoga drugog da obavi posao umjesto tebe. Izgleda da nisi stvoren za takav zadatak".

Trebalo je da budem sretan jer je to ono što sam u početku htio, ali stvari su sada bile drukčije. Zamolio sam ga da mi da još mjesec dana jer sam došao do nekih bitnih tragova. Istina je bila da nisam htio izgubiti dopuštenje da čitam Bibliju i Toru. Emir se složio. Nisam znao zašto sam to uradio. Mogao sam mu vratiti Bibliju i spasiti se od čudne i nepoznate budućnosti ka kojoj sam se bio uputio. Svaki put kad sam se pripremao za molitvu, čuo sam unutrašnji glas koji me pita: "Kako se možeš moliti bogu za kojega nisi siguran ni da postoji?" Ponekad me to tjeralo u plač. Nešto se u meni lomilo.

Primijetio sam da se u stihu tvrdi da su naš Bog i Bog sljedbenika Knjige jedno te isto.

Jednom sam uspio da se oduprem tom glasu i počeo sam čitati Kur'an. Naišao sam na stih koji mi je privukao pažnju:

I sa sljedbenicima Knjige raspravljajte na najljepši način, ali ne i sa onima među njima koji su nepravedni – i recite: "Mi vjeru-

jemo u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno vama, a naš Bog i vaš Bog jeste – jedan, i mi se Njemu pokoravamo (Sura 29:46).

Htio sam dublje proučiti ovaj stih, pa sam pogledao komentare koje su napisali Ibn Kesir, Kortobi i Zamakhshari. Prvo što sam pronašao bilo je da se svi oni slažu da je ovaj stih ukinut (poništen) čuvenim stihom “mača” u Suri 9. Ukidanje je bilo samo dio problema. Primijetio sam da se u stihu tvrdi da su naš Bog i Bog sljedbenika Knjige jedno te isto. Nisam mogao nastaviti dalje; moj um je stao! Bog muslimana je opozvao svu prethodnu dobrotu prema nemuslimanima i zamijenio je ubijanjem, mučenjem i nanošenjem bola. Čak je učinio nas muslimane oruđem mučenja:

Borite se protiv njih! Allah će ih rukama vašim kazniti i poniziti, a vas će protiv njih pomoći, i grudi vjernika zaliječiti (Sura 9:14).

U Kur'anu postoji najmanje 27 stihova koji govore o tome da su muslimani obavezni boriti se protiv nemuslimana. Istovremeno, Bog kršćana kaže:

A vama koji me slušate kažem: Ljubite svoje neprijatelje! Činite dobro onima koji vas mrze! Blagoslivljajte one koji vas proklinju! Molite za one koji vas ogovaraju! (Luka 6:27,28)

A ja vam kažem: Ne opirite se zlotvoru! Naprotiv, udari li te tko po desnom obrazu, okreni mu i drugi! Tko bi te htio tužiti da se domogne tvoje košulje, podaj mu i ogrtač! Ako te tko prisili da ideš s njim jednu milju, hajde dvije! (Matej 5:39-41)

Počeo sam upoređivati ove stihove s onim što kaže Kur'an:

onima koji vas napadnu uzvratite istom mjerom (Sura 2:194).

protiv njih pripremite koliko god možete snage i konja za boj, da biste time zaplašili Allahove i vaše neprijatelje (Sura 8:60).

Muhammed je Allahov poslanik, a njegovi sljedbenici su strogi prema nevjernicima, a samilosni među sobom (Sura 48:29).

Nemoguće je da bijelo i crno budu jedno; ili da dobro i zlo budu jedno; ili da dan i noć budu jedno! Svaki mora biti izrazito jedinstven. Tako mora postojati i samo jedan Bog. Bio sam nepokolebljivo riješen naći tog Boga jer sam Ga volio. Niko me neće spriječiti da vjerujem u Jedinog Pravog Boga, čak i ako je On Bog Jevreja!

U mislima sam razgovarao s Njim: “Bože, treba mi Tvoja pomoć. Nemoj me ostaviti jer sam zbunjen. Ne znam gdje si Ti. Ako sam bio obmanut, to nije bilo namjerno. Ti znaš koliko Te volim i koliko sam stradao radi Tebe. Bože, ako me kažnjavaš zbog nekog grijeha koji sam počinio, molim Te za oprostaj. Ti si jedini Bog i ja sam Tvoj sluga koji sluša Tvoje zapovijedi. Priznajem svoje grijeha i kajem se. Molim Te nemoj me preostro kazniti”.

Određene misli su me natjerale da zadrhtim od straha. Pomislio sam da ne mogu i Kur’an i Biblija biti Božija riječ; jedna knjiga mora ukinuti drugu. Uspaničio sam se kad mi je ta misao prošla glavom. Svaki put kad sam čuo čudan zvuk mislio sam da će Bog srušiti kuću i učiniti da mi padne na glavu zbog mog stava prema Kur’anu. Život mi je postao nepodnošljiv! Bilo mi je čak i teže nego u vrijeme kad sam bio zatvoren i mučen.

Uskoro su se ova osjećanja slegla i ja sam odlučio da ponovo proučim Kur’an, kako bih još jednom razmotrio svako moguće gledište i objektivno procijenio stihove:

Da je on od nekog drugog, a ne od Allaha, sigurno bi u njemu našli mnoge protivrječnosti (Sura 4:82).

Istini za volju, nisam bio objektivan. Želio sam pronaći u Kur’anu nešto što će me utvrditi u vjeri da je ta knjiga od Boga.

Prema kršćanima sam osjećao duboko ogorčenje. Prihvatio bih sve, samo da ne postanem kršćanin. Izazivala me je već i sama ta riječ i pobuđivala u meni snažnu želju za agresijom i osvetom prema svemu što je povezano s kršćanima. Nisam znao zašto sam se tako osjećao; možda zbog mog odgoja u strogoj porodici koja je voljela islam i mrzila kršćanstvo, pretpostavljajući da je ovo potonje nevjera. Roditelji su nas često upozoravali da se ne igramo s kršćanskom djecom jer su oni izdajnici, te da ne jedemo njihovu hranu jer nas oni mogu otrovati. Odgajani smo u uvjerenju da kršćani nemaju ni boga ni vjeru.

Počeo sam temeljno proučavati Kur'an i otkrio nevjerovatne stvari koje ranije nisam primijetio. Složio sam cijelo svoje istraživanje u knjigu i naslovio je: "Je li Kur'an Božija riječ?" Trebalo mi je oko šest mjeseci da završim rad.

Jednog dana me je neočekivano posjetio emir. Bio sam u kupatilu kad je stigao. Moja majka ga je pustila da uđe u moju sobu jer je bio dobro poznat mojoj porodici, budući da smo zajedno bili u zatvoru. Emir je vidio papire razbacane po cijeloj sobi i pomislio je da sam obavio dobar dio povjerenog zadatka. Čuo sam ga kako govori: "Blagoslovio te Allah! Ti jesi pravi čovjek za ovaj posao! Bio sam u pravu; ti si jedini koji je to mogao obaviti!" Pomislio sam: *Ti ne znaš šta piše u tim papirima!*

Trenutak kasnije sam ušao u prostoriju. Njegovo lice je bilo crveno i izgledao je zapanjeno. Zgrabio me je za okovratnik i vrisnuo mi u lice: "Šta je ovo? Jesi li ti to napisao? Nemoguće da jesi! Ko te je zaveo? Ko te je prevario? Ko te je doveo u iskušenje da izdaš svoju vjeru?"

Rekao sam mu: "Ako je bilo obmane, onda je od tebe; ako je bilo iskušenja, i ono je od tebe; ako sam sagriješio, grijeh ide na tvoju glavu! Ti si me gurnuo u sve to. Htio sam biti oslobođen ovog istraživanja, ali ti si odbio. Znao si koliko mrzim kršćanstvo i kršćane a ipak si insistirao da čitam njihovu Knjigu. Kunem ti se, volio bih da sve što sam našao u njoj nije istina. Ti i ja smo proživjeli najteže razdoblje našeg života zajedno, zar nismo?"

"Jesmo", rekao je.

"Jesi li primijetio nešto neobično?"

“Nisam”.

“E pa onda me izvini, to je van moje moći. Nisu u pitanju samo podaci, već moje srce nad kojim nemam vlast. Volio bih da ti pročitaš ono što sam ja pročitao i saznaš ono što sam ja saznao!”

Poludio je i htio da pocijepa sve moje radove (Kristovo božanstvo, Kur'an nije Božija riječ, itd.). Toliko smo se glasno prepirali, da je moja majka ušla u sobu. Prije nego što je otišao iz mog doma, emir mi je rekao: “Sad znamo šta nije u redu s tobom, ali ako želiš ostati živ, moraš da ispuniš jedan uslov”.

“Koji?”

“Nemoj da ti padne na pamet da pričaš grupi o tom otrovu o kojem pišeš. Reći ću im da si otpao, ali ne i zašto. Ako im ti kažeš bilo šta drugo, sâm najbolje znaš šta će ti se dogoditi”.

Odgovorio sam: “Postoji nešto što ti ne znaš, a to je da su se stvari promijenile; vremena su se promijenila. Ti najbolje znaš da je meni nemoguće zaprijetiti, jer ti nisi u stanju da ispuniš svoje prijetnje. Ali, za tvoju informaciju, ja sam bio vjeran braći kad sam od njih tražio da mi ne dolaze. Nisam mogao nastaviti da ih poučavam nečemu za šta nisam bio siguran da je istina. Odgurnuo sam ih od sebe jer mi je stalo do njih. Uvjeravam te da ja volim Boga i molim se da me On vrati ako sam zalutao”.

Briznuo sam u plač kad sam se sjetio svih naših lijepih uspomena, našeg zajedničkog života u zatvoru i kako smo se zajedno suočavali s teškoćama. Da budem iskren, sve je to bilo previše za mene. Ali ako je to Božija volja, zbogom sva lijepa sjećanja koja su daleko od Njega i dobrodošlo svo trnje s kojim ću se suočiti s Njim.

Grupa je prekinula sve veze sa mnom. Članovi su me izbjegavali i čak me nisu htjeli pozdraviti na ulici. Odmah sam znao da sam proglašen nevjernikom. Uzeli su natrag novac koji su mi ranije davali iz naše blagajne i koji je služio za moje lične troškove. Mislili su da će me time slomiti i natjerati da se vratim u grupu. Nikad me nisu razumjeli.

Emir i ja smo, zajedno s još nekim ljudima, imali investicionu kompaniju. Obrtali smo ogromnim svotama novca koji smo donijeli iz inostranstva kako bismo kupovali i prodavali odjeću. Ja sam bio službeni upravitelj koji potpisuje čekove. Pravno sam ja

bio odgovoran za poslovanje. Kad sam odbio da se pokajem, nisu mi platili moj udio i predali su me na sud. Očekivali su da ću se izvinuti i pokajati za svoju nevjeru. U sudnici, emir mi je prišao i prošaputao: “Možemo odbaciti optužbe protiv tebe ako se urazumiš i obratiš Allahu i kažeš nam ko te je zaveo”. Nisam mu odgovorio.

Sud mi je naložio da vratim novac u mjesečnim ratama od 160 egipatskih funti. Bio je to udarac za njih jer su željeli da idem u zatvor. Zahvalio sam Bogu što je suđenje prošlo dobro, ali govorio sam s Njim ogorčeno i ljutito: “Bože, zašto mi ovo radiš? Zašto moram patiti? Stradam i mučim se od djetinjstva. Nemam više ni prijatelja jer oni ne vjeruju u Tebe. Izgubio sam ljubav svoje porodice jer Te oni ne prihvataju. Izgubio sam i svoje obrazovanje, jer je stajalo između Tebe i mene. Sad ne znam kakav još bol čuvaš za mene. Molim Te, smiluj mi se. Slab sam i nemoćan. Nemoj me predati valovima da me bacaju po ovom uzburkanom moru. Ne znam kuda da pođem. Reci mi gdje si. Jesi li Ti Bog kršćana? Bog Mojsijev? Bog Muhammedov? Ako si Muhammedov Bog, zašto bi me ostavio da patim i sumnjam u Tebe? Molim Te ne ostavljaj me samog. Obećavam Ti da ću Te slijediti ma gdje da si. Ne bojim se nikoga osim Tebe i Ti to dobro znaš”.

Iznenada je tok mojih misli prekinuo majčin glas koji me pozivao da uzmem svoju hranu. Nisam jeo s njom jer sam smatrao da musliman ne treba jesti s nevjernikom – a prema grupi, moja majka je bila nevjernica.

Zatim sam došao do kritički važnog pitanja: ako Kur’an nije od Boga, ko je onda bio Muhammed? Mora da je bio lažni prorok. Ali, kako to da dokažem? Odjednom sam se uspaničio i pomislio: *To ne može biti! Muhammed je lažni prorok! Šta je onda s njegovim čudima i carstvom i svim mnoštvom koje ga je slijedilo?*

Osjećao sam se kao da ću se tog trenu suočiti s Božijim gnjevom i mučenjem. Kad sam se smirio, osjetio sam čudnu hrabrost i jaku volju da usmjerim svoje istraživanje na Muhammeda i pitanje da li je bio prorok ili ne. Saznao sam da su se njegove tvrdnje o vlastitom poslanju zasnivale na dva aspekta: 1) bio je nepismen a primio je Kur’an i 2) bio je nepogrešiv – prije nego što je postao prorok nikad nije počinio grijeh.

Nepismenost

Nisam mislio da tražim dokaz da je Muhammed mogao da čita i piše. Znao sam samo da je to nemoguće. To me je podstaklo da ponovno pročitam Poslanikove biografije. Zapravo sam, na svoje veliko čuđenje, naišao na mnoga sporna pitanja koja ranije nisam primijetio. Otkrio sam da je Muhammed odlazio na ista mjesta na koja su išli It El-Nadr, Ibn El-Hareth, Varaka Ibn Nofal i Ibn Sa'eda, dobro poznati svećenik. Našao sam i da je Muhemmed poslovao s bogatom ženom Hatidžom, te da je sklapao mnogo ugovora i sporazuma s trgovcima iz Jemena i Velike Sirije.

Kaže se da je Muhammed nosio sa sobom pečat koji je koristio umjesto potpisa, što znači da je bio nepismen. Međutim, to što je nosio pečat nije moralo značiti da je bio nepismen, budući da je među trgovcima u to vrijeme bilo uobičajeno da napišu ugovor s klijentom a onda ga potvrde pečatom, kao što se to danas radi s pečatom Republike.

Otkrio sam da je poslije mirovnog sporazuma Al-Hudaibija, Muhammed svojom rukom napisao ugovor o pomirenju, da je bio pod starateljstvom svoga strica Abu Taleba, te da je bio stariji od Alija. Ali je znao čitati i pisati, pa bi bilo nezamislivo da Muhammed to nije naučio čak ni na minimalnom, osnovnom nivou.

Otkrio sam da je Muhammed znao sjediti s Jašarom Al-Nusra-nijem (kršćaninom), uzimati od njega biblijske tekstove i čitati ih. Shvatio sam da, prema muslimanskim spisima koji govore o tome da je anđeo Gabriel došao kod Muhammeda i tražio od njega da čita, to nije bilo logično s Gabrielove strane, znajući da je ovaj nepismen! Dodamo li mojim otkrićima o vjerodostojnosti Muhammedovog poslanja sva prethodno spomenuta sporna pitanja, doći ćemo do spoznaje da Muhammed nije bio ni poslanik ni pravednik. Sve pojedinosti o ovom pi-

*Nije bilo logično
s Gabrielove
strane da traži od
Muhammeda da
čita, znajući da je
ovaj nepismen!*

tanju možeš naći u mojoj knjizi pod naslovom “Muhammed u Tori i Bibliji”.

Nepogrešivost

Što se tiče Muhammedove nepogrešivosti, postoji mnogo biografija kao što su *Al-Seera Al-Halabija*, *Al-Tabakaat Al-Kubra* i *Sirat Ibn Hisham*, pa čak i komentara koji se bave Surom 16:

A od plodova palmi i loze pripremate piće (Sura 16:67).

Postoje mnogi vjerodostojni hadisi u kojima jasno stoji da je Muhammed pio vino, te da je preporučivao svojim prijateljima da u njega sipaju malo vode ako je prejako. Znao je jesti meso od životinjskih žrtava koje je Kuraish prinosio idolima u El-Ka’bi. Dopuštao je zabranjeno i zabranjivao dopušteno. Očijukao je sa ženama svojih prijatelja i nije oklijevao uzeti bilo koju od njih ako mu se sviđala. Na dan bitke kod Hajbara kćerka Huzej Ibn Ahtaba, Safija, pripala je ždrijebom Abdullahu Ibn Umaru. Ali Muhammed ju je uzeo od njega i oženio je. Uzeo je sebi za ženu i Zejneb, kćerku Gaše, žene njegovog usvojenog sina Zaida.

Svi ti događaji srušili su posvećenu sliku Poslanika Muhammeda i uništili status svetog čovjeka kakav sam mu nekad pripisivao. Da budem iskren, boljelo je svaki put kad sam otkrio nešto takvo.

Uz sve što sam otkrio o Muhammedu, iskreno govoreći, i dalje sam se nadao da ću naći neke vrline u islamu za koje ću se uhvatiti, kako bih ostao musliman. Teško mi je bilo ostaviti vjeru svoga djetinjstva. Kad god bih se u mislima poigravao idejom napuštanja islama, obuzimao me je čudan osjećaj straha, zbunjenosti i nemira. Svaki put kad bih pročitao neki veličanstven i značajan tekst u Bibliji, ta borba u meni podizala je mržnju, neprijateljstvo i okrutnost prema kršćanima na još viši nivo. Kad god bih u Bibliji pronašao nešto veliko, moj gnjev bi se raspalio i ja bih uništavao stvari kolege kršćanina kako bih se riješio frustracije. Čak sam

plaćao druge da kuju zavjeru protiv njega i da ga lažno optužuju pred višim vlastima. Jednog dana sam mu spalio svu odjeću, tako da se morao vratiti kući u radnoj uniformi, ali prava vatra je zapravo bila u meni.

Znao sam stajati pred trgovinom čiji je vlasnik bio kršćanin i sprečavati ljude da kupuju od njega, te ga optuživati da je prevarant. Govorio sam prolaznicima na ulici: "Ne kupujte od kršćana; oni su prevrtljivci i varalice. Žele da unište islam. Kur'an kaže da nemaju vjere". Stari kršćanin mi je govorio: "Sine moj, šta sam ti ja učinio? Imaj milosti, i ja nešto moram da zaradim kako bih podigao svoju djecu".

Drugi put sam upozoravao prijatelje da se ne rukuju s kršćanima kako bi se pridržavali hadisa: "Ne rukujte se sa sljedbenicima Knjige, ne pozdravljajte ih i suzite put kojim idu". Često sam vikao: "Oni su zlonamjerni; pokazuju lažnu ljubav ali su najveći neprijatelji Allaha i pravih vjernika. Ne dajte se prevariti njihovom lažnom poniznošću. Bog je rekao: 'I poniženje i bijeda na njih padoše.'"

Jednog takvog grozničavog dana, punog sličnih postupaka protiv kršćana, osjetio sam slutnju u duši. Jedan unutrašnji glas mi je rekao: "Budi iskren sa sobom. Zar misliš da tvoji postupci mogu ukloniti sve što si naučio iz njihovih knjiga? Rekao si da ćeš slijediti Boga kuda god te to odvelo; zašto onda, svaki put kad ti Bog otkrije neko svjetlo i nadahne te, ti to pokušavaš da ugasiš? Budi iskren sa sobom kako bi ti savjest bila čista. Provjeri šta je to što te motivira. Da li zaista želiš Boga? Ako ne, šta je onda to što stvarno hoćeš? Sve zavisi od tebe. Sve je u tvojim rukama i niko te neće tjerati ni na šta".

Vratio sam se kući opterećen mnogim teretom. Pokušao sam se moliti ali nisam mogao. Počeo sam čitati Bibliju i naišao na Kristovu molitvu u Evanđelju po Mateju. Kad sam je pročitao, iznenada sam osjetio kako me obuzima čudan mir i spokoj. Činilo mi se kao da je neko izlio vodu da očisti moja sjećanja od nečega. Onda sam iz dubine duše rekao: "Gospodaru moj, možeš li mi dati tu vrstu mira, strpljenja, ljubavi i istrajnosti kakvu imaju kršćani, ako se pomolim tačno tako kako piše u Bibliji?"

Bio sam izvan sebe od radosti, kao da sam čuo odgovor: “Da”. Lice mi se ozarilo od zadovoljstva i odlučio sam da svaki dan redovno molim Oče naš. Ustajao sam u svanuće, u vrijeme uobičajene obredne molitve, ali umjesto nje sam izgovarao Oče naš. Uzimao sam i abdest i prostirao serdžadu na pod, kao što sam uvijek radio. A onda bih stao i rekao:

Oče naš, koji jesi na nebesima!
 Sveti se ime tvoje!
 Dođi kraljevstvo tvoje!
 Budi volja tvoja,
 kako na nebu tako i na zemlji!
 Kruh naš svagdanji daj nam danas!
 I opusti nam duge naše,
 kako i mi otpuštamo
 dužnicima svojim!
 I ne uvedi nas u napast,
 nego izbavi nas od zla!

Na kraju sam, na tom teškom putovanju između vjera, svoju molitvu završavao riječima: “Mir s tobom i milost Božija; mir s tobom i milost Božija” (islamski završetak molitve).

Nastavio sam tako prilično dugo vremena ali nisam primijetio nikakvu promjenu u svom karakteru. I dalje sam bio agresivan prema porodici i kršćanima. Stoga sam odlučio da se okanem svih vjera. Ni islam ni kršćanstvo nisu djelovali. Možda bih nakon obraćenja na kršćanstvo pročitao neku knjigu u kojoj bih pronašao još bolju religiju i proveo ostatak života prelazeći iz jedne vjere u drugu. Pomislio sam da je u tom slučaju najbolje voditi normalan život kao svi drugi, kao obični ljudi. Zašto bih opterećivao um svim tim vjerskim pitanjima? Bolje da uživam u bezbrižnom životu, a kad umrem, neka Bog radi sa mnom šta god hoće!

Ali ni to nije bilo pravo rješenje. Odjednom mi je nešto palo na pamet. Rekao sam sebi da je izvor svih mojih problema i zbnjenosti bila Knjiga – Tora i Biblija (Stari i Novi zavjet) – i zato ću

je potrgati na komadiće i zauvijek završiti s njom. Upravo sam se spremio da to i uradim, ali sam zadrhtao i unutrašnji glas mi je prošaputao: "Ostavi to. Šta ako ti nekad zatreba. Zašto želiš da se oslobodiš baš te Knjige? Kur'an ti je prouzrokovao daleko više problema; zašto njega ne potrgaš na komadiće?"

Svaki put kad sam se vozio u autu molio sam se da se dogodi saobraćajna nesreća i da se svi spasu osim mene. Također sam iz dna duše želio da mi se kuća sruši na glavu i da samo ja umrem. "Gospodaru", govorio sam, "ako mi ne želiš pokazati smjer, bolje okončaj moj život da se oslobodim ove nedoumice".

Obuzeo me je nemir i protivrječne misli. Bilo je četiri sata poslijepodne, ljetnog dana u julu. Sjedio sam sam, prisjećajući se svog dugog druženja s islamom, islamskom grupom i terorizmom, te naposljetku s Novim zavjetom i Torom. Molio sam se: "Bože, Ti znaš da sam u svim tim događajima tražio Tebe. Je li pravedno ostaviti me u ovakvom stanju? Gdje je Tvoja pravda i ljubav? Čak i ako me želiš kazniti za zločin koji sam počinio, mislim da sam do sada već platio za sve svoje prijestupe. Kakav to zločin zahtijeva tako tešku kaznu? Molim Te, Bože, ne ostavljaj me samog u takvoj borbi".

Iznenada sam vidio da se vrata moje sobe otvaraju. Pomislio sam da mi majka donosi nešto da jedem. Ali ugledao sam ogromnog čovjeka s dugom kosom i gustom bradom, a pokraj njega je sijao stub bijelog svjetla. Izgledalo je kao da svjetlo dolazi iz velikog broja fluorescentnih svjetiljki sastavljenih zajedno. Nisam ga mogao pogledati u lice niti uperiti oči u njega. Čuo sam kako me zove: "Ustani! Krist te treba!" Istog trena sam skočio i izjurio iz sobe. Zapanjen, pozvao sam oca, majku i braću da dođu i vide Krista (našeg Učitelja Isaa) jer u Al-Bukharijevoj knjizi piše da je onaj ko vidi proroka vidio upute, budući da demoni ne uzimaju oblik proroka. Mislio sam da će moja porodica vjerovati ako vidi Krista.

Vratio sam se u sobu ali tamo više nije bilo ničega. Bio sam duboko ožalošćen; kako ću ovo dokazati svojoj porodici? Krivio sam Boga što mi ne pomaže: "Zašto nisi sačekao u sobi da Te oni vide i povjeruju? Sad će misliti da sam izgubio razum".

Tačno to se i dogodilo. Svi članovi moje porodice došli su u sobu i u njoj, naravno, nisu našli ništa neobično. Majka je rekla: “O, Allahu, zašto dopuštaš da nam se sve ovo događa? Bilo nam je drago što nam se sin vratio a Ti si sad pustio da poludi!” Počela je gorko plakati i zagrlila me. Brat mi je rekao da ne brinem jer će me on odvesti najboljem psihijatru u Egiptu. Sestre su rekle: “Sve ovo se događa zbog onoga što pišeš noću. Kraj tome je ludilo. O, Bože, molimo te, iscijeli ga”.

Nakon što su završili sa svojim jadikovanjem, upitao sam oca: “Zar ti nisi moj otac?”

“Jesam”, odgovorio je.

Prišao sam majci i upitao je: “Zar ti nisi moja majka?”

“Jesam”, odgovorila je.

Isto sam učinio s braćom i sestrama, a onda sam rekao: “Ako sam lud kao što vi mislite, kako znam sve vas po imenu? Zašto mi ne vjerujete? Vidio sam Ga kao sjajno svjetlo. Govorio je sa mnom”. Ali njihovo gledište je bilo jače od mog dokaza. Na kraju sam počeo da im vjerujem. Mora da sam zaista poludio. Zato sam otišao u krevet i ostao tamo. Nisam izlazio iz sobe – braća su dolazila da me tješe, ali ja nisam progovarao ni riječi. Pribjegao sam potpunj šutnji.

Ujutro me je brat odveo jednom od najboljih psihijatara u zemlji. Otišli smo u njegovu kliniku i ja sam čekao svoj red. Naposljetku su me prozvali da uđem u ordinaciju. Sjeo sam pred njega, a on me je upitao: “Kako ti mogu pomoći?”

Rekao sam mu: “Ne znam. Moj brat je odlučio da me dovede kod tebe”.

“Tvoj brat kaže da si vidio našeg Učitelja Isaa!”

“Da, zaista sam Ga vidio”.

“Možeš li mi Ga opisati?”

“Jesi li Ga ti nekad vidio?”, upitao sam.

“Nisam”.

“Ako ne znaš kako izgleda”, uzvratio sam, “kako ćeš znati jesam li u pravu ili ne?”

“Tvoj slučaj je veoma težak”, odgovorio je.

Pozvao je mog brata iz čekaonice. Kad je ušao u ordinaciju doktor mu je rekao da imam težak oblik depresije te da mi je hitno potrebna terapija elektrošokovima. Trebalo je da počnem sa šest serija, koje bi se postepeno svele na dvije. Tražio je od mog brata da me dovodi u bolnicu dvaput sedmično. Brat mu je rekao da će to biti veoma teško učiniti, jer smo živjeli u mjestu udaljenom dva i po sata vožnje od Kaira. Poredložio mu je da nam objasni kako da imamo sličnu terapiju u našem gradu kod nekog drugog ljekara. Složio se s tim, a i ja sam. Rekao sam mu da se ne bojim elektroškova; već sam ih iskusio kad su me mučili u koncentracionim logorima. Bio sam siguran da medicinska terapija neće biti ni blizu tako strašna kao elektroškovi koje smo podnosili u sobama za mučenje.

Nisam vidio nijedan razlog da odbijem šok terapiju. Ako sam zaista poludio, to će mi pomoći da se vratim u normalno duševno stanje. Ako nisam, ovaj bol će biti dodat svim ostalim bolnim iskustvima koja sam imao tokom svoje potrage za Bogom; nadajmo se da će On to uzeti u obzir i smilovati mi se.

Najzad sam završio terapiju elektrošokovima i popio sve lijekove koje mi je ljekar prepisao. Očekivao sam da ću do tada ozdraviti i zaboraviti sve misli koje su me mučile, ako ih je donijelo ludilo ili psihosomatska napetost. Ali ja sam sve više želio da čitam Bibliju. Nisam mogao da spavam ako ne pročitam neki pasus. Odlučio sam da ću sve što ubuduće otkrijem zadržati za sebe i da nikome neću govoriti o iskustvima koja ću možda imati od tada nadalje. Također sam odlučio da živim kao kršćanin, kako bih vidio Božije djelo. Ako je to Božiji put, sigurno ću vidjeti njegove plodove. Htio sam da se uvjerim da me Bog podržava u tom izboru; ako ne bude tako, onda ću taj izbor odbaciti.

Kao što sam već rekao, redovno sam se molio na svoj način pet puta dnevno: u zoru, u podne, u sumrak, na zalasku sunca i uvečer. Nisam čitao ništa tokom molitve, osim Oče naš. Ali nisam znao koje vjerske običaje treba da izvršavam kako bi moje molitve bile potpune i prihvatljive, te kako bi stekle neku zaslugu kod Boga. Odlučio sam da treba da idem u crkvu kako bih naučio kako da se molim, ali ta ideja mi se uopšte nije sviđala. Kako sam mogao ići

u crkvu u takvom stanju? Kako sam mogao ići u crkvu, skrušeno i predano, kad sam u prošlosti bio njezin ljuti protivnik? *Ne, neću ići u crkvu. Možda neki drugi put*, pomislio sam.

Pokušao sam da zamolim neke kršćane za pomoć, ali ko bi pristao da razgovara sa mnom nakon svega što sam im učinio? Svi su odbili da se sastanu sa mnom. Mislili su da želim da ih ubijem ili natjeram da prijeđu na islam. Najzad je jedan od njih pristao da se nađe sa mnom, ali tek za mjesec dana. Morao sam da čekam svo to vrijeme i odlučio sam da ga iskoristim tako što ću pročitati više o kršćanskom vjerovanju i pojmovima. Htio sam da znam šta oni kažu i da li imaju svoje knjige, poput onih koje imaju muslimani.

Prije svega, odlučio sam da obrijem bradu kako bih izgledao normalno. Posudio sam košulju i pantalone da ne bih više nosio galabiju koju sam nosio cijeli svoj život. Otišao sam u knjižaru u kojoj sam kupio svoju Bibliju. Nisu mi se dopale knjige koje sam tamo vidio pa sam otišao u drugu u blizini. Razgledao sam police kroz izlog, izvana, da vidim kakve knjige oni imaju. Nisam se usuđivao da uđem u “kršćansku” knjižaru. Do sada nisam mogao čak ni da gledam ništa kršćansko, pa kako sad da uđem unutra, u kršćansku trgovinu? Bojao sam se da će tražiti da im pokažem ličnu kartu (u ličnoj karti u Egiptu navedena je vjeroispovijest vlasnika) i pozvati policiju. Onda ću pasti u ruke tajne službe državnih obavještajaca, što je bilo isto kao da siđeš u bezdan.

Dugo sam se kolebao, ali onda sam skupio hrabrost i ušao unutra. Neke knjige su mi privukle pažnju. Nisam znao kakvu vrstu knjiga želim da čitam. Svaki put kad sam naišao na naslov koji me je zainteresirao, kupio sam knjigu. Tako sam kupio “Dokaz koji traži presudu”, “Moja vjera” i Kristova žrtva pomirnica”. Čim sam pročitao prvu knjigu, spalio sam je, a tako i ostale dvije.

Kad sam pročitao sve knjige, vratio sam se po još. Našao sam dvije: “Jednoboštvo i Trojstvo” i “Biblijska teologija”. Ali kad sam vidio cijenu, shvatio sam da nemam dovoljno novca da ih kupim, pa sam ih vratio na police. U tom trenutku mi je prišao jedan stariji čovjek i upitao me: “Zašto si vratio te knjige?”

“Ne želim ih”, odgovorio sam.

“Ako ih ne želiš, zašto si ih onda prvo uzeo?”

“To se tebe ne tiče. Zar me ispituješ?”

Spustio je ruku na moje rame a na licu mu se pojavio blagi smiješak. Rekao je: “Sine moj, uzmi te knjige, a ja ću ih platiti umjesto tebe. Dat ću ti svoju adresu. Ako ti se sviđaju, možeš mi vratiti novac. Ako ne, možeš ih se riješiti ili spaliti ih. Nemaš šta da izgubiš”.

Pitao sam ga kako je znao da nemam novca da kupim te knjige. Odgovorio mi je da mu je rekao Sveti Duh. *Ko bi mogao biti taj Sveti Duh*, pitao sam se. Mnogo sam razmišljao o tome. Otišao sam s njim njegovoj kući i tamo smo sjedili i razgovarali nekoliko minuta. Bojao sam se da će tražiti da vidi moju ličnu kartu i da će onda saznati istinu. Ali, hvala Bogu, sve je prošlo glatko. Čovjek me čak nije pitao ni za ime.

Nastavio sam usrdno čitati knjige kod kuće ili u hotelu, gdje sam znao iznajmiti sobu kako bih uživao u čitanju nasamo i bez ometanja. Nisam htio da izgubim ni trenutrak, čak ni da odem da

“*Gospodaru,
možeš li me, ako
Te primim i živim
po Tvojoj Bibliji,
učiniti boljim?*”

jedem. Htio sam upiti u sebe sve Kristove riječi koje bi me odvele makar jedan korak dalje na putu mog novog života. Često sam odlazio u kafić u kojem su gosti bili kršćani. Tamo sam čitao sve kršćanske knjige koje sam kupio. Volio sam biblijsku nauku. Da budem precizniji, volio sam taj tip osobe prikazane u Bibliji. Kad bih živio u skladu s tim, pretvorio bih se u anđela koji živi na zemlji. Jedno pitanje me je zaokupilo: “Gospodaru, mo-

žeš li me, ako Te primim i živim po Tvojoj Bibliji, učiniti boljim? Mogu li imati prijatelje čak i ako je njihova vjera drukčija od moje? Mogu li voljeti majku, oca, braću i sestre, čak i ako ne prihvate moja nova uvjerenja? Mogu li voljeti svoje prijatelje, čak i ako ne vjerujemo u isto ili ako ne povjeruju u ono što im kažem? Možeš li to učiniti za mene, Gospodaru? Mogu li voljeti svoju zemlju i osjećati istu odanost prema njoj kao drugi ljudi?” Želio sam da se to dogodi.

Prvi korak koji je islamska grupa preduzimala u obučavanju pridošlice bilo je da iz njega iz korijena iščupa svaku odanost – prema domovini, porodici ili bilo čemu i bilo kome drugom. Odan možeš biti samo Allahu i predan samo emiru. Zato nisam vjerovao da se mogu promijeniti ili voljeti. Moje viđenje svjetla i osobe koja me poziva: “Ustani! Krist te treba!” izazvalo je kod mene veliku zbunjenost. Znao sam da je viđenje nekog proroka bilo Božije vodstvo, ali kakvo, u toj fazi u kojoj sam se nalazio? Je li to bilo vodstvo prema kršćanskoj ili muslimanskoj vjeri?

Misli su se u mom umu tako sudarale i kovitlale, da sam hodao ulicom žustrim korakom kao da me neko progoni. Nisam znao kuda da pođem. Bio je to veoma težak period. Najzad sam prelomio i odlučio da odem u crkvu. Želio sam da budem takav čovjek kakav Bog želi da budem. Onaj unutrašnji glas mi je rekao: “Sad si čuo glas i moraš ga slijediti. Cijeli svoj život si živio u islamu, ali još nisi živio u kršćanstvu da bi znao kakvo je. Nisi živio u kršćanskoj vjeri da bi znao koja je bolja ili bliža Bogu, kršćanstvo ili islam”.

Posjetio sam mnoge crkve, što nije bilo nimalo lako. Morao sam da se borim s đavolom svaki put kad sam odlučio da uđem u crkvu. On mi je šaputao u uho: “Zar si pao tako nisko da ideš u crkvu? Sram te bilo! Kakva je samo razlika između odlazjenja u crkvu sada, u poniženju, i kada si odlazio tamo da veličaš Allahovu riječ! Zar si zaboravio šta si nekad radio crkvi? Ako jesi, ja ću te podsjetiti. Govorio si: ‘Istina je (sada) došla, a laž je propala; jer laž (po svojoj prirodi) mora propasti.’ Gdje je ta istina zbog koje si izložio svoj život smrti? Nemaš kuda da pođeš osim u crkvu – u jamu nevjernika, mnogoboštva i bogohuljenja. Hoćeš li sad vjerovati u više od jednog Boga, nakon svog dugog putovanja i odanosti, i vjernosti jedinom Bogu? Probudi se; pokaj se pred Bogom, zamoli Ga za oprostjenje i ponovi Šehadet: ‘Svjedočim da nema drugog boga osim Allaha, i svjedočim da je Muhammed Božiji Poslanik.’ Ustani i očisti se od svih tih opakih misli i nađi utočište kod Allaha protiv odvratnog đavola”.

Nakon toga sam se zatekao kako nesvjesno idem u crkvu. I dalje je bilo teško, a ja sam se osjećao kao da me neko vuče natrag kako bi me spriječio da uđem. Čak sam znao glasno da vičem: “Ići ću u

crkvu! Ići ću u crkvu, ma šta se dogodilo! Ići ću tamo bez obzira na sve!” Bilo je dovoljno već i to što više nisam imao prijatelje ni porodicu. U cijelom svom životu nisam upoznao milost. Ubijao sam i pljačkao i sad sam bio sam; bez rodbine, prijatelja, drugova ili bilo kojeg Božijeg stvorenja kraj sebe. Može li Bog biti sretan sa mnom takvim? Može li odobriti ubijanje, mržnju, neprijateljstvo i vandalizam prema svima koji su odbijali da prihvate ono što mi kažemo?

Rekao sam: “Bože, smiluj mi se! Jadan sam i usamljen! Želim da živim normalnim životom, volim svoju zemlju, porodicu i prijatelje, ali kako da to učinim? Na kojem od dva puta to mogu učiniti?”

Tako sam odlučio da idem u crkvu, makar me to koštalo i života. Požurio sam tamo. Pastorov stav nije bio onakav kakav sam očekivao. Odbio je da me sasluša, što je dolilo ulje na vatru i pogoršalo đavolove napade na mene. Kad sam tog dana izašao iz crkve, osjećao sam neku vrstu unutrašnjeg olakšanja, uprkos tome što nisam uspio ubijediti pastora da me sasluša. To me je ohrabrilo da pokušam ponovo. Ali nažalost, svi moji pokušaji da razgovaram s bilo kojim pastorom i saznam kako mogu zaslužiti Kristovo spasenje, propali su. U tekstu stoji: “Ko vjeruje i krsti se, bit će spašen”. Bio sam zaokupljen pitanjima: Kako mogu vjerovati? Šta treba da uradim? Kako treba da se molim, postim, idem na hodočašće, dajem milostinju?

Posljednji put kad sam izašao iz crkve bio sam veoma opterećen, kako kažu, “pokriven gorućim sramom”. Sotona mi je opet prošaputao: “Oni su te odbacili. Tako ti i treba. Zaslužuješ i više od toga i Bog će te naučiti još težim lekcijama”. Ali demonsko napastvovanje nije dugo trajalo. Čuo sam onaj unutrašnji tihi i blagi glas kako kaže: “Ti se ne klanjaš ljudima; ne daj da te uznemirava njihovo ponašanje prema tebi. Budući da se klanjaš samo Bogu, samo te On nikad neće iznevjeriti. Nikad te neće razočarati niti će te pustiti da zalutaš. Samo budi strpljiv i čvrsto Ga se drži ako zaista Njega tražiš. Dani tvoga stradanja neće trajati dugo. Bog nikad neće odbaciti one koji Ga traže. Zar nisi pročitao: ‘Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti’”. (Matej 11:28)?

Odgovorio sam Mu: “Jesam, Gospodaru, ako ne sada, pročitao sam ga barem nekoliko puta, jer je napisan na zidu crkve pored koje sam prolazio svaki dan na putu na medicinski fakultet”. Znao sam taj stih napamet i tačno sam znao gdje se nalazi na zidu, do te mjere da sam zatvarao oči kad treba da prođem pored njega, kako ga ne bih vidio. Glas je rekao: “Predaj svoj život Bogu i On će učiniti da se to dogodi”.

Rekao sam: “Bože, predajem Ti svoj život. Molim Te, izbavi me iz mojih okolnosti. Nauči me svom putu. Ne znam šta ću; zbunjen sam. To mi se prečesto događa, Gospodaru”. Svaki put kad bih prolazio kroz teškoće, vraćao sam se Bibliji da nađem čudesan osjećaj mira i unutrašnjeg spokoja.

Kasnije sam htio da stupim u kontakt s nekim od kršćana s kojima sam radio, ali nijedan nije pristao. Bojali su me se i mislili da ću ih uhvatiti u klopku i povrijediti ih, kao što sam nekad radio. Neki kršćani su odbili da razgovaraju sa mnom, vjerujući da ih želim preobratiti na islam. Ali ako Bog nešto hoće, niko ne može protiv Njega. Jedanput sam otišao s prijateljem, inženjerom, kod nekog njegovog prijatelja. Kad smo se vraćali, sarkastično mi je predložio da svratimo kod jednog njegovog prijatelja kršćanina. Znao je koliko mrzim kršćane. Mislio da je da će se na taj način našaliti sa mnom i nije očekivao da ću tako brzo pristati. Ponovo me je upitao: “Jesi li siguran da želiš da ideš kod te osobe? Znaš da je kršćanin?”

Uvjeravao sam ga: “Da, znam, i slažem se da odemo kod njega”. Zamolio me je da ne postupam loše s tim čovjekom. Obećao sam da ću biti pristojan.

Otišli smo kod njegovog prijatelja kršćanina koji me je dobro znao. Nekad sam mu prilazio na ulici i huškao druge muslimane na njega da ga pokušaju natjerati da postane musliman. Zaprepastio se kad me je ugledao na vratima. Odmah ih je zatvorio i povukao se unatrag. Moj prijatelj je nastavio da kuca, tako da je ovaj naposljetku otvorio i počeo da ga optužuje. Rekao mu je: “Kako si mogao tog čovjeka dovesti sa sobom u moju kuću? Zar si zaboravio šta mi je uradio? Smiluj mi se. Ja sam čovjek mira i imam već dovoljno problema”.

Nakon duge rasprave, pustio nas je unutra. U njegovom stanu mi je pažnju privukla velika Biblija. Stajala je na malom stolu u sredini sobe. Uzeo sam je i prelistao nekoliko stranica. Iznenada sam ga upitao: “Je li ovo tvoja Sveta Knjiga?”

Mrljao je i posrtao naokolo drhtavog glasa: “Da, jeste. I Kur’an je Sveta Knjiga. Sve Knjige su od Boga. Sve su dobre – Kur’an i Biblija, muslimani i kršćani – svi su dobri”.

Bilo je jasno da je prestravljen. Toliko me se bojao da je koraknuo unazad svaki put kad sam pokušao da mu priđem. Na kraju smo hodali u krug jedan oko drugog, prelazeći preko sobe tamo-amo, kao da smo se igrali žmire. Najzad je bio u uglu i ja sam stao tačno ispred njega, tako da nije imao kuda. Pitao sam ga: “Zašto to radiš? Samo želim razgovarati s tobom”.

A evo me sad, preklinjem kršćanina da mi da riječi koje će me odvesti do onoga protiv čega sam se borio.

Znajući da je moj prijatelj otišao u drugu sobu da se malo odmori, iskoristio sam priliku i pokušao zapodjenuti razgovor sa svojim domaćinom. Moj cilj je bio da saznam koji je kršćanski put k Bogu, ali on nije saradivao. Pitao sam ga mogu li ga posjetiti neki drugi put. Pristao je pod uslovom da ne budemo sami. Htio je da tad s njim budu i neki njegovi prijatelji. Rekao sam mu da je to uredu, što se mene tiče. Napisao mi je svoju adresu a ja sam u naznačeno vrijeme došao kod njega i tamo zatekao pola tuceta njegovih prijatelja.

Strahovito me se bojao. Razgovarao sam s njim neko vrijeme i ne osporavam da sam govorio kao poraženi vojni zapovjednik koji sklapa mir s pobjednikom. Glavu sam držao pognutu. Toliko me je bilo stid, da sam sve vrijeme gledao u pod.

Sjećam se kakav sam bio. A evo me sad, preklinjem kršćanina da mi da riječi koje će me odvesti do onoga protiv čega sam se borio. Ali to što me je tjeralo da sve žrtvujem kako bih dobio privilegiju ulaska u Božije kraljevstvo za kojim sam neprestano tragao, bio je Božiji mir i želja za spasenjem. Pretražio sam svaki ugao i

svaku pukotinu kako bih dosegao svoj dugo očekivani cilj. Sad sam bio daleko samo toliko koliko treba da se dobaci kamenom i taj cilj se nije mogao naći nigdje drugo nego među stranicama Knjige koja je pripadala mom kršćanskom prijatelju.

Bio sam spreman da prevrnem svaki kamen, kako bih upoznao Gospodnji put. Moj prijatelj je slabo poznavao Bibliju, tako da mi nije mogao dati više informacija. Imao je i nekih porodičnih problema. Čuo sam od drugog prijatelja da je razmišljao o tome da riješi te probleme tako što će se obratiti na islam, kako bi se mogao oženiti drugom ženom. Strahovito me iritiralo takvo rješenje. Bio sam pun prezira prema njemu i osjećao sam da on nije u stanju da mi da to što mi je trebalo.

Nakon nekog vremena je moj odnos s njim postao čvršći i mogao sam ga viđati češće. Obezbijedio mi je mirno mjesto na kojem sam mogao slobodno da čitam. Nije me pokušavao prisiliti da prihvatim neku posebnu misao. Jer ja sam imao specifičan pristup; htio sam, naime, da upoznam Gospoda Isusa Krista nezavisno od svake frakcije i denominacije, kako bih izbjegao patnju koju sam imao u islamu.

Ipak, stvari nisu išle kako treba. Naše prijateljstvo nije dugo trajalo, a ja sam upoznao drugog kršćanina koji je veoma dobro znao Bibliju. Međutim, najblaže rečeno, nismo se dobro slagali. U prošlosti, kad god je od mene tražio da uradim nešto za njega na poslu, davao sam mu lažne informacije i, što je još gore, huškao sam druge protiv njega. Čak sam im davao darove svaki put kad bi mu uspjeli naškoditi. Nisam očekivao da će biti voljan da se nađe sa mnom. Ipak se složio da se nađemo za mjesec dana i tražio je od mene da potvrdim dolazak tako što ću ga nazvati jednu sedmicu prije.

Osjećao sam kako se krug oko mene sužava. Nije bilo pastora koji bi me htio saslušati niti pojedinaca koji su se htjeli naći sa mnom. Slika o meni bila je upitna u očima svih kršćana. Teško im je bilo čak i da mi spomenu ime. Ko je htio da zaprijeti drugima, mogao je samo reći: "Obavijestit ću o ovome gospodina X". Bio sam kao strašilo koje stoji u polju i plaši ptice. Tri sedmice kasnije sam htio da nazovem onu osobu, kako bih potvrdio svoj sastanak

s njim. Kako nisam imao telefon u svojoj kući, morao sam otići u javnu govornicu.

Svaki put kad sam izlazio, nosio sam sa sobom sve svoje radove i bilješke, kako bih bio siguran da neće pasti u pogrešne ruke. Bilo bi veoma opasno da neko sve to vidi jer sam imao mnoštvo stranica na kojima je bilo zapisano istraživanje o Kristovom božanstvu, nepostojanosti Kur'ana, Muhammedovog poslanja i tako dalje. Sve te papire, zajedno s Biblijom, nosio sam u plastičnoj torbi svaki put kad sam izlazio van.

Nakon što sam nazvao tog čovjeka iz govornice ispred željezničke stanice, s užasom sam otkrio da je moja plastična torba sa svim papirima jednostavno nestala. Sve je nestalo – moj novčanik, lična karta, Biblija, istraživanje. Međutim, imao sam čudan osjećaj mira i spokoja, koji sam stekao tokom nevolja sa pripadnicima državne bezbjednosti i tajnom policijom. U to vrijeme, moj um je bio usmjeren samo na dvije stvari.

Prvo, osoba koja mi je ukrala torbu može pročitati sve moje radove i poslati ih u Istražni biro. Tada bih bio lak plijen u njihovim rukama; moja lična karta je bila među papirima i bilo je lako identifikovati me. Mogli su me pogubiti zbog napada na Kur'an. Smrtna kazna je jedina moguća presuda u takvom slučaju. Ali, ta misao me nije toliko mučila jer sam bio savršeno siguran da kad dođe vrijeme da se susretnem sa svojim Stvoriteljem, neću to moći odložiti čak ni na tren. Svaka duša će, zasigurno, okusiti smrt.

Drugo, u moj um se uvukao lukavi klevetnik sa suptilnom porukom da me je Bog toliko volio da mi je htio dati kristalno jasan dokaz da je moj hod ka kršćanstvu bio obmana. U podsvijesti sam imao maglovit osjećaj da kršćanstvo nije bilo ništa drugo do đavolov put; zato je Bog uklonio sve napade na Njegov Sveti Kur'an i Njegovog časnog Poslanika, kao i sav otrov iz Biblije.

Klevetnik je nastavio dalje: "Sad imaš nepogrešiv dokaz da si išao stranputicom koja se zove kršćanstvo i da si odstupio od Istine. Sad ustani i pokaj se. Ne odgađaj traženje Božijeg oprostaja jer On mnogo prašta i milostiv je svakome ko se pokaje i radi ispravno. Ustani i očisti se od svih nečistih misli koje dolaze od đavola, prljaju

te i privlače mnogoboštvu, bogohuljenju i nevjeri”. Razmišljao sam o tome da se predam đavolovim lažima.

Kad je moj kršćanski prijatelj saznao da sam izgubio sve svoje radove, strah mu se uvukao u kosti sve do srži. Zamolio me je da mu ne dolazim i ne zovem ga neko vrijeme, dok ne vidimo kakav će biti ishod gubljenja torbe. Ponovno sam se pitao želi li Bog da napustim tu vjeru.

Iako sam od sveg srca i iz dubine duše uživao u svakoj riječi iz Biblije i marljivo molio Oče naš, u mom karakteru se ništa nije promijenilo. I dalje sam bio pun mržnje i zavisti prema kršćanima i nikome nisam mogao oprostiti. Svojoj majci nisam mogao reći čak ni “Dobro jutro”. Izlazio sam iz kuće i za sobom ostavljao trag gnjeva, mržnje i neprijateljstva koji su mi se ocrtavali na licu. Namjerno sam pokazivao mržnju prema svojim roditeljima i braći, kako bi znali da su nevjernici i da ih zato mrzim. Na tom putovanju sam toliko bio ispunjen duhom pobune i neprijateljstva, da sam čak posumnjao u vjerodostojnost onoga što sam pročitao u Bibliji.

Svi ti činoci su se spojili s gubitkom papira; bio je to nemilosrdan napad kako bi se omelo Božije djelovanje u mom životu, pokušaj da se slomi moja odlučnost i sve veća ljubav prema Bibliji. Ponovo sam plakao i krivio Boga za sve što se dešavalo oko mene. Tokom tog iskušenja sam počeo da se pitam da li je to Božije djelo, da svaki put kad zakoračim ka Njemu stvari krenu naopako. “Gospodaru, zašto mi se sve ovo dešava? Zašto meni? Šta sam uradio pa da zaslužim sve ovo? Ako me kažnjavaš za nešto loše što sam učinio kršćanima, molim Te sad mi oprosti jer se kajem pred Tobom. Smiluj mi se, molim Te, zbog Tvoje smrti na križu za mene, ili u suprotnom Tvoj križ i nije ništa drugo nego ono što smo mi mislili o njemu. Ko si Ti, kad dozvoljavaš ovakvom čovjeku kakav sam ja da Ti pristupi? Šta mogu učiniti da Ti ugodim? Moj život je postao jađan. Ako se nastavi ovako, bit će mi lakše da umrem nego da živim na ovaj način. Molim Te, Bože, uzmi moju dušu. Ako mi se Ti ne smiluješ, ubit ću se. Neće biti velika šteta ako odem u pakao zbog toga, jer ako mi se Ti ne smiluješ, svakako ću otići tamo”.

Plakao sam obuzet bolom i agonijom. Ustao sam, a suze su

tekle niz moje lice kao potoci. Majka me je vidjela, potapšala me po ramenima i plakala sa mnom. Pitala me je šta mi je. Rekao sam joj: "Samo me ostavi na miru. Ne želim da razgovaram ni sa kim. Jednom sam razgovarao s tobom a ti si me optužila za nevjeru. Neka ti Bog oprost". Brzo sam otišao u svoju sobu, i onda sam se istuširao po muslimanskom običaju, kako bih očistio tijelo od nečistoće kršćanskih misli. Morao sam se oprati i od svega što sam učinio.

*Sve zaključke do
kojih si došao nisi ti
izmislio; već su bili
očigledni.*

Stalno sam razmišljao hoće li mi Bog oprostiti zbog svega što sam rekao za Njegovog Poslanika Muhammeda i Njegov Sveti Kur'an. Imao sam utisak kao da mi neko govori: "Nisi ti napao nikoga niti si izrekao laž. Sve zaključke do kojih si došao nisi ti izmislio; već su bili očigledni".

Ustao sam, raširio serdžadu i ponovio Šehadet, kako bih se vratio na islam. Pokušao sam se moliti ali neuspješno. Nisam mogao izgovoriti ni riječi iz Kur'ana. Nisam mogao ni klanjati. Zato sam stavio glavu među dlanove i ostao tako neko vrijeme.

Onda sam ustao i otišao, izgovarajući tek nekoliko riječi: "Gospodaru, ako nisi ljut na mene ništa mi ne može naškoditi. Ako me kažnjavaš za neki prijestup koji sam učinio, molim Te da mi oprostiš i ublažiš moju kaznu. Ako stojiš protiv mog vodstva, to je protiv Tvoje prirode. Gospodaru, ja više nemam snage da se borim sa svojom situacijom. Ako mi se ne otkriješ, zalutat ću. Volim Te, Gospodaru. Radio sam ono što mi je bilo naređeno. Radio sam sve što drugi nisu mogli samo da ti udovoljim, kako sam tad mislio. Kad si mi otkrio svoje svjetlo i pozvao me, nisam kasnio. Do kada ćeš me ostaviti da tapkam po najernjem mraku? Sve što mi se događa u životu zapravo je ispit ljubavi koji si pripremio za mene da me dovedeš na svoju stranu. Ti si Dobri Pastir. Molim Te, daj mi više Tvoje ljubavi i vodstva kako bih Te još bolje upoznao".

Te noći sam spavao tako dubokim snom kao nikad prije u životu. Pred zoru sam usnio san. Vidio sam čovjeka širokih ramena, guste brade, bronzane kože, duge kose i veoma lijepog izgleda. Uhvatio me je za ramena, nježno me prodrmao i rekao: “Sumnjaš li još uvijek u mene?”

Odgovorio sam. “Ko si ti u kojega sumnjam? Ne poznajem te”.

“Ja sam Onaj kojega tražiš”.

“Molim te osvježi moje loše pamćenje”, rekao sam.

“Pročitaj u Knjizi. Zašto ne čitaš Knjigu?”

“Zar ne znaš da sam izgubio Knjigu i sve svoje radove? Kako sad da čitam?”

“Knjiga se ne može izgubiti”, rekao je. “Ustani i otvori svoj ormar i naći ćeš je tamo; svi tvoji radovi će ti se vratiti u roku od sedam dana”.

Skočio sam iz sna, sasvim budan, i otišao pravo do malog ormara u uglu sobe. Na svoje veliko iznenađenje, tamo sam našao tačno onu Knjigu koju sam izgubio. Zastao sam i zadrhtao kao da je bila hladna zimska noć. Čvrsto sam rukama stegnuo Bibliju kao majka dijete koje se poslije dugo vremena vratilo kući.

Odmah sam otrčao kod majke i probudio je gušeći je poljupcima. Rekao sam joj s velikom radošću šta se dogodilo. “Nikad ti više neću dozvoliti da me nazoveš luđakom”. Zagrlio sam je u suzama i dodao: “Mama, oprosti mi što sam bio grub prema tebi. Mislio sam da postupam u skladu s pravom vjerom. Ali sada znam šta je prava vjera. Dozvoli mi, molim te, da ti poljubim noge. Neću prihvatiti ništa manje”.

“Sine moj, reci mi šta ti se dogodilo”, uzvratila je.

“Reći ću ti, ali moraš se zakleti svime što ti je drago da nećeš misliti da sam poludio. Majko, javio mi se Bog i pokazao mi pravi put”.

“A gdje si bio prije?” upitala je.

“Bog koji me je poveo pravim putem nije isti onaj kojega sam prije slijedio”.

“Zar postoji drugi Bog?”

“Da”, odgovorio sam. “Postoji drugi Bog koji me je poučio da

te volim i budem ti poslušan”.

“Ko je taj Bog?”

“Krist, Isa, kako kaže Kur’an”.

“Molim te, sine, nemoj to govoriti pred svojom braćom. Mislit će da si zaista poludio”.

“Dobro”, rekao sam, “učinit ću kako tražiš, ali da li mi ti vjeruješ?”

“Zašto ti ne bih vjerovala? Već sam vidjela dokaz; nikad se u posljednjih dvadeset godina nisi ovako ponašao prema meni. Idi, i neka te Bog nikad ne ostavi. Samo drži ovo u tajnosti”.

Rekao sam joj: “Stavi se na moje mjesto i razumjet ćeš moje prave osjećaje. Volio bih da mogu stati na javno mjesto i povikati iz sveg glasa navješćujući da je Krist Bog i da me je On promijenio. Učinio je ono što Muhammedov Bog nije bio u stanju”.

Stavila mi je ruku na usta da prestanem govoriti. Čekao sam da svane i da sunce izađe kako bih i ja izašao van među ljude, kao da sam novorođenče koje vidi život prvi put. Izašao sam iz kuće rano ujutru i razgledao sve oko sebe. Sve sam vidio pokriveno ljepotom. Svi ljudi su u mojim očima sad bili dobri. Počeo sam da se rukujem sa svakim koga sam sreo, bilo da ga poznajem ili ne.

Otišao sam u trgovinu jednog kršćanina. Toliko sam ga prije mučio da je, kad me je vidio, pomislio da ga dolazim napasti. Počeo je brzo zatvarati trgovinu. Pozvao sam ga: “Ne boj se”. Bio je zbunjen i nije rekao ništa. Zagrlio sam ga i zamolio da mi oprost, a on je počeo plakati. Rekao je nešto što tad nisam mogao razumjeti. Tek kasnije sam shvatio puno značenje njegovih riječi: “Haleluja, slava Gospodu”.

Pitao sam ga: “Šta si upravo rekao?”

Odgovorio je: “Saznat ćeš u Njegovo vrijeme šta to znači”. Nakon toga je otišao.

Vidio sam ljude iz nove perspektive, a oni su zurili u mene pitajući se šta mi se dogodilo. Čak su i moje kolege bile zapanjene naglom, radikalnom promjenom mog ponašanja. Njihov zaprepasčen pogled je govorio: “Ovaj čovjek nas je jučer pljuvao. A vidi ga sad – poput pitomog janjeta je! Šta se događa? Je li to neka nova taktika ili plan protiv nas?”

Vidio sam zbuñjenost na njihovim licima; uzdignute obrve i širom otvorene oči. Nisu mogli vjerovati da sam se promijenio za 180 stepeni. Ali nisam posebno obraćao pažnju na njihovu reakciju. Bilo mi je važno samo da nadoknadim onima koje sam napadao, ponižavao i vrijeđao. Bio sam izvan sebe od radosti koja je ispunjavala moje srce. Prvi put u mom životu, krotkost i spokoj ispunjavali su svaki kutak mog unutrašnjeg bića.

Ponekad sam mislio da sanjam prekrasan san. Nisam se htio probuditi iz njega. Ali bila je to Božija sila. Žurio sam da potvrdim da sam se zaista zauvijek promijenio i da to nije samo privremeno.

Stalno sam razmišljao o onome što je rekao čovjek iz mog viđenja – da ću naći svoje radove u roku od sedam dana. Dani su prolazili i ja sam počeo sumnjati u ono što sam vidio. Bojao sam se da nikad neću naći te papire. Brojao sam dane sve dok nije ostao još samo jedan do krajnjeg roka datog u viđenju. Tog dana sam bio u blizini željezničke stanice i htio sam da telefoniram, tako da sam morao otići u onu istu govornicu u kojoj sam prošle sedmice izgubio torbu. Kolebao sam se neko vrijeme. Polazio sam naprijed, pa se brzo vraćao natrag. Vlasnik govornice je to primijetio i rekao mi: “Vidim da se kolebaš. Imaš li neki problem?”

“Ne”, odgovorio sam. “Taj telefon je za mene loš znak jer sam ga koristio prošle sedmice i izgubio torbu. Ne želim ga ponovno koristiti jer ne znam šta bih sad mogao izgubiti”.

“To je znači bila tvoja torba?” pitao je.

“Da. Znaš li gdje je?”

“Opiši mi je kako bi mi dokazao da je stvarno tvoja i reći ću ti gdje je”.

Rekao sam mu da se radi o plastičnoj torbi u kojoj su bili neki papiri, Knjiga poput Kur’ana, moja lična karta i pasoš. Novca nije bilo. Klimnuo je potvrdno i rekao: “Tačno je”. Rekao mi je da dođem sutradan i on će me odvesti do čovjeka koji ju je našao. Sutradan je bio sedmi dan od kada sam imao viđenje. Otišli smo u selo u okolini Kaira prema jugu. Sreli smo se sa čovjekom koji je našao torbu i vratio mi ju je. Brzo sam je otvorio ali unutra nije bilo Knjige. Rekao sam mu da Knjiga nedostaje.

“Kunem se Bogom da ništa nisam uzeo iz torbe. Tu su bili papiri, pasoš, lična karta i Kur’an [Biblija]”, odgovorio je. Bilo mi je drago kad sam to čuo i rekao sam mu da mu vjerujem. To je značilo da je Bog ispunio svoje obećanje da će mi vratiti baš onu Bibliju koju sam izgubio.

Bio sam zapanjen: cijeli svoj život u islamu nisam doživio da nešto zamolim od Boga i da dobijem odgovor. Ovo je za mene bilo veliko čudo. Osjećao sam se tako beznačajno i ponizno pred Božijom milošću. Rekao sam Mu: “Ko sam ja pa da mi ukažeš ovakvu milost?” Odgovor je stigao brzo: “Učinio sam to i činit ću još i više onima koji ljube Boga”. Razmišljao sam kako bi bilo dobro da mi Bog dopusti da prođem kroz iskustvo koje bi me sasvim uvjerilo da sam se zaista promijenio. To bi mi bilo veoma drago.

Uskoro je Bog uslišio i tu molitvu. Dao mi je da doživim prvo iskustvo u svom novom odnosu s Kristom. Na mom poslu su ljudi dobijali periodične novčane nagrade, svako prema svom redu. Ranije bih kinjio osoblje koje je sastavljalo platni spisak, tražeći od njih da me stave na vrh spiska. Uzimao bih i procenat od svih tih nagrada jer je novac pripadao kršćanskim nevjernicima; zato ga ne treba dijeliti svima jednako.

Jednog dana je došlo vrijeme da se dodijeli novčana nagrada iz blagajne kompanije. Jedan moj kolega se suočavao s vrlo teškim okolnostima kod kuće; otišao je kod upravnika i zamolio ga da ovoga puta da novac njemu kako bi izašao iz novčanih teškoća. Upravnik mu je rekao da je spisak već sačinjen i da će svako doći na red. “Prvi na spisku je gospodin X a ti znaš da je on zao čovjek, tako da ga ne možemo pustiti da čeka. Moramo mu ugoditi na svaki način kako bismo se odbranili od njegovog zla”.

U tom trenutku sam ušao u upravnikovu kancelariju i zatekao ga kako šapuće s mojim kolegom. “Govorite li o nagradi?”, brzo sam upitao.

Upravnik je zamuckujući odgovorio: “Da, ali ne brini. Tvoje ime je na vrhu liste”.

“Šta onda hoće moj kolega?”, upitao sam ga.

“Tražio je da on ovog mjeseca dobije nagradu kako bi izašao iz novčanih teškoća, ali sam odbio njegov zahtjev”.

“Zašto? Možeš ga staviti umjesto mene”.

Upravnik je mislio da mu se ismijavam. Rekao je: “Tvoje ime je na vrhu spiska i niko ga ne može ukloniti”.

“Ali ja želim da se odrekнем nagrade u njegovu korist ovog mjeseca”.

“Ovo nije moguće! Zar bi ti... to stvarno učinio?”

“Da”, uvjeravao sam ga.

“Kako?”

“Kažem ti, izbriši moje ime i napiši njegovo. Bilo bi dobro da se sve naše kolege odreknu svog dijela u njegovu korist”.

Čuo sam ga kako govori: “Slava Bogu koji može promijeniti okolnosti. Šta se to događa? Možda je danas Sudnji dan! Taj čovjek može to učiniti. Ne mogu vjerovati!”

Objasnio sam: “Bog je Svemoguć i On može od onoga koji jede dobiti jelo i od onoga što je jako dobiti slatko” (Suci 14:14). Oči su mi se ovlažile suzama; bile su to prve takve suze u mom životu. Do tada sam uzimao lavovski dio svega, legalno ili ilegalno. Ali sada me je Krist naučio kako da dajem. Bio sam oduševljen tim novim okusom davanja.

Moja porodica je također primijetila promjene u mom životu. Inače su isključivali TV i bježali iz sobe čim me vide, posebno moje sestre. Nakon mog preobražaja, ušao bih u kuću i pustio ih da gledaju televiziju. Tražio sam samo da izbjegavaju nedolične emisije. Govorili su: “Nije moguće. Ti nam dopuštaš da gledamo TV. Nema šanse!”

Odgovorio sam: “A zašto ne? Vi niste ni svjesni koliko vas volim. Molim vas da mi oprostite za svo moje ružno ponašanje prema vama”. Ovo ih je natjeralo u plač.

Svaki put sam pri povratku kući ljubio majku a povremeno sam joj donosio i poklone. Plakala je. Zahvalan sam Bogu što smo bili u dobrim odnosima kad je umrla i što sam mogao ispraviti ono što sam joj učinio. Beskrajno sam zahvalan što je Bog vratio osmijehe na lica svih članova moje porodice – vjernika i nevjernika.

Moji kršćanski prijatelji su pratili sve događaje u vezi sa mnom i bojali su se da će seljani otkriti o čemu se radi; onda će se to obiti njima o glavu jer su bili moji prijatelji. Zato su tražili da

odem iz Egipta negdje u inozemstvo, ali ja sam odbio. I dalje sam bio svjestan svega što sam učinio protiv Krista i kršćana. Rekao sam im da sam se baš iz tog razloga molio, od prvog dana kad je moj život promijenjen, da mi Bog pomogne da služim Kristu toliko koliko sam mu se protivio. Progonio sam Njegov narod u Egiptu i zato neću otići iz Egipta. Obećao sam da neću spomenuti njihova imena ako me uhapse.

Jednog dana su me pozvali da dođem u crkvu u koju nikad prije nisam otišao i ja sam se složio bez rasprave. Upoznao sam se s nekim vođama i ispričao im sve što je Bog učinio za mene. Njihova lica su se ozarila od zadovoljstva i bili su oduševljeni zbog velikih čuda koje je On učinio u mom životu. Želio sam da se krstim i oni su se složili. Kršten sam 9. maja, 1993. god. Još se sjećam tog dana, jer ga smatram svojim pravim rođendanom. Tijesno je povezan s trenutkom kad sam nanovo rođen.

Plodovi vjere

Detaljno sam govorio o svom životu prije obraćenja. Sad je pogodnije da govorim o Božijem djelovanju u mom životu nakon što sam Ga upoznao. Niko od mojih rođaka, prijatelja i poznanika nije mogao vjerovati da sam se tako radikalno promijenio. Niko nije mogao da vjeruje šta se dogodilo nakon mog preporoda. Jednom sam tražio od Boga da mi podari iskustvo kojim će mi pokazati da sam se stvarno obratio. Zapravo mi je Bog dao mnoštvo iskustava, ali ne samo da bi mi pokazao moju promjenu, već da bi me obučio za predstojeće teškoće i trnovite izazove. U početku nisam izabrao ovaj novi put, pa čak ni život s Kristom. Naprotiv, pokušao sam da poreknem to što sam vidio. Krist je bio taj koji je izabrao mene. I nije to učinio slučajno već sigurno, za tačno određenu svrhu i službu koju je već pripremio za mene. Siguran sam da je i mene pripremio za to. U vezi s tim, htio bih da spomenem neke rizične situacije s kojima sam se suočio, kao i šta je Bog učinio sa mnom.

Radio sam u kancelariji s još troje kolega. Radili smo u smjenama, tako da smo rijetko bili zajedno. Svaki od nas je imao svoj ormar u kojem smo držali lične stvari. Jednog dana sam na svoje

čuđenje otkrio da neke moje stvari iz ormara nedostaju. Nisam sumnjao ni u jednog svog kolegu. Sutradan se dogodilo isto i tad sam otkrio da nedostaje nešto drugo. Okrivio sam svoju ženu, ali kad se isto to dogodilo i treći put i kad je bila ukradena moja cijela plata, shvatio sam konačno da je brava obijena. Znao sam sa sigurnošću da je za to odgovoran jedan moj kolega.

Bijesno sam počeo psovati i proklinjati na svoj stari način, kako sam radio prije nego što sam spašen. Rekao sam: “Ako sam prihvatio Krista a vi ste me vidjeli krotkog kao janje, to ne znači da me možete ismijavati, praveći od mene svoju laku žrtvu”. Zakleo sam se da ću se obračunati s njima i vratiti im dvostruko. Odlučio sam da obijem njihove ormare, uzmem sve njihove stvari i spalim ih, ostavljajući ormare otvorene, kao što je Abraham učinio s idolima. Htio sam da upoznaju osjećaj onih koji su opljačkani.

Donio sam veliki čekić kako bih sproveo svoj plan u djelo. Zaključao sam kancelariju, pazeći da niko ne gleda. Želeći osvetu, zgrabio sam čekić objema rukama i zamahnuo njim kroz zrak. Tek što sam htio da udarim po ormarima, čuo sam blagi glas kako mi govori: “Ne vraćaj zlo za zlo ni uvredu za uvredu, već vrati blagoslovom; budi mirotvorac”.

Okrenuo sam se da vidim ko to govori, ali nije bilo nikoga. Rekao sam sam sebi: “Gospode, da li se Ti slažeš s ovim što mi se dogodilo? Neka bude Tvoja volja. Molim Te, ugasi vatru moga gnjeva. Jedva se mogu kontrolisati. Molim Te, daj mi mir”. Odjednom sam osjetio kako me obuzima čudan mir, kao da se ništa nije dogodilo. Pod Gospodnjim vodstvom, napisao sam na parčetu papira sljedeću poruku:

Dragi brate koji otvaraš moj ormar,

*U početku nisam
izabrao ovaj novi
put – naprotiv,
pokušao sam da
poreknem to što
sam vidio.*

Žao mi je što ne mogu izaći u susret tvojim potrebama. Molim te zapiši sve što ti je potrebno i ja ću, Božijom milošću, učiniti sve što mogu da ti pomognem. Da bih dokazao svoje dobre namjere i iskrenost, neću zamijeniti objijenu bravu. Znam da Bog silno ljubi sve ljude.

Na kraju, nadam se da će te Božiji mir koji nadilazi svaki razum zauvijek čuvati.

Tvoj brat

Nakon što sam napisao to pismo, stavio sam ga u svoj ormar i sve ostavio kako je i bilo. Pomolio sam se i zahvalio Bogu što je spriječio da me sotonske misli odvedu na krivi put. Otišao sam kući i zagrlio svoju ženu kad mi je otvorila vrata. Rekla je: “Ne boj se. Ako je Bog za nas, ko će protiv nas? Što se tiče ukradenog novca, Biblija kaže: ‘Mlad bijah i ostarjeh, al’ ne vidjeh pravednika napuštena ili da mu djeca kruha prose.’ (Psalm 37:25). Bog može ispuniti sve naše potrebe jer je On naš Hranitelj”.

Dva dana kasnije stiglo je iznenađenje. Jedan od mojih kolega je došao u kancelariju tokom moje smjene. To je bilo neobično, pa sam ga upitao: “Šta te dovodi ovamo?”

“Htio bih razgovarati s tobom”, odgovorio je.

“Šta želiš da mi kažeš?”

Uzvratio je da bi bilo bolje da odemo na neko mirno mjesto gdje ćemo razgovarati. Sjeli smo okrenuti licem jedan prema drugom. On je spustio pogled i rekao. “Ne znam šta da kažem. Ne znam šta da radim”.

“Reci mi šta se dogodilo”.

Otvorio je malu vrećicu i pokazao mi sve što je ukrao iz mog ormara. Nisam mogao da vjerujem svojim očima. Nije mi palo na pamet da bi mi to moglo biti vraćeno. Nisam očekivao da bi čovjek poput njega bio lopov. Bio je religiozan i redovno je obavljao sve namaze.

Objasnio je: “Ovo sam uzeo iz tvog ormara; molim te uzmi to natrag i nemoj nikome reći. Što se tiče novca, ne mogu ti vratiti odmah jer su mi djeca bila veoma bolesna i vodio sam ih kod lje-

kara. Mogu ti vraćati u mjesečnim ratama”.

“Možeš sve to uzeti jer sad je tvoje”, rekao sam. “Nisam lagao kad sam ti napisao pismo. Meni će Bog sve to nadoknaditi, a ti uzmi i novac. Siguran sam da će Bog providjeti za sve. Da nisam bio iskren, ne bih ostavio svoj ormar otvoren s objienom bravom”.

“Imam samo jedno pitanje”, rekao je. “I želim da mi odgovoriš iskreno”.

“Jesam li ti nekad prije lagao?”

“Nisi”.

“Šta me, onda, želiš pitati?”

“Ti govoriš kao kršćani. Kažeš ‘Gospode, Gospode’. Koristiš iste riječi i izraze koje često čujem od stolara Gergisa, mog komšije, koji je kršćanin”.

Odgovorio sam: “Zapravo, kad sam otkrio da su moje stvari ukradene, imao sam dva izbora. Jedan je bio da na nasilje odgovorim nasiljem, da vratim milo za drago u skladu s hadisom koji kaže: ‘Ko umre bez svog novca, on je mučenik’ i ‘Neka niko od vas ne bude slabić, uzmite što vam s pravom pripada i ne obraćajte pažnju ni na šta drugo.”

“Drugi je izbor bio ne vraćati zlo za zlo i ne svetiti se. Ako neko želi da me tuži i uzme mi košulju, ja mu moram dati i svoj ogrtač. Koji je od ova dva načina bolji po tvom mišljenju?”

“Drugi način je naravno mnogo bolji,” priznao je.

“To sam i uradio. Ponašao sam se tako da sačuvam spone ljubavi i srdačnosti, bilo da takav obrazac ponašanja dolazi iz islama, kršćanstva ili judaizma. Ono što se računa jeste samo to ponašanje. Da sam ga našao u islamu, na primjer, ponio bih se u skladu s tim bez kolebanja”.

Pitao je: “Odakle si to uzeo? Gdje si naučio te pojmove?”

*Bitla je privilegija
voditi ljude, ne u
obmanu, već u spasenje
i vječni život.*

“Reći ću ti kasnije. Sad si napet. Nekad kasnije kad budeš odmoran, ispričat ću ti sve, možda za par dana ili mjeseci. Ako te tad to i dalje bude zanimalo, neću se ustručavati da ti kažem”.

Dvije sedmice kasnije, kad je završio svoju smjenu, kolega mi je prišao i rekao: “Sad sam se smirio i još uvijek želim da znam koji je izvor tvog učenja, kao što si obećao”.

Rekao sam mu: “Vidjet ćemo se sutra i reći ću ti sve što želiš da čuješ”.

Sutradan smo se sastali i on me je ponovno upitao isto. Rekao sam: “Sačekaj trenutak”. Izvadio sam Bibliju i objasnio: “Ako zaista želiš znati odakle sam sve to naučio, čitaj ovu Knjigu”.

“To je Biblija, Bože sakloni!”

“Da, to je Biblija i ti je možeš čitati ako želiš da saznaš odgovore na svoja pitanja. Možeš je uzeti sa sobom ako hoćeš. Ako nećeš, ne moraš. Izbor je tvoj”.

Podigao je Bibliju i okretao je sa svih strana, gledajući u nju zaprepašteno. Najzad ju je uzeo i ustao da ide. Rekao sam mu: “Ako naiđeš na neke teškoće, pitaj me, pomoći ću ti”.

Dvije sedmice je dolazio s raznim pitanjima. Nastavio je da čita Bibliju sve dok nisam primijetio veliku promjenu u njegovom životu. Njegova ljubav prema njoj je nevjerovatno rasla. Jednog dana mi je rekao: “Ova Knjiga sadrži velik blagoslov. Od kada je čitam, moj odnos sa ženom se uveliko popravio i sve naše nesuglasice su nestale”.

Rekao sam mu: “Čitaj dalje da saznaš šta treba da uradiš”. Brzo je pročitao cijelu Bibliju. Jednog dana je došao i tražio da ga naučim kršćansku molitvu. Želio je da zna kakva je. Rekao sam mu da kršćanska molitva nema poseban oblik. “Možeš se moliti u bilo kojem položaju i na koji god način hoćeš”, rekao sam mu.

Poslije tri mjeseca je ponovno došao i iznenadio me toplim zagrljajem. Pitao je kako može biti kršten. Moj prijatelj je prihvatio Gospoda i sad je velik blagoslov cijeloj svojoj porodici. Bilo mi je drago kad sam osjetio da me je Bog zaista izabrao da radim u Njegovom vinogradu i da budem jedna od Njegovih ovaca. Bila je privilegija biti jedan od onih koji vodi ljude, ne u obmanu već u spasenje i vječni život. U prošlosti sam lovio ljude da ih odvedem

u uništenje. Kako je divno raditi za Gospoda, vječnu stijenu i Spasitelja Isusa Krista.

Prvi put sam osjetio da volim svoju zemlju i narod. Počeo sam da volim oprostjenje i toleranciju. Zaista sam bio novo stvorenje. Bog me je upotrijebio da privuče mnoge duše Kristu, vraćajući sebi ovce koje su zalutale. Prošao sam kroz niz iskustava koja su otkrila preostale dijelove moje stare prirode. S njima su došli i brojni sotonini napadi na moju dušu i tijelo.

Jednog dana sam pošao na autobus da posjetim rodbinu. Čuo sam vozača kako poziva putnike da uđu i zauzmu mjesta. Ušao sam i ja, a on mi je rekao da sjednem na sjedište na koje su mogla stati tri putnika – ali ja sam bio četvrti. Pored mene je sjedio krupan i bradat, strogo religiozan čovjek, a kraj njega njegova žena pokrivena velom. Čovjek je bio vrlo neprijateljski raspoložen prema meni. Gledao me je s mržnjom i pritisnuo me na vrlo uzak dio sjedišta. Ispružio je noge, ostavljajući mi svega nekoliko centimetara prostora. Kad sam to vidio, ustao sam i izašao iz kupea. Vozač me je upitao šta nije uredu. Rekao sam mu da tamo za mene nema mjesta. On je rekao da je to sjedište za četvoro i zatražio od šefa da mi napravi mjesta. Ali ja sam znao da on ne želi da neko sjedi kraj njega, kako ne bi smetao njegovoj ženi. Stoga sam se sklonio i platio za to “četvrto” mjesto, tako da niko ne može sjesti pored njih. Zatražio sam od vozača da im da cijelo sjedište kako niko ne bi uznemiravao njegovu ženu. Čovjek je to primijetio i u njemu su se iznenada probudili viteštvo i učtivost. Insistirao je da sjednem s njima. Rekao sam mu da nema potrebe, da ću ih stisnuti, ali je on uporno navaljivao i napravio mi je dovoljno mjesta.

Nakon što je autobus malo odmakao, čovjek mi je postavio neočekivano pitanje: “Jesi li ti musliman ili kršćanin?”

“Zašto želiš to da znaš?”, pitao sam.

“Prosto želim da znam”.

“Kršćanin sam”.

Uzdahnuo je: “Avaj, da si musliman, tvoje ponašanje bi imalo veći značaj”.

“Poznaješ li ti mene?”, upitao sam.

“Ne”.

“Ni ja ne poznajem tebe”, ukazao sam. “Ali šta misliš, zašto sam to učinio za tebe?”

“Pa, ne znam”.

Rekao sam mu da imamo tekst u Bibliji koji nas opominje da volimo sve ljude, uključujući i one koji nam nanose zlo. “Bio si vrlo grub prema meni i samo sam ti želio pokazati kakva je ta ljubav koja nas ispunjava prema svima koji nas mrze. Ja ne mogu da se ponašam drugačije”.

“Imate li vi kršćani Knjigu?”, pitao je.

“Da”.

“Molite li se Bogu?”

“A kome drugom bismo se mogli moliti?”, odgovorio sam.

“Znam da se molite Kristu, svećenicima i monasima, kako kaže Kur’an”.

“Nije sve što znaš o nama tačno. Inače se ne bi divio mom ponašanju prema tebi. Imam jedan prijedlog”.

“Da?”, rekao je.

Pružio sam mu Bibliju i rekao: “Ova knjiga sadrži Stari i Novi zavjet. Pročitaj je i vidi šta se nalazi na ovim stranicama. Ako ti se dopadne, dobro. Ako ne, nemaš šta da izgubiš”. Dao sam mu Bibliju i dogovorili smo se da ćemo se naći kasnije.

Sastajali smo se svake sedmice i razgovarali o njegovim pitanjima. Nakon toga smo se počeli moliti zajedno. On se počeo svađati sa ženom i htio se razvesti. Rekao sam mu da je razvod protiv Božije volje. Molili smo se za njegovu ženu i u njegovoj porodici su zavladao mir i bliskost. Objasnio sam mu da kršćanstvo okuplja ljude, umjesto da ih razdvaja, i naveo mu citat koji kaže da muža nevjernika posvećuje vjerna žena i obratno (1 Kor. 7:14). Moj prijatelj je bio ushićen biblijskom naukom. Gospod je ušao u njegov dom i donio stabilnost, mir i blagoslov.

Ne želim da završim svoje svjedočanstvo jer ono zapravo neprestano traje. Sve dok Gospod djeluje u meni, moje svjedočanstvo teče.

Ukratko, želim da kažem da mi je Bog dao ovaj život besplatno. Uzmemo li u obzir druge opcije nećemo naći ništa osim razaranja,

uništenja i grijeha. Bog više ne spominje naše grijeha. Uživamo slobodu jer nas je Sin oslobodio; tako smo zaista postali slobodni. Život je Krist a smrt je dobitak. Ja sam prvi put u životu ispunjen tim osjećajem. U prošlosti je smrt bila ružan, strašan duh. Bojao sam se muke groba i suda. Sada ti, moj dragi čitače, kažem “Doviđenja”, do našeg susreta u novim okolnostima, gdje će vladati ushićenje i beskonačan, dragocjen, božanski život s Gospodom koji je u stanju sačuvati ono što mu je povjereno.

Tvoj,
Paul

Postojano

Napisao Mozafar

Napisao sam ovu pjesmu dok sam bio progonjen zbog vjere u Krista. Kad se musliman usudi da odluči povjerovati u Krista, u isto vrijeme donosi još jednu odluku: da nosi križ, da uđe u duhovni rat u kojem će u ljubavi predstavljati Mesiju, bez obzira na cijenu.

Za sramotu križa idemo... protiv srama stojimo
Iz božanskog nadahnuća pišemo... po ulicama lutamo
Bezbožnici, bezbožnici... mi ne vjerujemo u čudne bogove
koji imaju vlast,
Crne krugove smrti ili sumorne mape...
Zaustavite pogrebnu povorku i recite mrtvom: "Ustani!"
Probudi se i otresi prašinu sa svoje omamljenosti da vidiš
ljepotu grada
Bezbožnici, bezbožnici... mi ne vjerujemo u bataljone gro-
bova,
Tu svečanost bez imama, niti u cigansku pjesmu...

Moje srce je nova revolucija
I dalje stojim u redu s djecom
U školi i na pločnicima
Na ulicama, između zupčanika točkova... i u tragedijama.

Postojano... postojano
Čak i ako od tijela načine lijes
Čak i ako stave bombu u svaku pjesmu
Čak i ako ugase naš fitilj koji tinja
Čak i ako zatvore trgovine siromašnima
I napune ih cipelama.

Postojano... postojano
Borit ćemo se srcima
Borit ćemo se biblijskim stranicama
Borit ćemo se Kristovim obećanjima
Upotrijebit ćemo svo bijelo oružje univerzuma
Borit ćemo se zahvalom u molitvama...

Postojano... postojano
Čak i ako nas pokušaju zaustaviti
Kao stog sijena pred nama
Čak i ako stegnu obruč
Postoji dom iza milion zidova.

Stigla je revolucija
Poraženo je lice koje nas je opsjedalo
Nikad nije znalo šta je pobjeda, osim nečujnim mecima
Okupite se i budite kao čvrst zid
Znajući da ste pristojni, a ne lopovi
Okupite se, vrijeme je za napad
Skupite sve male pjesme; one su ratni dinamit
Napunite podrume kafom [za svjedočenja]
Ptičjim krilima i orlovim pjesmama
Vrijeme je za rat... nema bježanja.

Postojano... postojano
Na uglovima
Između redova... na zapaljenom žrtveniku
Vrijeme je za rat
Žele ubiti Abrahama i Izaka
Ne drhtite, drugovi, nemojte bježati
Možemo pobijediti
Nemojte Ga se odreći kao učenici kod križa
Mi to možemo, drugovi
Na križu ćemo pjevati novu pjesmu
Svaka naša pjesma
Rodit će hiljadu novih pjesama

Kao hiljadu mučenika u rukama tiranina Nerona
 Ljudi su u lavljoj jami... i u užarenoj peći
 S Kristom možemo pobijediti
 Neka glas više
 Mi smo glas koji više u pustinji.

Postojano... postojano
 Nemoj šutjeti družu revolucije
 Slomi bocu tišine u svojim ustima
 Stvoren si za misiju
 Nije vrijeme za povijanje... ustani
 Skoči i baci kamenje
 Golijata može ubiti samo David... ti si on
 Ponesi baklju i ponesi trubu
 Ali nemoj nositi mnogo stvari
 Požuri na bojno polje s Evanđeljem
 Udahni duboko i prihvati blagoslovljenu smrt.

Postojano... postojano
 Sad nema povratka... sram pada na smrt kukavice
 Jučer si bio hrabar
 Mi poznajemo onoga koji živi jučer, danas i zauvijek
 Sad nema povratka
 Zovu te gladni... i zarobljeni
 I cvijet i bašta te zovu
 Nema povratka... moramo umrijeti
 Nema povratka... umrijet ćemo mučeničkom smrću
 Ostavimo sadašnjost u lijesu
 Krista u svakoj pjesmi, u svakoj kući i u svakoj tišini.

Postojano... postojano
 Čak i ako nas pokušaju dovesti u iskušenje
 Prijetiti nam ili nas mamiti
 Sve su napasti neuspjeh... mi ne izdajemo svoje snove

Neka pobožnost ustane... neka pobožnost ustane
 Ništa nas ne može namamiti osim stopala djece i očiju
 siromašnih
 Žeđ ljudi za Radosnom viješću i žeđ zemlje za kišom
 Poderi suhu zemlju
 I daj sve od sebe da dobiješ žetvu
 Žetva je obilna
 Čini dobro i oslobodi sve zarobljene
 Naprijed! S bujicom žive vode... vrijeme je evangelizacije
 Ne boj se... vrijeme je opasno
 Ispuni srce ljubavlju... revolucija ljubavi tjera strah
 Svaki drugi bog je zlo
 Opijum za narod i naivnost uma
 Tvoj Krist je put obnove i sunce prosvjetljenja
 Ne boj se... svi neprijateljevi izvori su presušili
 Okrečeni grobovi... ukrašeni... papiri na kojima je zapisana
 smrt.

Postojano... postojano
 Pronosit ćemo Radosnu vijest!
 Pronosit ćemo je u zatvorskim ćelijama
 Pronosit ćemo je u samicama, javit ćemo je ćelijama našeg
 tijela
 Javit ćemo je česticama zraka... krštavat ćemo čelične re-
 šetke
 Spasit ćemo zidove... obasjat ćemo grobove Tvojim svjetlom
 Nećemo šutjeti
 Ako budemo šutjeli, sama će tišina pronositi Radosnu vijest
 Zemlja... nebo... planine... brda... ptice
 Drveće... ljubav... kiša... zatvorske ćelije pronosit će Rado-
 snu vijest
 Požanjite nas... požanjite nas!
 Naša krv se naučila prolijevati
 Rodit ćemo ljude koji će stajati u procjepu... požanjite i njih
 Želimo se umnožiti... to je put
 Požanjite nas... nema više ni straha ni poraza

Opkolite nas svom svojom silom
Pobjeći ćemo vam ispred nosa
Naš Bog je moćan Bog
Ko može stati protiv Njega?
Naš Bog je Kralj kraljeva i Gospodar gospodara
On je jedini svepravedan...

Postojano... postojano
Pronosit ćemo Radosnu vijest!
Vraćaju se otkupljeni Jišmaelovi sinovi
Da okrenu svijet naopako.

Zaključak

Draga braćo i sestre,

Ovo što ste upravo pročitali nije izmišljotina koju je isprela naša mašta. Ovo je stvarnost. Mi smo to preživjeli; to je naš život. Ne govorimo o Kristu kojega ne poznajemo, već o onome što smo vidjeli vlastitim očima... dotakli svojim rukama... shvatili svojim umom... razumjeli svojim srcem.

Budući da živimo u zemlji koja ne dopušta slobodu vjere u našeg Gospoda Isusa Krista, nismo u mogućnosti objaviti naša imena, adrese i fotografije. Međutim, neka svi ljudi znaju da u zemljama u kojima se huli na Krista i gdje ljudi odbijaju da Ga priznaju za Gospoda i Boga, na hiljade ljudi preklanja koljena, obožava i živi za Isusa Krista.

Vjera u Isusa Krista kao Gospoda i Spasitelja nije ni nemoguća ni teška, kao što možda mislite. Samo treba da:

- Vjerujete da je Isus Krist Bog i Spasitelj jer je On jedini put, istina i život. Nema drugoga osim Njega i nema drugih bogova.
- Izjavite da se kajete za sve svoje grijehе, sebičnost i sve drugo što vas je ometalo.
- Donesete samostalnu odluku da ćete potpuno živjeti za Njega i dopustiti Mu da obnovi namjere vašeg srca i ponašanja. On će od vas načiniti svjetlo u mraku i postat ćete sol zemlji.

Draga moja braćo i sestre, želim da znate da vas naš Gospod i Spasitelj Isus Krist ne prisiljava da Ga slijedite kao robovi. On ne želi da se molimo na trgovima i po uglovima ulica. Ne želi da postimo i mijenjamo izraz lica, kako bi nas drugi prepoznali kao molióce.

Naš Gospod Isus Krist je protiv svake vrste gordosti, prijevare i obmane, protiv pretvaranja i licemjerja. On je Bog koji vidi tajne želje srca i vaše stvarno unutrašnje stanje. Zahtijeva da vaša vjera dolazi iz srca te da se molite i postite tajno. Vaš odnos s Njim je lično zajedništvo i daleko je od toga da bude isprazno, lažno geslo.

Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život? (Matej 16:26)

Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se! Jer svaki koji moli, prima; tko traži, nalazi, i tko kuca, otvara mu se (Matej 7:7).